STUDII ISTORICE ROMÂNEŞTI

BULETIN

Volumul 3, Numărul 3, 1997

În acest număr: Pag.

Iosif Visarionovici Stalin
şi Napoleon Bonaparte 1
Alte paralele izbitoare 14
Religia şi revoluţia 24
Dialectica 33
Note americane 44
Electronica şi comerţul 58

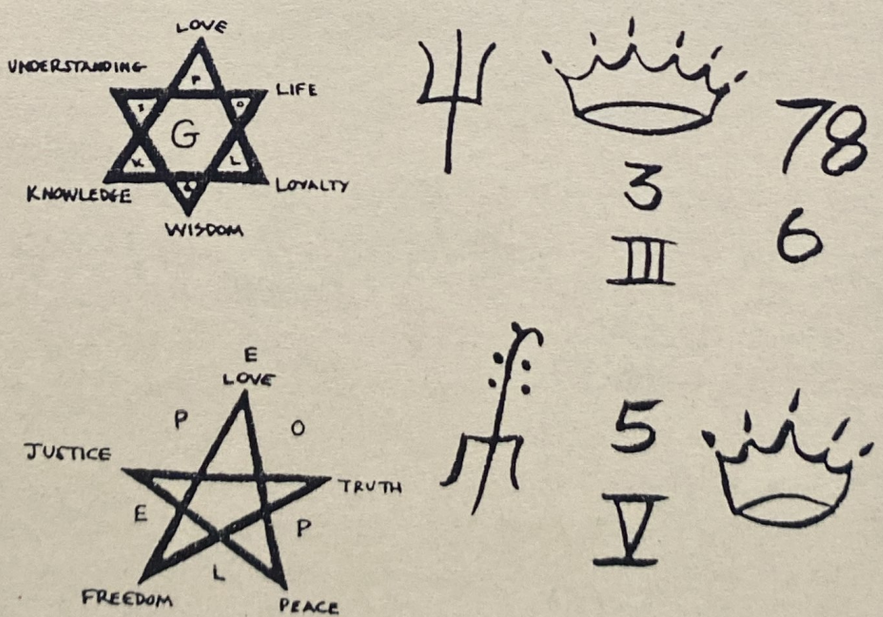

Simbolurile bandiţilor organizaţi de cartier
din Statele Unite

BULETIN

apare în funcţie de strângerea materialului

STUDII ISTORICE ROMÂNEŞTI - Vol. 3, No. 3, 1997

J O S I F VISARIONOVICI S T A L I N ŞI N A P O L E O N BONAPARTE

Free institutiona are next to impossible in a country made up of different nationalities. Among a people without fellow-feelings, especially if they read and speak different languages, the united public opinion, necessary to the working of representative government, cannot exist - Structuri libere sunt aproape imposibile într'o ţară făcută din naţionalităţi diferite. La oameni care n'au aceleaşi sentimente, mai ales dacă citesc şi vorbesc limbi diferite, nu poate exista opinia publică unită necesară pentru un guvern ales de popor (John Stuart Mill, *Considerations on Representative Government*).

Cea de-a doua ediţie a cărţii lui Des Griffin *Fourth Reich of the Rich* (Cel de-al patrulea imperiu al plutocraţiei) din 1995 conţine un adaos de 57 de pagini faţă de prima ediţie, adaos care cuprinde dovada ineluctabilă că bolşevismul nu numai că a fost şi este creaţia bancherilor şi cămătarilor internaţionali dar execută întocmai comenzile primite de la directoratul acestei plutocraţii, care nu se sfieşte să-şi arate puterea. Ilustrativă este aroganţa cu care la 17 Februarie 1950, când aşa-zisul "război rece" şi aşa-zisul "antagonism sovieto-american" despărţeau chipurile lumea în tabere adverse, James Warburg, fiul bancherului evreu Paul M. Warburg care organizase sistemul monetar american în 1913, declara în faţa Senatului american: "Va fi un guvern mondial indiferent de ce părere are lumea. Dezbatem acum doar dacă guvernul mondial va fi instaurat cu arma în mână sau de bună voie" (Des Griffin, *Fourth Reich of the Rich*, p. 252).

O dovadă că comunismul, creaţia cămătarilor evrei internaţionali, execută întocmai ordinele primite de la aceştia, o conţine procesul intentat în 1938 lui Christian G. Rakovski, alături de Buharin, Râkov, Iagoda, Karahan şi alţi "troţkişti". Christian [Hristo] Rakovski, bulgar născut în Dobrogea realipită României, medic francez cu studii la Paris şi vorbitor fluent al francezei, germanei, englezei, românei, limbii ruse, limbii turce şi bulgare şi a tuturor limbilor din Balcani, personalitate influentă in Internaţionala socialistă şi unul din fondatorii statului sovietic, a fost preşedintele Republicii Sovietice Ucraina (bineînţeles, nefiind ucrainian), şi ambasador sovietic în Franţa. Dorind să afle cât mai multe, poliţia secretă a lui Stalin îl ancheta pe acuzat în secret în prezenţa unui medic a cărui sarcină era să-i administreze celui anchetat drogul care să-l facă să vorbească raţional şi veridic fără să-şi dea seama dar şi fără să-l facă să sufere, căci acuzatul, cum s'a dovedit ulterior, făcea parte din cercul intim al directoratului plutocraţiei. Medicul capabil să dozeze şi să administreze drogurile care să aibă efectul dorit era un polonez rusificat, Dr. Landowski, al cărui tată fusese asasinat de bolşevici şi care, după studii medicale strălucite în Rusia şi în Franţa, îşi câştiga o existenţă mizeră ca muncitor ocazional, şi-şi publica lucrările elaborate pe vremea studenţiei sub numele unor colegi. Identificând adevăratul autor poliţia stalinistă l-a ridicat în 1936 şi l-a instalat într'un laborator al NKVD-ului unde a devenit martorul crimelor şi torturilor practicate de autorităţile staliniste şi unde a avut curajul şi tăria să-şi noteze tot ce vedea şi să facă copii după toate documentele ce-i parveneau, pe care le-a ascuns într'un picior al unei mese de laborator. Pe timpul celui de-al doilea război mondial se afla la Stalingrad, unde a murit. Un voluntar spaniol a găsit notiţele Dr-lui Landowski pe trupul lui neînsufleţit într'o cocioabă din Stalingrad, şi le-a luat cu sine în Spania, unde Don Mauricio Carlavilla le-a descifrat şi tradus, cu multă trudă căci manuscrisele erau în stare precară, şi le-a publicat în cartea sa *Sinfonia en Rojo Mayor*. Toţi acuzaţii judecaţi în acest grup de "troţkişti" au fost condamnaţi la moarte, dar Rakovski a lăsat a înţelege că deţine informaţii care i-ar putea fi utile lui Stalin, şi acesta i-a ordonat lui René Duval, cunoscut şi sub numele de Gavriil Gavriilovici Kuzmin sau de Gabriel, să-l interogheze pe Rakovski. Acest Gabriel, fiul unui milionar din Franţa, fusese student strălucit când s'a dedicat comunismului şi a venit în Uniunea Sovietică "pentru studii" unde a fost instruit la şcoala de securişti a NKVD-ului şi a devenit un agent în care Stalin avea încredere. Interogarea lui Rakovski decurgea în franceză, limbă pe care Rakovski o vorbea mai bine decât limba rusă şi pe care tehnicianul care înregistra convorbirile ascuns după un perete nu o înţelegea. După anchetă Dr. Landowski a tradus textul în ruseşte făcând două copii,

una pentru Stalin şi una pentru Gabriel. Dar a mai făcut o copie secretă pentru sine pe care voluntarul spaniol a găsit-o asupra cadavrului lui la Stalingrad, şi pe care au publicat-o Carlavilla şi Des Griffin. De remarcat că după acest interogatoriu, Stalin i-a comutat pedeapsa lui Rakovski de la împuşcare la 20 de ani închisoare (*ibidem*, pp. 252-255). La proces, a asistat ambasadorul Statelor Unite, Davis, care a făcut acuzaţilor Rosenholz şi Rakovski un mic semn secret masonic, şi în decursul convorbirilor cu oficialităţile sovietice ambasadorul Davis a pomenit despre efectele favorabile pe care le-ar avea în opinia publică americană amnestierea lui Rakovski (*ibidem*, p. 308).

Interogatoriul lui Rakovski avea mai degrabă aierul unui banchet între prieteni, căci scena fusese cu grijă pregătită în acest sens pentru a-i demola rezistenţa, şi a luat forma unei discuţii amicale pe teme politice, în decursul căreia Rakovski căuta să încheie un târg pentru a-şi salva viaţa. George Knupffer, care a tradus în engleză atât din rusă cât şi din spaniolă acest material pentru Des Griffin, notează că cele dezvăluite de Rakovski sunt lucruri cunoscute de zeci de ani cercetătorilor care au consultat documentele originale şi nu s'au lăsat orbiţi de mass media şi de pseudo-istoria academică şi politică, dar aceste lucruri sunt dezvăluite pentru prima dată în mod închegat şi cursiv de către unul dintre operatorii planului. Spusele lui Rakovski sunt "unul dintre cele mai importante documente politice ale secolului", şi "ar trebui să fie lectură obligatorie pentru toţi cei care doresc să afle ce şi de ce se întâmplă în întreaga lume", scrie Knupffer (*ibidem*, p. 309). Atât de importantă este depoziţia lui Rakovski încât vom reda pasaje din ea în numărul viitor. Aducem aici doar o observaţie de-a lui Rakovski care ne-a izbit şi ne-a determinat să examinăm mai atent ce s'a întâmplat în Europa cu două secole în urmă.

La moartea lui Lenin, care a avut multiple hemoragii cerebrale dar n'a murit de moarte naturală, Troţki era cel care trebuia să devină dictatorul suprem al statului sovietic, dar s'a îmbolnăvit şi-a fost incapabil de orice acţiune timp de câteva luni, interval în care trebuia neapărat realizată centralizarea puterii totalitarismului bolşevic. Cum Troţki refuza să-şi ajute eventualii rivali, cum toţi ceilalţi evrei bolşevici, inclusiv Zinoviev, nu erau pregătiţi pentru a realiza această sarcină, şi cum Stalin lucra febril să-şi asigure sprijin în cadrul comitetului central, soluţia a fost ca grupul din care făcea parte şi Rakovski şi care pregătise moartea lui Lenin şi ascensiunea lui Troţki să se alieze temporar cu Stalin, devenind mai staliniţti decât chiar Stalin şi sabotându-l în mod subteran, lucru de care Stalin îşi dădea seama. În această luptă subterană Stalin câştiga teren, căci avea un "atavism naţional" [expresia lui Rakovski - nn] care i-a permis să

mizeze pe puternicul şovinism şi panslavism rus şi să construiască un comunism naţionalist rus opus comunismului internaţionalist cosmopolit al ocultei [ne mai aducem aminte de epoca în care "cosmopolitanismul" era o crimă - nn]. "În acest scop a reanimat o clasă pe care noi o distrusesem, clasa comuniştilor naţionalişti [de aici luase Ceauşescu modelul - nn], spre deosebire de comuniştii internaţionalişti care suntem noi. El a pus Internaţionala în slujba Uniunii Sovietice care deja îl accepta ca stăpân", zice Rakovski; "Dacă vrem să găsim o paralelă în istorie, atunci indicăm **bonapartismul** [sublinierea noastră], şi dacă vrem să găsim pe cineva de tipul lui Stalin, nu vom găsi pe nimeni ca el în istorie. Dar poate că l-aş putea găsi în caracteristicile sale principale combinând doi oameni: Fouché şi Napoleon. Să-i luăm acestuia din urmă ultima jumătate, accesoriile, uniformele, rangul mlitar, coroana şi altele de-astea, care s'ar părea că nu-l tentează pe Stalin, şi luaţi împreună ei vor da un individ identic cu Stalin în caracteristicile cele mai importante: el stinge revoluţia, el n'o slujeşte ci se serveşte de ea; el reprezintă cel mai vechi imperialism rus întocmai aşa cum Napoleon s'a identificat cu galii; a creat o aristocraţie, chiar dacă nu una militară, căci n'are victorii, ci una birocratico-poliţienească" (*ibidem*, p. 286).

Am căutat paralele staliniste în biografia lui Napoleon scrisă de Walter Scott, contemporanul lui: *Life of Napoleon Buonaparte, Emperor of the French, with a Preliminary View of the French Revolution* (9 volume, Edinburgh: Ballantyne, 1827). Iată ce am găsit:

Metoda folosită de Stalin în cel de-al doilea război mondial, de epuizare a inamicului obligându-l să măcelărească un număr infinit de soldaţi sovietici, este descrisă de Walter Scott în biografia lui (*op. cit.*,, vol 2, pp. 387-388) ca principala cauză a victoriei trupelor noii republici franceze; căci, scrie el, "generalii francezi ştiau că viaţa omenească era marfa cea mai puţin preţuită de republică; şi că atunci când moartea era ospătată din plin cu atâta generozitate de la un capăt la celălalt al Franţei, nu trebuiau să se zgârcească ospătând-o pe câmpul de luptă. ... Atunci generalii francezi au început să folosească acele atacuri succesive în coloane, în care se aruncă o brigadă după alta fără întrerupere şi fără nici o grijă pentru pierderea atâtor vieţi, până când braţele adversarilor sunt istovite de atâta măcel..." Mai mult, soldaţii erau singurii care nu răbdau foame după revoluţia franceză; şi, scrie Scott, "generalii ştiau din experienţă proprie şi frecventă că republica era la fel de severă cu militarii ca şi cu civilii, chiar şi mai mult, judecând după felul necruţător în care erau arestaţi şi executaţi pe cele mai vagi pretexte" (p. 391).

Cu un secol înainte de revoluţia bolşevică, Walter Scott remarcă deja că scopul revoluţiei franceze fusese

răspândirea teroarei în întreaga lume, şi distrugerea structurilor societăţilor europene şi a civilizaţiei creştine în Europa, căci principalul scop al directoratului francez, scrie el, "era să provoace revoluţia în guvernele ţărilor vecine şi să le remodeleze după tiparul republican, care să-i corespundă celui folosit în Marea Naţiune [franceză]" (vol. 3, p. 174). Descriind acest scop, Scott pare să descrie "eliberarea" ţărilor din Europa răsăriteană de către armata roşie: "În fiecare stat pe care francezii l-au cotropit sau cucerit trebuie că s'au găsit ... unii capabili să facă parte din guvernul revoluţionar ... Astfel de oameni sunt siguri de sprijinul derbedeilor din oraşele mari, atraşi de perspectivele jafului, şi de splendidele promisiuni de libertate, pe care ei totdeauna le înţeleg ca fiind promisiuni de împărţire a proprietăţilor altora. Astfel găsind materialul de construcţie, baionetele armatei franceze erau destul de puternice ... şi republica franceză curând îşi saluta guvernele surori, sub stăpânirea unora care-şi deţineau funcţiile prin voinţa Franţei, şi care erau obligaţi astfel să se conformeze cerinţelor ei oricât de abuzive erau " (*ibidem*). Ca şi măreaţa Uniune Sovietică, Napoleon nu s'a mulţumit să jefuiască popoarele "eliberate" de el luându-le alimentele, banii şi recruţii, ci a început să care în Franţa operele de artă care constituiau bogăţia cea mai mare a italienilor, de pildă. Ca şi elitele comuniste, Napoleon nu credea propaganda despre "libertate, egalitate şi fraternitate"; ştia foarte bine că oamenii nu s'au născut, n'au fost, nu sunt şi nu vor fi niciodată egali, şi că revoluţia franceză era în realitate duşmana cruntă a libertăţii. "Buonaparte, deşi făcea uz de frazeologia stabilită a libertăţii şi egalităţii, nu recunoştea rang mai înalt decât cel de 'cetăţean' [adică 'tovarăş'] şi le zicea **tu** la toţi, avea latitudinea să varieze considerabil aceste forme democratice. ... Iacobinismul de exemplu fiind bazat pe principiul asimilării caracterului naţional cu ignoranţa crasă a claselor de jos, era inamicul natural al literaturii şi artelor, ale căror producţii cei 'sans culottes' nu le puteau pricepe, şi pe care le distrugeau din acelaşi motiv luminat ca şi revoluţionarii lui Jack Cade care l-au spânzurat pe notarul din Chatam cu călimara şi pana atârnate de gât [pentru că ştia să scrie]", zice Scott (pp. 259-261). Dar Napoleon aprecia comorile de artă, pe care le căra la Paris din toate ţările cucerite.

Asemănarea dintre poliţia napoleoniană şi securitatea din ţările socialiste este frapantă. Poliţia napoleoniană făcea uz de agenţi provocatori care, scrie Scott, "dirijau, încurajau, chiar sugerau comiterea de infracţiuni, pentru a-şi recolta apoi răsplata pentru arestarea infractorilor. ... În Franţa ... puterea poliţiei devenise covârşitoare; de fapt întreaga existenţă a guvernului părea că depindea în mare măsură de exactitatea informaţiilor pe care le obţinea; şi pentru acest scop numărul poliţiştilor fusese sporit, şi disciplina lor îmbunătăţită, sub administraţia

expertului şi vicleanului Fouché. Această persoană remarcabilă fusese un iacobin ultragios scufundat adânc în ororile guvernului revoluţionar - un aderent de-al lui Barras, care lua parte la venalitatea şi stoarcerea de profituri ilicite care caracterizau acea perioadă" (vol. 4, p. 330). Fouché îşi construise o reţea perfectă de spionaj al cetăţenilor pe bazele reţelei de spioni existente din vremea revoluţiei franceze, care-i făcuse pe francezi să nu îndrăznească să rostească o vorbă care să nu fie spre lauda regimului. Această reţea de spionaj era scumpă, şi Fouché obţinea banii necesari protejând prostituţia, jocurile de noroc şi alte astfel de activităţi, unde obţinea multe informaţii, nefiind dotat cu tehnologia sateliţilor şi captării undelor sonore şi electromagnetice cu care-şi spionează guvernele astăzi cetăţenii; "şi astfel viciile capitalei întreţineau mijloacele prin care era subjugată unui guvern despotic", scrie Scott (p. 333). Ca şi securitatea comunistă, puterea lui Fouché se întindea chiar şi asupra lui Napoleon pe vremea când era prim consul; de aceea Napoleon a împărţit aparatul de spionaj şi opresiune în patru birouri distincte, unul fiind poliţia militară a palatului, altul fiind jandarmeria, al treilea fiind poliţia Parisului subordonată prefectului, şi ultimul fiind al poliţiei în general, subordonată lui Fouché. Ca şi Stalin, Napoleon era suspicios şi nu tolera rivalii la putere (pp. 333-334). "Datoria poliţiei era să supravegheze opinia publică, exprimată în public sau prin comunicări confidenţiale, sau prin presă. ... Ziarele publice erau sub supravegherea zilnică şi constantă a poliţiei, şi redactorii lor erau somaţi să apară în faţa lui Fouché de câte ori apărea ceva care putea fi considerat că nu-i respectă autoritatea ... Suprimarea ziarului care păcătuia era adesea însoţită de exilul sau încarcerarea redactorului. Aceleaşi măsuri erau luate împotriva autorilor, librarilor, şi editorilor ... dar amestecul poliţiei lui Buonaparte mergea mult mai departe, şi adesea cerea chiar şi dela autorii care scriau doar despre subiecte generale şi neutre să-i recunoască autoritatea prin expresii precise" (pp. 334-335). Ca şi guvernul sovietic care-şi ataşase un mitropolit comunist care să dirijeze "libertatea religioasă" în Rusia şi ai cărui "preoţi" să raporteze securităţii tot ce află de la credincioşi, Napoleon nu dorea să elimine biserica din viaţa Franţei, cum o făcuse revoluţia (căci el era motivat de ambiţie şi sete de putere, nu de ura talmudică a revoluţionarilor), ci să o folosească în avantajul său. Pe când îşi depăna amintirile în ultima sa captivitate pe insula St. Helena, Napoleon a spus: "N'am regretat niciodată încheierea concordatului [cu Biserica Catolică]. Trebuia să-l am pe acela sau ceva echivalent. Dacă n'ar fi existat Papa, ar fi trebuit numit unul pentru acea ocazie." În catehismul copiilor francezi s'a introdus ideea că este de datoria creştinului să-l cinstească pe Napoleon tot aşa cum este de datoria lui să-l cinstească pe Dumnezeu. "Şi în afacerile civile", scrie Scott, "Buonaparte şi-a folosit talentul legând interesele şi siguranţa naţiunii

de propria lui glorie" (p. 344), exact ca Stalin după el.

Napoleon era nu numai ateu, dar avea un fel de credinţă ocultă în care recunoaştem elementele luciferianismului masonic. Se considera superior oamenilor şi în ultimii lui ani de captivitate depănându-şi amintirile susţinea să n'a fost învins de armatele duşmane ci de elemente. Las Casas scrie că Napoleon i-a spus: "Obstacolele care m'au prăbuşit n'au fost de la oameni - au fost opera elementelor. La sud, marea mi-a ruinat planurile; la nord, a fost focul Moscovei, zăpada şi ghiaţa m'au distrus. Astfel, apa, aierul, focul, întreaga natură, pe scurt, au fost inamicii unei regenerări universale pe care o proclamase însăşi Natura" (Scott, *op. cit.*, vol 5, p. 91). Ca şi masonii, şi ca şi guvernele occidentale astăzi, fiinţa supremă era pentru Napoleon, Natura (forţa generativă), şi cu toată mintea lui ascuţită de matematician şi general, gândea în termenii ocultismului cabalistic, ai celor patru elemente. Ca şi cei incomozi lui Stalin, cei incomozi lui Napoleon se vedeau vinovaţi de "trădare" sau "complot împotriva siguranţei statului", de exemplu generalul Moreau; ca şi cei incomozi preşedintelui Bill Clinton, cei incomozi sau periculoşi pentru Napoleon se "sinucideau" în moduri imposibile, ca generalul Pichegru, care a fost găsit strangulat în celula în care fusese închis, cu o cravată răsucită cu ajutorul unui băţ aşa cum el singur n'ar fi putut-o face; dar a fost declarat "sinucis" - deşi părerea generală era că Napoleon n'ar fi tolerat ca neînfricatul Pichegru să apară în faţa nici unui tribunal unde ar fi putut să facă dezvăluiri; publicul îi numea ca făptaşi pe patru dintre mamelucii aduşi din Egipt care-l înconjurau mereu pe Napoleon, dar Scott crede că temnicerii l-au "sinucis" pe general (pp. 124-125).

Napoleon a inaugurat un sistem de propagandă oficială şi personală prin buletinele oficiale în care, scrie Scott, "anunţa poporului francez succesele sale, arăta publicului acele adevăruri pe care dorea el să le ştie publicul, şi în acelaşi timp acele minciuni pe care dorea ca publicul să le creadă", şi de multe ori scria personal sau supraveghea articolele din ziarul central *Le Moniteur* (pp. 100-101). Ca şi rapoartele la conferinţele partidelor comuniste, rapoartele guvernului împăratului Napoleon arătau realizari care, scrie Scott, "existau numai pe hârtie, în timp ce altele erau doar începute, şi altele nu erau duse la bun sfârşit. Totul era desigur atribuit geniului împăratului care inspira totul, căruia Franţa îi datora toată prosperitatea ei. Frumosul Paris redevenise solvent, cu venitul dublu, agricultura fusese încurajată, prin asanarea unor mlaştini enorme, se eliminase cerşitul. ... Se cheltuiseră 40 de milioane pe lucrări publice, printre care se citau cu mare pompă opt mari canale care făceau accesibile toate departamentele pentru navigaţie internă. ... Împăratul era deja obiectul unei adoraţii binemeritate; nu mai

trebuiau decât să-i ridice templele şi să-i construiască altarele. ... Oriunde sosea, făurea planuri pentru lucrări publice dintre care multe nu existau decât în descrierile buletinului" (pp. 249-250, 252). Ca şi Stalin, Napoleon şi-a plantat marionetele în vârful guvernelor ţărilor ocupate de el, a căror datorie era să sacrifice naţiunile în vârful cărora erau plantate, lăcomiei şi ambiţiei napoleoniene (p. 267). Ca şi Stalin, Napoleon era bănuitor şi-şi suspecta cei mai capabili aghiotanţi, pe Talleyrand şi Fouché; când i s'a părut că puterea acestuia din urmă, care era şeful poliţiei, devenise prea mare, l-a înlocuit (*op. cit.*, vol. 7, p. 60 ff.). Şi ca şi sovieticii, ajuns împărat Napoleon îi numea în funcţii pe acei membri ai vechii nobilimi supravieţuitori ai revoluţiei franceze care se arătau servili şi gata la orice ticăloşie (vol. 6, pp. 272-273).

Cenzura napoleoniană era atât de eficace încât, scrie Walter Scott, "se avea cea mai mare grijă ca să nu apară nimic pe scenă ce ar fi putut trezi amintiri sau sentimente în defavoarea guvernului imperial. Când spiritul ascuţit al parizienilor prindea vreo expresie sau vreun incident care ar fi putut fi asemuit cu afacerile publice, se avea cea mai mare grijă ca să nu se mai întâmple, şi să nu ajungă la urechile publicului" (vol. 6, p. 90). "În nici o ţară civilizată şi în nici o epocă n'a fost presa atât de total înlănţuită şi încătuşată ca în Franţa în acea vreme. Ziarele n'aveau voie să tipărească nici un articol cu ştiri de interes public care să nu fi apărut întâi în *Le Moniteur*, organul guvernului; şi acesta era în toate ocaziile importante citit personal de către însuşi Bonaparte. Nici ziarele mai mici nu aveau voie să publice nici măcar un cuvânt, de explicaţie sau de critică sau de orice fel, care nu corespundea exact tonului din ziarul principal. Puteau cu maximum de elocinţă să sporească lauda sau să sublinieze oprobiul care apărea în sursa principală; dar confiscarea ziarului, a averii, închisoarea, uneori exilul erau răsplata invariabilă a oricui încerca să corecteze ceva ce era inexact faptic sau nesincer ca raţionament" (p. 92). La acestea Stalin a adăugat doar o pedeapsă în plus: moartea.

Jaful şi violenţa trupelor sovietice în ţările prin care treceau, chiar ţări aliate, sunt comparabile cu trecerea hunilor, tătarilor sau vandalilor; dar Napoleon practicase aceeaşi metodă. Armata lui nu-şi transporta alimente şi furaje ci se baza pe ce putea confisca de la locuitorii ţinuturilor prin care trecea. "Dar cea mai hidoasă trăsătură a acestui sistem," scrie Walter Scott, "apărea când armata traversa o regiune slab populată, ori unde caracterul naţional, sau resursele locale, încurajau locuitorii şi ţăranii să reziste. Atunci soldaţii erau atât inspiraţi de lipsa de provizii cât şi iritaţi de pericolul la care se expuneau uneori adunându-le. Cum creşteau greutăţile purtarea lor devenea violentă şi disperată, şi pe lângă că făceau toate felurile posibile de samavolnicii, îşi sporeau mizeria distrugând tot ce nu puteau folosi"

(p. 112).

Imaginea "tătucului" era cultivată şi de Napoleon care se străduia să se arate interesat şi intim cu soldaţii de rând din partea cărora nu avea nimic de temut. "Napoleon le părea soldaţilor de care era înconjurat", scrie Walter Scott, "nu omul ambiţios care-i târâse din căminul lor ca să le irosească bărbăţia în pământuri străine, şi-şi cumpărase victoriile cu preţul tuturor privaţiunilor la care-i supunea, ci ca un părinte pe timp de război, căruia soldaţii îi erau copiii şi căruia onoarea ultimului soldat îi era la fel de scumpă ca şi cea proprie" (p. 114). Ca şi Stalin, Napoleon tăia şi spânzura ţările şi teritoriile lor, desfiinţându-le şi mutându-le graniţele la bunul lui plac - în numele "păcii" şi susţinând că le face un bine (p. 119). Ca şi Stalin care în timp ce încheia cea mai strânsă alianţă cu Hitler se pregătea să-i invadeze ţara, Napoleon îi scria regelui Spaniei urgentând o mai strânsă alianţă printr'o căsătorie între moştenitorul tronului Bourbonilor din Spania şi o rudă de-a sa, în timp ce ordona armatei sale să invadeze Spania (p. 143). Pentru Napoleon, ca pentru soviete, tratatele cu alte ţări erau doar petece de hârtie lipsite de orice semnificaţie (p. 289). Iar în timp ce spaniolii fierbeau de ură şi răscoalele izbucneau peste tot după ce Napoleon izgonise dinastia Bourbonilor înstaurându-l pe fratele său Joseph pe tronul Spaniei, ziarul *Le Moniteur* povestea despre fericirea spaniolilor şi serenadele pe care i le cântau noului lor rege zi şi noapte (p. 101). După înfrângerea suferită în Portugalia şi izgonirea regelui Joseph Bonaparte din Madrid, ziarul *Le Moniteur* nu publica decât poezii şi notiţe ştiinţifice - până Napoleon a găsit că este necesar să explice dezastrul campaniei din Spania, lucru pe care l-a făcut publicând în *Le Moniteur* o relatare distorsionată şi mincinoasă a faptelor demnă de un ziar sovietic (p. 243; la p. 284 Walter Scott dedică o tiradă întreagă ipocriziei oficiale a lui Napoleon). Reîntors din Spania, Napoleon a fost ovaţionat pe tot traseul călătoriei sale de aplaudacii lui, la fel de zeloşi ca şi ai oricărui potentat comunist (p. 193). Întorcându-se din campania împotriva Austriei din 1809, unde Napoleon, plin de ambiţii dinastice şi plănuind o căsătorie cu casa imperială a Hapsburgilor, favorizase Austria care constituia astfel o excepţie la jaful şi distrugerea la care supunea ţările învinse, a fost felicitat în mod festiv de Senatul francez care a adăugat la multiplele sale coroane de lauri emblema "celui mai mare dintre eroi, ale cărui victorii au fost toate câştigate pentru binele omenirii" (p. 381).

Demagogia tipic comunistă nu-i era străină lui Napoleon, care ţinea discursuri în faţa Adunării Legislative a Franţei în care spunea că "triumful meu în război va fi triumful geniului binelui - asupra geniului răului, triumful moderaţiei, ordinii şi moralei asupra războiului civil, anarhiei şi pasiunilor rele" (*op. cit.*, vol. 7, p. 14). Tot aşa au masacrat trupele americane civilii din

Iraq "ca să salveze democrația în lume" în 1991. Când provoca un nou război, Napoleon susținea că se apără (p. 23). Laudele deșănțate pe care i le aduceau toți lui Stalin îi erau aduse și lui Napoleon cu aceeași frenezie; la Te Deum-ul celebrat în cinstea unei victorii napoleoniene din timpul campaniei din Germania, cardinalul Parisului, Maury, s'a epuizat în ditirambi așa de exaltați încât rezulta că eroul dăruit cu atâta genialitate și putere supraomenească nu putea fi muritor ca toți oamenii (p. 478). Napoleon susținea că armatele lui luptă pentru "triumful moderației, ordinii și moralei", dar după cotropirea Spaniei un general napoleonian care prinsese opt partizani spanioli i-a țintuit în cuie de copaci într'o pădure lăsându-i să moară astfel; exemplu urmat de partizanii spanioli care au țintuit același număr de prizonieri francezi de aceiași copaci lăsându-i, scrie Walter Scott, "să umple pădurea Guadaramei cu gemetele lor" (p. 40).

Regimul lui Napoleon aducea mult cu o democrație populară socialistă. Unde înainte de revoluție Franța avusese o singură închisoare pentru deținuți politici, sub Napoleon pentru deținuții politici se înființaseră 6 închisori, în care erau închiși oameni care nu puteau fi acuzați de nimic altceva decât de lipsă de devotament politic pentru cauza lui Napoleon. La 3 Martie 1810, Fouché, șeful poliției, a adoptat procedeul de încarcerare a cetățenilor fără procedură judiciară, pe baza unui simplu ordin emanat de la Napoleon (pp. 67-68). "Sistemul despotismului lui", scrie Scott, "care nu permitea absolut nici un fel de exprimare, nici prin adunări publice, nici prin presă, și nici prin corpuri legislative, prin care s'ar fi putut canaliza opinia națională despre treburile statului, devenise de-acum un mare rău. Manifestările opiniei publice au fost înlocuite în mod jalnic cu vocile unor funcționari plătiți care, ca niște fântâni artificiale, nu făceau altceva decât să repete împodobindu-le cu diverse înfloriturile ideile pe care le primiseră de la rezervorul comun din Paris" (p. 505).

Napoleon se considera "omul destinului", predestinat ca să fie conducătorul suprem al lumii unite sub un singur guvern mondial - același ca și guvernul Noii Ordini Mondiale de astăzi. Avertizat de Fouché asupra pericolului unei campanii împotriva Rusiei care ar putea fi dezastruoasă (lucru care s'a și întâmplat în 1812), Napoleon a răspuns: "E vina mea dacă puterea pe care o dețin deja mă obligă să iau în mâinile mele dictatura întregii lumi? Destinul meu nu s'a împlinit încă, situația mea este astăzi [când stăpânea aproape întreaga Europă continentală] doar un început al situației pe care trebuie s'o realizez. **Trebuie să fie doar o singură legislație Europeană, o singură curte de apel. Aceeași monedă, aceleași măsuri și greutăți, aceleași legi, trebuie să domnească în toată Europa. Trebuie să fac o singură națiune din toate statele Europene**" [sublinierea noastră] (p. 161). Napoleon știa însă ceea ce Walter

Scott, biograful lui, nu știa. Napoleon știa cine trage sforile din umbră pentru anihilarea națiunilor și instaurarea guvernului mondial; știa că bancherii care dețineau Banca Angliei erau cei care finanțau războaiele și decideau astfel care armată va fi victorioasă în care război; redând fidel reproșul făcut de Napoleon lui Metternich, că s'a lăsat plătit de acei bancheri ("Ah, Metternich, cât ți-a dat Anglia ca să te determine să-mi declari război?"), Walter Scott consideră acel reproș "o acuzație vulgară", căci Walter Scott vede clar mâna ocultei în Franța dar n'o mai vede în Anglia (p. 512).

*

Walter Scott și-a scris cele 9 volume ale biografiei lui Napoleon ca să justifice felul în care guvernul englez l-a eliminat pe Napoleon dintre cei vii - bineînțeles, negând că guvernul britanic ar avea vreo vină în otrăvirea lui Napoleon, pe care el n'o denumește otrăvire ci "ulcer stomacal". Dar până și printre rândurile acestei biografii scrise pentru a justifica politica engleză transpare adevărul. Nu știm dacă Walter Scott știa despre manipularea din culise a războaielor care îmbogățeau casa Rothschild și decimau națiunile europene; adevărul istoric nu este vizibil ochilor neinițiați decât după trecerea timpului și descoperirea legăturilor obscure dintre elementele vizibile; dar la p. 8, vol. 8 al *Vieții lui Napoleon*, Walter Scott vorbește despre faptul că "Anglia suportase în mare măsură cheltuiala războiului" dintre Franța, Austria, Rusia și Prusia [Banca Angliei, care este o bancă particulară erijată ca să stăpânească finanțele Marii Britanii, emisese împrumuturile necesare războiului care urma să-i augmenteze profitul cămătăresc]. La p. 16 Walter Scott dă motivul pentru care Banca Angliei finanța și stârnea războaiele napoleoniene: era inadmisibil, scrie el, "ca Britania să permită să i se conteste drepturile maritime în momentul prosperității ei, când vasele ei navigau triumfătoare spre toate țărmurile". Aceste "drepturi maritime" sunt definite pe aceeași pagină astfel: "națiunile care dețin o flotă puternică [au] aceleași avantaje pe care le au națiunile cărora o armată puternică le conferă dreptul marțial". Adică dreptul celui mai tare de a-l jefui pe cel învins, drept pe care, după părerea lui Walter Scott, Anglia îl avea dar Napoleon nu.

Napoleon însă știa de ce înarmează bancherii iudeo-britanici Europa împotriva lui; pe vasul care-l ducea pe insula Elba după prima lui abdicare, dezvăluise căpitanului și ofițerilor motivele războiului în care fusese învins. Stăpânirea insulei Malta fusese un pretext doar; adevăratul motiv era tratatul comercial dintre Anglia și Franța propus de plutocrația Angliei care avea drept scop pauperizarea Franței și anihilarea industriei ei [așa cum se întâmplă astăzi în Statele Unite în urma tratatului NAFTA], tratat pe care Napoleon nu l-a acceptat nevrând să distrugă Franța economic (p. 257). Ca și Stalin, deși fusese instaurat de ocultă, Napoleon ar fi

dorit să deţină baza puterii în mâna lui.

"Pe timpul monarhiei, zugrăvită mereu ca un sistem sclavagist, opinia publică avusese avocaţi zeloşi în parlament, şi avusese ocazia să se facă auzită; dar în Franţa imperială era muţenie, se auzea doar vocea funcţionarilor plătiţi, care erau trompetele guvernului şi care nu scoteau decât sunetele care le fuseseră sugerate. ... Prostituase atât de total libertatea presei, încât Franţa nu putea şti absolut nimic decât din propriile buletine ale lui Napoleon", scrie Scott (vol. 8, pp. 20-21; vol. 9, p. 323). "În timp ce Napoleon distrugea pe rând fiecare bastion al libertăţii publice - în timp ce construia noi închisori de stat şi stabilea o poliţie suspusă care umplea Franţa cu spioni şi temniceri - în timp ce lua frânele presei aşa de exclusiv în propriile mâini - atât raţiuni politice cât şi egotismul lui îl împingeau să întreprindă acele imense lucrări publice mai mult sau mai puţin utile sau ornamentale de la caz la caz care însă cu siguranţă urmau să fie recunoscute drept monumente ale splendorii împăratului," arată el (vol. 9, p. 321). Lucrări publice ca şi Canalul Dunărea-Marea Neagră; ca şi Palatul Primăverii. "Sistemul lui de guvernare era extrem de fals. Cuprindea înrobirea Franţei, şi avea drept scop subjugarea lumii. Dar a făcut multe pentru Franţa ca răsplată pentru giuvaerul pe care i-l răpise. I-a dat un guvern ordonat, şcoli, instituţii, tribunale, şi un cod de legi. În Italia, domnia lui a fost de asemenea splendidă şi binefăcătoare", scrie Scott. Desigur, comparată cu Revoluţia Franceză, domnia lui Napoleon a fost raiul pe pământ; şi poate chiar şi comparată cu domnia aristocraţiei franceze dinainte de revoluţie; căci oligarhia parazitară întotdeauna împilează şi sărăceşte organismul gazdă; dar domnia lui Napoleon n'a fost decât un stadiu în planul general de distrugere a civilizaţiei creştine; a fost un pas înapoi în revoluţia permanentă masonică-iudeo-comunistă, după tactica lui Lenin "doi paşi înainte, un pas înapoi". Neînţelegând revoluţia permanentă şi caracterul ei milenar anticreştin, Walter Scott se arată nedumerit de hotărârea învingătorilor de a-i facilita lui Napoleon reîntoarcerea de pe insula Elba; "situaţia Elbei, noua reşedinţă a suveranităţii lui, atât de aproape de Italia, şi atât de aproape de Franţa, părea calculată anume ca să-i faciliteze reînvierea într'un viitor oarecare ca o personalitate politică", scrie el (vol. 8, p. 234).

Revoluţionarii erei napoleoniene nu erau cu nimic diferiţi de nomenclatura comunistă sau socialistă occidentală de astăzi; Napoleon se asigurase că nu va avea rivali "dezvăluind cât erau de accesibili la mituire şi la momelile ambiţiei, şi că aceşti vechi demagogi puteau fi transformaţi fără prea mare efort în curteni supli şi linguşitori" (vol. 8, pp. 172-173). Nomenclatura imperială era formată din astfel de revoluţionari; "mulţi care fuseseră favorizaţi şi îmbogăţiţi de Bonaparte au fost primii care s'au alăturat

curentului şi s'au întors împotriva lui (*ibid.*, pp. 203, 238-39).

Relatarea detailată a mişcărilor trupelor în fiecare bătălie napoleoniană ocupă mult loc în biografia lui Walter Scott; dar, deşi el atribuie înfrângerea lui Napoleon la Waterloo vitejiei şi perseverenţei englezilor, din relatarea lui reiese totuşi că Napoleon a fost înfrânt la Waterloo pentru că a fost trădat de mareşalul său Soult, care n'a transmis generalului Grouchy ordinul pe care-l primise de la Napoleon ca să i-l transmită decât cu mare întârziere, în seara zilei în care generalul ar fi trebuit să-l primească. Armata lui Napoleon, lipsită de trupele lui Grouchy şi slăbită astfel, a pierdut bătălia; mai mult, generalul Grouchy a fost dezinformat total despre luptele în care trebuia să participe, spunându-i-se minciuni despre victoria trupelor franceze care chipurile nu mai aveau nevoie de ajutorul lui când tocmai lipsa acelui ajutor le făcea să piardă bătălia (pp. 511-512).

Catapultat în fruntea armatei franceze, ales şi sprijinit ca să fie stăpânul totalitar al Franţei unde avea să slujească planului rothschildian o vreme, ca mulţi dintre marionetele Noii Ordini Mondiale [Ceauşescu, de pildă], Napoleon n'a bănuit că va fi şi el înlăturat şi distrus după ce-şi va fi jucat rolul. Fostul împărat francez ştia că bancherii care-şi aveau centrul financiar la Londra îi dirijau destinul, dar văzând cum îi permiseseră reîntoarcerea de pe insula Elba pentru un nou măcel în care să decimeze şi să istovească naţiunile europene, credea că i se va permite să-şi reediteze reîntoarcerea din cea de-a doua captivitate. Refuzase să caute refugiu în America, unde ar fi fost prea departe de Franţa; şi aflase cu uimire şi indignare că în loc să fie ţinut prizonier în Anglia, unde ceruse azil după ce se predase, urma să fie trimis în îndepărtata insulă Sfânta Elena unde nici păsările migratoare nu puteau ajunge. Într'o zi l-a întrebat pe admiralul englez Sir Pulteney Malcolm, care fusese la început şeful paznicilor închisorii lui pe acea insulă: "Oare guvernul vostru intenţionează să mă ţină pe stânca asta până la moarte?" (vol. 9, p. 240). Dar când arsenicul cu care îl otrăveau începuse să-şi facă efectul, şi când Dr. O'Meara în care avea încredere a fost înlăturat, a înţeles că va fi ucis, şi şi-a exprimat această convingere - pe care Walter Scott, conform liniei politice al cărei apologet este, o ridiculizează (vol. 9, p. 278). În testamentul pe care l-a scris la 15 Aprilie, 1821, Napoleon scrie: "Mor în credinţa apostolică şi catolică în sânul căreia m'am născut acum mai bine de 50 de ani" - asta după ce fusese un instrument de distrugere a Franţei catolice, acest mare braţ al creştinismului european, pentru a cărui mutilare fusese organizată revoluţia din 1789. Şi mai scrie: "Mor prematur, asasinat de oligarhia engleză şi de ***" (*apud* Walter Scott, *Life of Napoleon Buonaparte*, vol. 9, appendix XII). Nu ştim la ce se referă ***, şi nu ştim de ce Walter Scott a înlocuit

originalul cu ***. Înainte de moarte, Napoleon a întrezărit marele plan anticreştin al cărui marionetă fusese; a renunţat la pseudo-religia lui masonică cu terminologia ei egipteană şi a cerut să i se trimită un preot catolic (vol. 9, p. 279). Dar Walter Scott, biograful lui, care scrie această carte pentru a convinge publicul secolului 19 care ţinea la aparenţe de moralitate că oligarhia britanică era curată ca neaua, nu-şi poate ascunde propria loialitate pentru francmasonerie, a cărei terminologie se străvede printre interminabilele lui discursuri moralizatoare (la p. 281, vol. 9, de exemplu). În testamentul său din 15 Aprilie 1821, Napoleon îi acuză pe Marmont, Augereau, Talleyrand şi La Fayette că-l trădaseră pe el şi trădaseră Franţa. Un alt contemporan, William Blake, scrie cu insistenţa despre trădarea lui La Fayette, care, zice poetul, s'a vândut pentru bani. Dar iată cum descrie Nicola Nicolov înfrângerea lui Napoleon la Waterloo: "Este dovedit prin documente aflate în Arhivele Naţionale de la Paris că James, Carl şi Nathan Rotschild făceau multe intigi şi conspiraţii. Unii înalţi funcţionari apropiaţi lui Napoleon îl sfătuiseră să expulzeze familia aceea din ţară şi să-l aresteze pe oricare membru al ei ar fi încercat să se reîntoarcă. Ministrul poliţiei de asemenea avea o cantitate enormă de scrisori şi alte dovezi care dovedeau că existau numeroase conspiraţii clandestine ale Rotschilzilor. ... Bătălia de la Waterloo de asemenea este un mister. Până în ultimul moment, armata lui Napoleon avansa pe toate fronturile. Dar Napoleon s'a îmbolnăvit şi cel care deţinea comanda sub el, Mareşalul Soult, a pierdut bătălia în mod intenţionat. S'a descoperit ulterior că Soult era rudă de sânge de-a Rotschilzilor. Evident, executase ordinele primite de la Rotschild şi nu cele primite de la comansantul său, Napoleon. A fost ulterior răsplătit cu multă generozitate pentru trădarea lui şi familia lui s'a bucurat de multe favoruri" (The World Conspiracy, p. 173).

*

După revoluţia bolşevică, Lenin a declarat oficial că doctrina lui Freud este "un antidot pentru modul de gândire burghez" şi a alocat fonduri mari pentru răspândirea ei, înfiinţând chiar grădiniţe de copii psihoanalitice. Stalin în bonapartismul lui a eliminat freudianismul. Acum Boris Ielţân a decretat reinstaurarea freudianismului, arată *The New York Times* din 11 Decembrie 1996 (*apud The Rothbard-Rockwell Repert*, Martie 1997, p. 4).

ALTE PARALELE IZBITOARE

Walter Scott îşi începe cronica epocii napoleoniene cu o recapitulare a revoluţiei franceze. Vorbind despre clubul Iacobinilor care militau pentru cele mai distrugătoare măsuri în Adunarea Naţională a Franţei din 1787, numiţi "turbaţii" (*les Enragées*) de către contemporanii lor, Scott scrie: "Acest partid scârnav şi extremist cu toată activitatea lui n'ar fi putut să-şi atingă popularitatea în sânul poporului dacă n'ar fi avut marea sa capacitate de a corupe conducătorii de mai mică anvergură ai maselor. S'a susţinut în mod general că acest scop important a fost atins cu ajutorul imensei averi a prinţului de sânge regal cel mai apropiat de tron, a Ducelui de Orléans, al cărui nume este în mod aşa de nefericit asociat cu istoria acestei perioade. Din generozitatea lui, zic toţi istoricii contemporani, erau plătiţi scriitorii unei serii de pamflete şi ziare extrem de violente care au indus în eroare publicul cu ştiri false şi injurii violente [paranteza noastră: acele ştiri false au fost şi sunt predate ca 'fapte istorice' în toate şcolile de atunci încoace]. Acest prinţ, se spune, răsplătea acei autori populari şi feroce care predicau în fiecare seară poporului la Palais Royal... Din cuferele de bani ale aceluiaşi nenorocit erau plătiţi şi unii dintre cei care erau zilnic la dezbaterile Adunării, ocupau galeriile excluzând publicul, aplaudau, fluierau, şi aveau o influenţă aproape dominatoare in consiliile naţionale, şi erau uneori interpelaţi de către reprezentanţii poporului de parcă ei ar fi fost poporul şi nu gunoiul rejectat de popor.

"Au fost dezvăluite acuze şi mai grave. Bande de străini, oameni cu aspect sălbatic, răvăşit şi feroce necunoscuţi poliţiei franceze care încă funcţiona, au început să apară în capitală ... Despre toţi aceştia se ştia că erau plătiţi de Ducele de Orléans şi agenţii lui ca să adune partea ignorantă, violentă şi coruptă a marei metropole franceze în scopul de a o împinge şi ghida la acţiuni crude şi teroriste. Scopul final al acestor manevre se presupune că era schimbarea dinastiei, care să-i satisfacă dorinţa de răzbunare a Ducelui de Orléans înlăturându-l pe vărul lui de pe tron, şi să-i satisfacă ambiţia întronându-l pe el în schimb, cel puţin numindu-l Locotenent al Franţei cu puteri regale. Se presupune că cei mai îndrăzneţi şi lipsiţi de scrupule dintre iacobini fuseseră la origine partizani ai Ducelui de Orléans; dar ... şi-au abandonat conducătorul (pe care continuau să-l flateze şi să-l înşele), şi, punându-se în fruntea partizanilor adunaţi în slujba lui, şi plătiţi din cuferele lui, îşi continuau scopurile lor personale" (*Life of Napoleon Buonaparte, Emperor of the French, with a Preliminary View of the French Revolution* in 9 volumes, Edinburgh, 1827, vol. 1, pp. 149-151). Scott continuă să descrie politicienii oportunişti care s'au alăturat iacobinilor, şi felul în care a fost coruptă armata: "Soldaţilor li s'au distribuit în secret sume pentru petreceri neobişnuite, şi în consecinţă zilnic creştea indisciplina printre ei. Drept pedeapsă 11 soldaţi din gardă au fost puşi la arest pentru delicte militare; o gloată violentă de parizieni i-a eliberat şi i-a luat sub protecţia ei ... Câştigând aceste regimente revoluţionarii stăpâneau Parisul ... Metodele de seducere care fuseseră încununate de succes la regimentele de gardă au fost aplicate

şi la alte regimente. N'au fost uitate regimentele de prin jurul Parisului. Au fost gratificate cu cele mai puternice tentaţii pentru soldaţi - au primit din abundenţă vin, femei, şi bani - şi în această condiţie de destrăbălare şi indisciplină armata franceză şi-a repudiat loialitatea ... Între timp, intrigile întunecate care se formaseră de mult pentru realizarea unei insurecţii generale în Paris au fost puse în mişcare cu promptitudine. ... Numărul de figuri de bandiţi care trebuiau să conducă poporul în aceste acte violente crescuse mult de-acum. ... Înafară de trupe de sclavi din galere şi dezertori, s'au adunat la Paris vagabonzi de toate felurile .. Acestora li s'au asociat cei mai de jos din acest oraş populat, care erau totdeauna gata la răzmeriţă şi jaf; şi erau conduşi şi încurajaţi de oameni care de multe ori erau sincer entuziasmaţi de cauza libertăţii, şi credeau că nu pot fi victorioşi decât distrugând guvernul de atunci" (pp. 152-155). Scriind imediat după revoluţia franceză, contemporană lui, din mărturiile celor care o trăiseră, Walter Scott remarcă influenţa activităţii acestor elemente asupra francezilor: "Un al doilea fapt remarcabil a fost că deşi fuseseră una din cele mai vesele şi binevoitoare naţiuni din lume, francezii după izbucnirea revoluţiei au părut animaţi nu numai de curaj dar şi de furia turbată a unor bestii dezlănţuite. Foulob şi Berthier, doi indivizi pe care-i considerau duşmani ai poporului, au fost ucişi cu o cruzime şi o dorinţă de a-i insulta demne doar de stâlpul la care-şi torturează pieile roşii cherokee victimele în taberele lor; şi imitându-i pe canibalii adevăraţi, s'au găsit oameni, mai degrabă monştri, care nu numai c'au sfâşiat membrele victimelor lor, dar le-au devorat inimile şi le-au băut sângele", scrie el. [O paranteză aici: aceasta pare să fie influenţa ocultismului masonic, satanic şi cabalistic asupra revoluţiei franceze. Vedem astăzi aceeaşi influenţă asupra poporului american, pe care l-am cunoscut binevoitor, prietenos, extrem de manierat şi săritor - ca să vedem astăzi ritualuri satanice practicate printre americani caracterizate de cruzime şi canibalism, exact ca cele descrise de Scott]. "Cei care conduceau în aceste grozăvii nemaiauzite trebuie că erau ucigaşi şi asasini de meserie, ca bătrânii care dirijează o haită de animale tinere pe care le conduc, le învaţă cum să ucidă, şi le dau un exemplu de cruzime care din păcate se învaţă extrem de uşor şi nu se uită niciodată", scrie Scott (pp. 157-158). [Reamintim de sfirmaţia unui poliţist american pe care l-am auzit personal relatând că întodeauna în bandele criminale de adolescenţi există un om matur care-i învaţă cum să fie criminali].

Walter Scott nu atribuie însă victoria revoluţiei franceze vărsării de sânge provocate de ucigaşii organizaţi de forţe oculte şi plătiti de către Ducele de Orléans şi bancherii lui, ci impotenţei ideologice a conducătorilor poporului francez. Căci cu minţile spălate de propaganda masonică, atât regele cât şi curtea, generalii şi conducătorii

statului opreau soldaţii neinfectaţi de revoluţie să apere societatea de distrugere. Scott vorbeşte despre "imbecilitatea surprizei şi nehotărârii" care lăsa să fie cucerit depozitul de armament de la Hotelul Invalizilor deşi trei regimente de elveţieni stăteau degeaba la Champs Elysées; de faptul că Bastilia a fost lăsată total lipsită de apărare, cu 100 de paznici elveţieni şi invalizi şi fără nici un fel de armament (măcelărirea acestor 100 de paznici şi invalizi a fost marea victorie a poporului pe care o sărbătorim de 2 secole la 14 Iulie) deşi trupele baronului de Bezenval erau în apropiere, inactive; de faptul că atunci când acesta restabilise ordinea cu două săptămâni înainte în fauxbourgul St. Antoine, fusese dezaprobat la curtea regelui, lucru care-l făcuse să aştepte ordinul regelui înainte de a acţiona - iar regele dădea ordin trupelor să **nu se apere** şi să nu restabilească ordinea. Un martor ocular i-a povestit lui Sir Walter Scott că la asaltul Bastiliei din 14 Iulie cineva a strigat că vine armata, şi gloata a dat să fugă; dacă trupele n'ar fi fost imobilizate în inactivitate, n'ar fi avut loc căderea Bastiliei şi nici n'ar fi fost decimat poporul francez în masacrul revoluţiei din 1789 care a prăbuşit Franţa într'un dezastru din care nu şi-a revenit încă (p. 164). După această "victorie a poporului", regele a fost dus la primăria Parisului mai degrabă ca un prizonier decât ca un prieten al poporului cum credea el că este, unde, punându-şi cocarda revoluţiei, a aprobat cruzimile şi ferocitatea "revoluţionarilor" (p. 167).

N'a fost atât victoria cauzei populare cât demisia societăţii franceze cea care a dezlănţuit orgia de cruzime şi vărsare de sânge care a fost revoluţia franceză, scrie Walter Scott. Clerul şi nobilimea, ale căror privilegii "exacerbaserănemulţumirea populară" [conform popagandei masonilor care au organizat revoluţia] au renunţat la aceste privilegii ale lor în masă, scrie Scott: "un fel de delir cuprinsese Adunarea Naţională; fiecare membru se străduia să-şi distingă sacrificiul personal prin ceva şi mai remarcabil decât ceeace se făcuse cu renunţările precedente. Cei care n'aveau drepturi personale la care să renunţe aveau sarcina mult mai uşoară şi mai plăcută de a renunţa la drepturile celor care-i aleseseră în adunare: privilegiile corporaţiilor, monopoliile meseriaşilor, drepturile oraşelor, au fost toate jertfite pe altarul naţional" (pp. 171-172). La fel s'a procedat cu drepturile provinciilor Normandia, Languedoc, etc., drepturi cumpărate de cetăţenii lor cu preţul a multor vieţi, drepturi de care nici măcar Richelieu nu îndrăznise să se atingă pe vremea "despotismului" Regelui Soare. La trei zile după ce clerul renunţase la modestele taxe de întreţinere a bisericii, în schimbul unei mici sume plătibile clerului, până şi aceasta a fost abolită, act care a deschis ochii clerului care conlucrase cu atâta zel la demolarea societăţii înrolându-se sub steagul revoluţiei franceze. "Vreţi să fiţi liberi şi nu ştiţi să fiţi drepţi!" a exclamat abatele Seyes în Adunarea

Națională (p. 175); căci prin acea mică sumă membrii clerului ar fi fost întreținuți pentru activitatea lor de alfabetizare și școlarizare, de îngrijire a bolnavilor și săracilor, și de consilieri și confesori, funcții pe care clerul le îndeplinea foarte bine și care construiseră națiunea, consolidând baza morală și intelectuală a structurii sociale.

Demolarea și anihilarea structurii sociale a Franței este descrisă de Walter Scott astfel: "Această frumoasă țară a fost răvășită de un război civil plin de orori exacerbate, între bogați și săraci, caracterizat de toate felurile posibile de violență și brutalitate. Țăranii, cu capul plin de tot felul de presupuneri fantastice, și exasperați de lipsa generală de alimente, atacau peste tot castelele *domnilor* pe care erau îndemnați să-i considere dușmani ai revoluției și mai ales dușmani ai lor. De cele mai multe ori aveau succes, dând foc caselor nobililor și practicând tot felul de acte de cruzime și turbare la care poate fi împinsă mintea barbarilor. Soții erau uciși în fața soțiilor lor; unii au fost uciși în torturi prelungite; alții prin masacre generale subite. Împotriva unora dintre acești nenorociți domni țărănimea poate avea ranchiuni de care își amintea; dar cei mai mulți își trăiseră rangul cu atâta modestie încât nici măcar nu bănuiau intențiile rele ale acestor țărani până ce castelele și casele lor n'au luat foc și n'au devenit parte din conflagrația generală care devora și bântuia prin întreaga țară" (pp. 175-176). Adunarea Națională nu se ocupa de limitarea vărsării de sânge; era ocupată cu dezbaterile interne, căci mulți membri ai adunării, ca La Fayette de exemplu, erau de părere că revoluția își atinsese scopul și trebuiau puse bazele unui guvern de coaliție (p. 177).

Walter Scott povestește în amănunțime fiecare act de trădare, înșelăciune și cruzime care a eliminat familia regală din Franța, lucruri cunoscute de el din sursă contemporană imediată din anturajul regelui. Ceeace reiese din scurgerea evenimentelor zilnice este imensa naivitate a lui Ludovic XVI și a reginei Marie-Antoinette, care credeau că acceptând toate revendicările "poporului" vor avea parte de tratament uman; și imensa putere de spălare a creierului practicată aspra lor. Fiecare gest al perechii regale era prezentat gloatelor de către oratori plătiți de clubul iacobin ca să declame la colț de stradă ca un teribil act de trădare care va aduce pe capul populației Parisului masacre și exiluri de proporții nemaiîntâlnite. Calomniile la adresa regelui și a reginei erau inventate cu multă imaginație [unele din aceste minciuni se mai predau și astăzi în școli la orele de "istorie"]. Foametea cruntă provocată de distrugerea revoluției făcea populația și mai credulă la aceste calomnii. La 5 Octombrie 1789 a izbucnit o insurecție a femeilor din piață (*les Dames aux Halles*), care s'au adunat disdedimineață strigând "pâine"; dar, scrie Scott, "printre ele au fost văzuți

mulți bărbați deghizați în femei, care forțau toate femeile întâlnite în cale să meargă alături de ei. Au mers la primărie, au pătruns cu îndrăzneală printre soldații gărzii naționale care erau în fața clădirii pentru a o apăra, și cu greu au fost împiedicate de la arderea arhivei pe care o conținea. Au ocupat apoi o armurerie în care erau 2-3 tunuri, unde li s'au alăturat niște cete de zurbagii înarmați cu țepe și coase și alte asemenea instrumente, care-și ziceau învingătorii Bastiliei" (p. 186). Garda Națională a refuzat "să tragă în femei"; La Fayette s'a pus în fruntea gloatei - nu ca s'o stăpânească ci ca să-i execute ordinele; și gloata a pornit spre reședința familiei regale de la Versailles cu scopul declarat de a-l detrona pe rege și a-l întrona pe fiul acestuia, delfinul Franței (p. 185-186). Văzând că implorările lui n'au nici un efect asupra dezordinii din garda națională, și primind ordinul Adunării Generale, La Fayette a însoțit gloata care pornise spre Versailles, unde familia regală era total neinformată de tot ce se întâmpla la Paris, și unde conducătorii Adunării Naționale adunați chipurile în consfătuire cu conducătorul legitim al țării, îl trădau atât pe acesta cât și țara, ascunzând și mințind cu privire la ceea ce știau (p. 188). Între timp gloata sosită la Versailles a pătruns în incinta în care delibera Adunarea strigând că membrii adunării sunt niște trădători și cerând "pâine". Dar s'ar părea că "doamnele din hale" aveau nu numai pâine ci și alte alimente și vin, scoțându-le pe care s'a pornit un festin în decursul căruia s'au îmbătat și au început să-i insulte pe unii reprezentanți, și să-i urmărească pe alții cu insistențe sexuale. Au cerut ca o delegație a lor să-l vadă pe rege, a cărui blândețe însă le-a înduioșat pe aceste fiice ale poporului care au plecat strigând "Trăiască regele!" Dar între timp agitatorii care organizaseră marșul se ocupau de restul gloatei, care a început să strige că fusese trădată, și a invadat palatul regal fără opoziție din partea trupelor a căror datorie era protejarea conducătorului țării dar care nu primea nici un fel de ordin. Indecizia regelui era atât de mare încât a refuzat să fugă din ghiarele gloatei deșănțate, la propunerea marchizului de Favras care se angajase să organizeze fuga, ci s'a hotărât să aștepte sosirea lui La Fayette. Acesta sosind a găsit gloata așezată la focuri de noapte la care frigea carnea unui cal căzut în mâinile ei și bea vin, și s'a angajat personal chezaș pentru securitatea familiei regale, îndemnând Adunarea Națională să-și suspende sesiunea și să se ducă să se culce. Walter Scott nu se poate decide dacă a fost naivitate sau trădare din partea lui La Fayette; faptul cert este că îndemnându-i pe toți să se ducă să se culce, La Fayette a făcut la fel fără a lua măsuri de precauție, și la ora 3 noaptea o mână de bandiți a pătruns în apartamentul regal, a asasinat paznicul de la ușă, și a străpuns patul în care credea că zace regina cu multe lovituri de lance și sabie. Căci o campanie de calomnie convinsese gloata că regina doarme noaptea în brațele unui amant, și aceste țațe bete

care însoțeau asasinii de profesie deghizați în femei erau cuprinse de indignarea virtuții. Dar regina fugise și se afla în camera regelui. Cât de verosimile sunt calomniile și invențiile predate astăzi în școli la orele de "istorie" este ușor de văzut, scrie Scott; nici măcar Mesalina n'ar fi dormit fără grijă în brațele unui amant cu această gloată turbulentă sub ferestre (pp. 183-194).

Partea în care Walter Scott descrie revoluția franceză conține pagini după pagini pline de acte de o cruzime și barbarie de neînchipuit practicate în numele "libertății, egalității și fraternității" de către "revoluționari". După ce-au străpuns patul reginei, grupul pătruns în palat a început să-i vâneze pe soldații din garda palatului, și să-i decapiteze pe cei prinși. Decapitarea o făcea cu multă plăcere un individ numit Jourdain care-și câștigase existența ca model pentru pictorii de la academia de pictură, și care, oprimat probabil de teribila "nedreptate socială" care i-o făcuse nu se știe cine, își răzbuna acum "suferințele sociale" scăldându-se în sângele victimelor nevinovate și cerând mai multe victime pentru decapitat (p. 192). Dar plăcerea acestor fiice ale poporului și ale însoțitorilor lor a fost întreruptă de sosirea lui La Fayette, care incapabil să stăvilească gloata a început să implore soldații chipurile din subordinea lui să nu-l facă de rușine călcând cuvântul pe care și-l dăduse în fața Adunării Naționale că va păstra viața familiei regale. Grenadierii înduplecați de rugămințile lui au golit cu mare ușurință palatul și curtea de "popor", și s'au ocupat chiar de eliberarea soldaților de gardă care supraviețuiseră. Gloata urla că vrea s'o vadă pe "austriacă"; aceasta a apărut în balcon însoțită de copiii ei; la urletele gloatei, a rămas singură în balcon, cu un curaj și o demnitate pe care le-a păstrat până în clipa morții și pe care Walter Scott, care menționează calomniile de tipul "dacă n'au pâine, să mânânce cozonac", cuvinte pe care Marie-Antoinette nu le-a pronunțat niciodată, le descrie cu admirație. Deși fusese chemată la balcon ca să fie asasinată (se țintea cu puşca asupra ei), demnitatea ei a îmblânzit gloata care a început să strige "trăiască regina!" Dar asta nu convenea instigatorilor gloatei care au început s'o atâțe ca să ceară aducerea familiei regale la Paris. La Fayette n'a îndrăznit să se împotrivească; și astfel convoiul de câteva mii de femei bete, bărbați deghizați în femei, soldați din garda națională și vagabonzi și răufăcători adunați laolaltă a pornit spre Paris cu familia regală prizonieră în mijlocul lor, precedat de grupul care purta triumfător capetele celor doi soldați nevinovați decapitați, înfipte în pari (p. 198). În dimineața zilei de 6 Octombrie, felicitată de primarul Parisului într'o cuvântare plină de ipocrizie insultătoare, familia regală a fost depusă la Tuilleries, unde a început o captivitate ce urmă s'o termine doar ghilotina. Evenimentele din 5 și 6 Octombrie au determinat unii idealiști naivi care participaseră la lucrările Adunării Naționale, ca

Mounier și Lally Tolendahl, să demisioneze, Lally Tolendahl cu cuvintele: "Îmi este imposibil chiar dacă aș avea forța fizică, să-mi îndeplinesc funcțiile în mijlocul scenelor ca cele recente. Acele capete purtate în vârf de pari; regina aproape ucisă; regele târât la Paris de gloate de bandiți și asasini; felicitarea 'splendidei zile' a primarului Bailli; glumele lui Barnave, când sângele curgea șiroaie în jurul nostru; Mounier scăpat ca prin minune de o mie de asasini; toate acestea m'au făcut să jur că nu voi mai călca vreodată în acea cavernă de canibali. Omul nu poate muri decât o dată; poate înfrunta moartea de mai multe ori, dacă pierzându-și viața face ceva util; dar nici o putere din lume nu mă va determina să mai rabd mii de torturi în fiecare clipă în care sunt martor la felul în care progresează cruzimea, în care triumfă vinovăția, și să fiu martor fără să pot lupta împotriva lor. Mă pot declara proscris, îmi pot lua averea, voi munci pământul pentru ca să-mi câștig pâinea, dar nu-i voi mai vedea niciodată" (pp. 201-202).

Sir Walter Scott descrie puterile fiecărei facțiuni din Adunarea Națională franceză, în care revoluția progresa exact așa cum avea s'o facă în 1917 în Rusia, prin stadii intermediare înlăturate unul după altul. După 6 Octombrie constituționaliștii ca La Fayette păreau că au supremația, urmărind să restabilească ordinea în Franța printr'o monarhie constituțională, păstrându-l pe tron pe docilul Ludovic XVI. Partidul Ducelui de Orléans cuprindea însă mulți care s'au dovedit a fi republicani care-l mințeau că-l vor face rege. Atât dorința de a fi rege, cât și ura lui pentru Marie-Antoinette, scrie Scott, îl făcuseră pe Ducele de Orléans să-și pună averea la dispoziția manipulanților care angajau și plăteau "acei agenți obscuri și supuși care incită gloatele și finanțează asasinii" și despre care unii spun că organizaseră arestarea familiei regale în zilele de 5 și 6 Octombrie - de aceea insistența de a o ucide pe regină. Se spune că Ducele de Orléans rătăcise deghizat pe marginile tumultului, dar nu avusese curajul să se prezinte pe față în fața gloatei înfuriate oferindu-se drept Locotenent General al Franței deși agenții lui pregătiseră gloata prin propagandă și-l așteptau. Cum nu i-a reușit lovitura de stat, Ducele de Orléans a fost făcut țap ispășitor de către Mirabeau, unul din cei care dirijau evenimentele, și exilat în mod onorabil trimițându-l ca ambasador în Anglia, înlăturându-l astfel din inima evenimentelor în care-și pusese nădejdea. Mirabeau vorbea despre el cu mare dispreț, dispreț care i-a contaminat unul câte unul pe toți ceilalți partizani ai lui pe măsură ce imensa lui avere se epuiza; "și aceștia au continuat să navigheze sub propriul stindard, prin furtunile prin care-i echipase el ca să navigheze", scrie Scott (pp. 206-207). "Erau aceștia oameni hotărâți să folosească securea revoluției pentru a-și croi averi proprii, și, prea puțin interesați de principiile politice care divizau celelalte partide din țară, ei țineau

strâns în mâini întreaga maşinărie subordonată pe care ceilalţi, pierduţi în speculaţii metafizice, n'o luau în seamă, dar care le conferea comanda exclusivă a forţei fizice a gloatei pariziene" (p. 208).

Gloata pariziană a trecut la fapte ca cele ilustrate de hoardele lui Bella Kuhn sau hoardele brigăzii internaţionale comuniste din Spania. A spânzurat un brutar care cumpărând grâul la preţ mare trebuia să-şi vândă pâinea la un preţ proporţional; şi i-a obligat pe alţi brutari să salute capul însângerat pe care-l purta în triumf în vârful unui par, conform obiceiului ce şi-l formase; apoi s'a distrat apăsând buzele mortului decapitat pe buzele soţiei lui care leşinase. Gloata s'a îndreptat apoi jubilând spre Adunarea Naţională, unde însă, cum victima nu fusese nici aristocrat şi nici nobil, gloata a fost pedepsită prin alungare, cel ce purta capul în triumf prin spânzurare, spre surprinderea gloatei (p. 210). Spre dezamăgirea partidului lui Marat, Robespierre şi Danton, La Fayette, comandantul Gărzii Naţionale, reuşise să impună legea marţială în caz de insurecţie. "Franţa obţinuse libertatea, primul şi fără îndoială cel mai nobil scop pe care-l poate urmări o naţiune," scrie Walter Scott. "Fiecare individ fusese declarat pe cât putea fi de liber, reţinând doar respectul minim pentru contractul social. E adevărat că francezul nu avea în practică nici un folos de libertatea lui: căci deşi Drepturile Omului îi permiteau cetăţeanului să meargă unde poftеşte, în practică se trezea c'a ajuns în prima închisoare dacă nu avea în buzunar un paşaport municipal, sau se trezea asasinat pe drum dacă era cumva acuzat că e un aristocrat. La fel, casa lui era o fortăreaţă, proprietatea lui era sfântă ca ornamentele unui templu - în afară de cazul că se interesa de ele Comitetul Căutării, care putea cu puteri arbitrare să intre cu forţa în casă şi să jefuiască după voie proprietatea. Dar principiul general al Libertăţii fusese stabilit în toată forţa sa metafizică, şi mai rămăsese să se instaureze şi principiul înrudit al Egalităţii" (pp. 212-213). Pentru realizarea egalităţii partidul republican al revoluţiei franceze era convins că trebuie să distrugă mai întâi creştinismul. De aceea, ignorând protestele şi rapoartele lui Neckar, însărcinat de către Adunarea Naţională să restaureze economia Franţei ruinate, această adunare a decis că confiscarea proprietăţilor bisericii vor asana economia Franţei, şi cum nu era posibil să se vândă imediat toate operele de artă din biserici, s'a trecut la eliberarea de ipoteci asupra proprietăţilor bisericii. Fluctuaţiile în valoarea acestor bonuri de ipotecă au creat o bursă de speculaţii, care dădea francezilor iluzia prosperităţii - exact ca bursa supraumflată din Statele Unite astăzi. Văzând că nu poate fi de nici un folos nici regelui nici ţării, Neckar a demisionat şi a părăsit Franţa, unde fusese chemat de două ori ca s'o salveze de la ruină.

După confiscarea bunurilor bisericii următorul pas a fost instituirea unui "cult public" care despărţea francezii de Roma şi-i cerea fiecărui preot să

jure individual credinţă Adunării Naţionale, exact ca în România socialistă la desfiinţarea Bisericii Greco-Catolice. Doar trei episcopi au jurat credinţă Adunării, printre ei numărându-se şi Talleyrand. Episcopii şi preoţii care juraseră credinţă erau deacum disprеţuiţi atât de credincioşi cât şi de atei; şi preoţii dizidenţi au fost mai respectaţi decât înainte (pp. 219-226). Proclamarea libertăţii presei a servit, scrie Scott, la publicarea pamfletelor care au incitat masacrele oribile care-au decurs în anii teroarei, şi participarea în politică a fiecăruia a ajuns până acolo încât 3.000 de ciubotari discutau în piaţa Louis Quinze despre preţul pantofilor şi nimeni nu mai făcea pantofi; "Franţa a prezentat un răstimp imaginea unei ţări unde fiecare se ocupa atât de mult de afacerile publice încât nimeni nu mai avea timp să se ocupe de ale sale proprii" (p. 232). Spiritul militar cuprinsese cetăţenii în aşa măsură încât nici copiii nu se mai jucau decât de-a soldaţii revoluţionari, şi purtau pe străzi capete de pisici ucise înfipte în ţepe, învăţând astfel să devină buni şi umani francezi liberi de orice opresiune (p. 233). "Garda Naţională sub ordinele lui La Fayette", scrie Scott, "împreună cu edictul legii marţiale, contribuise mult la restaurarea ordinii în Paris, ... dar spiritul care instigase acele răzmeriţe nu fusese înfrânt, şi era întreţinut cu mare grijă de către iacobini, mult iubiţi de pleava populaţiei". Şi Scott povesteşte un incident ilustrativ al revoluţiei franceze, ilustrativ pentru cruzimea "reprezentanţilor poporului" cât şi pentru imbecilitatea mintală şi slăbiciunea "opresorilor poporului". Când se lansase un zvon mincinos că vechiul castel de la Vincennes de lângă Paris urma să fie o închisoare care să ia locul Bastiliei, o gloată s'a pornit într'acolo ca să-l demoleze, şi Garda Naţională sub La Fayette a pornit după ea ca s'o oprească. Trei sute de gentilomi îngrijoraţi de soarta regelui captiv s'au adunat la Tuilleries ca să-l apere la nevoie; la reîntoarcerea de la Vincennes, Garda Naţională i-a atacat şi **regele le-a poruncit să depună armele**, astfel încât au fost izgoniţi cu lovituri şi insulte de către soldaţii lui La Fayette (pp. 242-243). Dar de-acum nici măcar rugăminţile lui La Fayette nu-i mai puteau îndupleca pe soldaţii pe care chipurile îi comanda, astfel încât scârbit a încercat să demisioneze când soldaţii lui au refuzat să-l asculte la 18 Aprilie 1791, şi au împiedicat ieşirea faniliei regale ţinute în prizonierat la Tuilleries. Când marchizul de Bouillé, care pregătise fuga în decursul căreia famlia regală fusese arestată la Varennes la 21 Iunie, a reuşit să trimită un emisar prin care îi cerea regelui ordinul să pornească la eliberarea lui, regele i-a răspuns doar că un prizonier nu poate da ordine; şi marchizul a trebuit să fugă în Austria, părăsind o familie regală sortită pieirii şi o ţară în care emisari misterioşi începuseră deja să predice la colţuri de stradă că Franţa, care fusese clădită de la începuturile existenţei ei în jurul regalităţii, n'are nevoie de rege (p. 248).

În timp ce familia regală era readusă prizonieră la Tuilleries scăpând cu greu din ghiarele plebei care-a atacat trăsura la un moment dat, conducătorii republicani şi iacobini scriseseră la 17 Iulie 1791 o petiţie de detronare a regelui pe care urmăreau s'o depună în mod solemn pe Altarul Patriei ridicat anterior la 14 Iulie 1790 pe Câmpul lui Marte, pentru care, în bună tradiţie revoluţionară, aveau nevoie de sânge omenesc proaspăt. Pentru aceasta gloata incitată de misterioşii agenţi a pus mâna pe doi invalizi găsiţi la îndemână, i-a acuzat de complot împotriva patriei, i-a asasinat şi le-a tras capetele în ţeapă purtându-le ca stindarde după modelul obişnuit al revoluţiei franceze (p. 251). Dar setea de sânge a "revoluţionarilor" a trebuit să mai aştepte până după dizolvarea Adunării Naţionale şi convocarea Adunării Legislative cu victoria iacobinilor sub conducerea unora ca Robespierre, Danton, Marat. "Dă-mi 200 de neapolitani cu cuţitul în mâna dreaptă şi mufa în mâna stângă drept scut, cu aceştia voi traversa Franţa şi voi desăvârşi revoluţia", spunea Marat într'un discurs ţinut la clubul iacobinilor. În acelaşi discurs făcea un calcul exact demonstrând felul în care pot fi ucişi 260.000 de oameni într'o singură zi (pp. 270-271).

RELIGIA SI REVOLUŢIA

Am văzut din descrierile lui Walter Scott că revoluţia franceză în compoziţia şi în modul ei de operaţie a fost identică revoluţiei bolşevice din orice ţară; pe bună dreptate istorica Nesta Webster consideră revoluţia franceză şi revoluţia bolşevică două momente ale aceleiaşi revoluţii. Dar vedem acum cum **se continuă religia globalismului şi a zeiţei pământului din revoluţia franceză cu religiile New Age din zilele noastre şi cu cele ce se întâmplă astăzi în Statele Unite.** Scott povesteşte cum un om născut în Prusia numit Klotz care-şi luase numele de Anacharsis, zicându-şi Anacharsis Klotz "oratorul rasei umane", s'a pornit să aducă reprezentanţii tuturor naţiunilor globului la sărbătorirea zilei de 14 Iulie în anul 1790, plătindu-le câte 12 franci pe zi unor vagabonzi adunaţi de pe stradă ca să se deghizeze în reprezentanţii unor naţiuni îndepărtate pentru această festivitate care prevestea atât Naţiunile Unite cât şi festivităţile "ecumenice" de după cel de-al doilea consiliu de la Vatican. Walter Scott ironizează adunătura lui Anacharsis Klotz, care a defilat ca să aducă în mod solemn felicitările omenirii de pe întreg globul celor 25 de milioane de francezi care deveniseră suverani şi liberi, şi este uimit de faptul că preşedintele Adunării Legislative a primit oficial delegaţia aceasta pestriţă şi a mulţumit solemn în numele Adunării Legislative acestor reprezentanţi ai întregii omeniri (pp. 282-284). Vedem deci că mascarada Organizaţiei Naţiunilor Unite n'a apărut în secolul nostru; a fost încropită la repezeală cu actori deghizaţi cu două secole în urmă, dar e bine organizată şi bogat finanţată la

sediul ei de pe terenul lui Rockefeller din New York astăzi. Talmudul e vechi de mii de ani, visul plutocraţiei globaliste e vechi de mii de ani, revoluţia bolşevică e veche de sute de ani; tot cei care finanţaseră cortegiul lui Anacharsis Klotz i-au ordonat preşedintelui Adunării Legislative a Franţei, De Menou, să-l primească cu toată solemnitatea cuvenită.

În timp ce în Franţa bolşevismul începuse să ia formele sale globaliste şi internaţionaliste, casele domnitoare din Europa, începând cu Împăratul Leopold al Austriei a cărei soră îşi pierdea viaţa asasinată de bolşevismul revoluţiei franceze, erau cuprinse de o ciudată paralizie, şi eforturile emigranţilor francezi care constituiau floarea societăţii franceze se izbeau de aceeaşi inerţie şi inactivitate care lovise puternicile ţări occidentale în faţa Uniunii Sovietice, pe care conducătorii occidentali o dezavuau pe faţă în discursurile lor (Preşedintele Reagan îi zicea "imperiul răului", *the evil empire*) dar o întăreau pe la spate şi continuă s'o întărească. Împăratul Leopold al Austriei a intrat în tratative cu Adunarea Legislativă franceză. La moartea lui, succesorul lui, Franz, părea mai dispus la un război spre care tindeau atât La Fayette, dezamăgit în încercarea de a fi ales primarul Parisului, cât şi iacobinii. Între timp Ludovic XVI, sub masca unui monarh constituţional, era pus în situaţia să semneze decrete împotriva celor care-i fuseseră cei mai devotaţi. Împotrivindu-se proclamaţiei care condamna emigranţii şi pe clericii care nu juraseră credinţă, cum se împotrivise şi anexării Avignonului de către Adunarea Naţională (cu care ocazie acelaşi Jourdain condusese o gloată care scăldase oraşul în sânge), regele şi-a văzut miniştrii care-l susţinuseră, ca Lessart, închişi în închisoarea de unde nu vor ieşi decât pentru a fi ucişi în Septembrie 1792 (pp. 284-307). "O insurecţie a fost în cele din urmă organizată,", scrie Scott, "care avea toate caracteristicile celei care readusese regele ca prizonier la Versailles, iacobinii fiind principalii organizatori şi actori în ambele ocazii ... la 20 Iunie [1792] zdrenţăroşii (*les sansculottes*) din suburbiile Saint Marçeau şi Saint Antoine s'au adunat înarmaţi cu ţepe, coase, furci ... Păreau, în ciuda marelui lor număr, că se mişcau **sub ordinele unei autorităţi** (sublinierea noastră), şi cântecele, ţipetele, dansurile, manifestările lor festive groteşti, sălbatice şi îngrozitoare lăsau să se străvadă că acţionau **sub ordinele cuiva** (sublinierea noastră) căci acţionau cu o unanimitate care dădea rezultate ordonate. Erau împărţiţi în corpuri de armată şi aveau conducători. Aveau şi steaguri, alese şi confecţionate cu grijă ... Unul era o pereche de pantaloni zdrenţăroşi, cu motto-ul *Vive les Sans Culottes*. Alt stegar îmbrăcat în negru ducea pe un stâlp lung parte din intestinele unui porc încă sângerânde, cu inscripţia *la fressure d'un Aristocrat*" (p. 326). Această gloată a năvălit în Tuilleries, unde Garda Naţională care

avea sarcina să-l apere pe rege primise de la doi funcționari municipali ordinul să se retragă, dar gloata n'a părut decisă (sau n'a primit ordinul) să asasineze familia regală și s'a mulțumit să-l forțeze pe rege să-și pună căciula frigiană roșie și să bea dintr'o sticlă în cinstea națiunii, și în cele din urmă poporul "sărac și virtuos", cum îi zicea Robespierre, s'a retras minunându-se cu glas tare de ce fusese trimis la Tuilleries ca să nu facă nimica odată ajuns acolo (pp. 331-332).

*

Portretul pe care-l face Sir Walter Scott conducătorilor iacobinilor Robespierre, Danton și Marat nu se deosebește de portretul lui Lenin sau Stalin. "Dintre acești trei monștri amintiți," scrie el, "Danton avea energia care le lipsea girondinilor, și cunoștea bine secretele mișcărilor insurecționiste despre care girondinii n'aveau habar. Viciile lui - mânia, poftele sexuale, lăcomia de bani, oricât de groaznice, erau atributele unui om muritor; dar invidia lui Robespierre și setea de sânge instinctivă a lui Marat erau atributele unor diavoli. De Danton, ca de marele șarpe boa, puteai să te apropii cu oarecare siguranță când era cu pântecul plin de pradă, dar setea de sânge a lui Marat era ca a lipitorii de cai care niciodată nu e sătulă, și invidia ucigașă a lui Robespierre era ca viermele neadormit al mormintelor care nu cunoaște moarte. Îndopându-l pe Danton cu averi și procurându-i mijloacele de a-și satisface poftele sexuale, girondinii ar fi putut să-l cumpere de partea lor; dar nimic altceva decât puterea absolută asupra întregii Franțe nu l-ar fi săturat pe Robespierre; și doar un fluviu nelimitat de sânge izvorât din acea țară nefericită l-ar fi satisfăcut pe Marat" (vol, 2, pp. 110-111). Marat nu se jena să ceară în public uciderea a 260.000 de oameni zilnic acuzând Adunarea Națională de tergiversări și cerând "poporului" să ia frânele în mâini și să treacă la uciderile la care autoritățile nu se grăbeau destul (p. 113). Volumul 2 al cărții lui Scott descrie cu amănunțime fascinantă procesele de tip stalinist prin care diversele facțiuni conduse de aceștia trei și de asociații lor legalizau ghilotinarea și asasinarea celor mai educați, mai civilizați și mai capabili dintre francezi, începând cu familia regală și terminând cu oricine era productiv și creator. Pentru acuzarea lui Ludovic XVI Adunarea a recurs la mărturiile mincinoase ale unor detracați atât de decăzuți încât "dovezile" aduse erau penibile; astfel, un lăcătuș pretindea că în timp ce lucra la o clanță din palat în Martie regele i-a oferit cu mâna lui un pahar de vin otrăvit care l-a îmbolnăvit de așa manieră încât timp de 14 luni, din Martie până în Decembrie al aceluiași an (14 luni?!) nu și-a mai putut câștiga existența, etc. etc. Dacă i se putea aduce vreo vină regelui, scrie Scott, era că se gândea prea mult la francezi și prea puțin la el. Într'o paralelă perfectă cu acțiunile țarului din preajma revoluției bolșevice care a abolit pe veci exploatarea omului de către om și nedreptatea etc. etc., Ludovic XVI a ușurat serviciile pe care le datorau

vasalii în sistemul feudal, a ușurat corvezile prestate de țărani, a refuzat să permită armatei să-l apere împotriva teroriștilor, s'a constituit prizonier fără să încerce să se apere, a ordonat soldaților care-l apărau să depună armele, și când i s'a adus la cunoștință că unii își riscau viața pentru a-l salva din închisoarea în care-și aștepta moartea, le-a ordonat să n'o facă, zicând: "să nu se verse nici o picătură de sânge pentru mine". "A cedat, cu slabe proteste, la fiecare cerere care i s'a făcut, și a permis fiecare schimbare adusă ordinii stabilite în Franța", scrie Scott. "În loc să fie o barieră între popor și nobilime, aducând ambele părți la o înțelegere echitabilă, a permis să fie privat de sprijinul nobilimii, și a lăsat să fie izgonită din țară prin jefuirea moșiilor și arderea caselor lor. A adoptat o măsură populară după alta, fiecare tăind din autoritatea regală, sau în detrimentul demnității regale" (p. 128; la p. 147 Walter Scott arată sursă imediată din care s'a inspirat, căci l-a cunoscut personal pe Clery, valetul regelui, care i-a povestit toate amănuntele evenimentelor la care a fost de față). Acesta era "tiranul" sângeros pe care Robespierre și Marat l-au decapitat ca să aducă "libertate, egalitate și fraternitate". Căci scopul revoluției franceze era scopul talmudic al revoluției bolșevice dintotdeauna, scopul declarat în Deuteronomul 7:5 și 24 de a ucide regii și a distruge templele pentru anihilarea identității naționale a națiunii gazdă. Iar ca ilustrare a dragostei pentru umanitate a revoluționarilor, Scott povestește cum a fost ghilotinată prințesa Elisabeta, sora regelui, pentru vina de a fi îngrijit și pansat rănițiii, căci prințesa era profund religioasă și-și dedicase întreaga viață operelor de binefacere; și cum a fost ucis prin tortură lentă delfinul Franței, copil de 7 ani. Acestui copil, dat în grija unui cizmar iacobin detracat și ticălos numit Simon, nu i s'a permis o moarte ușoară . Când Simon i-a întrebat pe stăpânii lui iacobini ce să facă cu copilul, să-l ucidă? i s'a răspuns "nu"; să-l otrăvească? "nu"; să-l ucidă prin înfometare? "nu"; dar ce să facă atunci? "să nu mai fie", a fost răspunsul; și copilul a fost bătut, lipsit de somn, ținut în frig, hrănit puțin ca să nu moară prea repede, și torturat timp de doi ani până a pierit chinuit astfel ca să satisfacă umanitarismul și iubirea de "libertate, egalitate și fraternitate" a revoluției franceze (pp. 169-170).

Primele două volume ale monografiei lui Walter Scott sunt esențiale pentru cine vrea să înțeleagă revoluția franceză. Este imposibil de rezumat aici toată revărsarea de micime și ambiție politică a celor care au servit drept unelte planului talmudic de distrugere a unei mari națiuni creștine europene, toată revărsarea de cruzime bestială a banditilor plătiți și organizați ca s'o facă, toată revărsarea de distrugere și moarte ce s'a abătut asupra poporului francez, atât asupra nobilimii dar mai ales asupra muncitorilor manuali. Cu minuțiozitate Scott relatează toate dezbaterile din Adunare și Convenție, toate procesele, toate acțiunile și

confruntările, zi de zi şi oră de oră, semnalând ironiile şi absurdităţile - ca de exemplu condamnarea şi ghilotinarea girondinilor pentru "regalism" - după ce ei condamnaseră şi uciseseră familia regală! (p. 197). Scott îşi ilustrează istoria cu mărturiile contemporanilor şi participanţilor. Astfel, în La Vendée, regiune regalistă care nu s'a supus imediat teroarei iacobine, "ardoarea revoluţionară era în ascensiune," scrie el. "Vărsarea de sânge era o plăcere pozitivă a celor ce executau măcelul, şi aducea variaţii prin orice invenţie pe care o putea inventa cruzimea ca s'o facă mai picantă. Casele celor din La Vendée au fost distruse, familiile lor măcelărite şi violate, vitele lor mutilate şi ucise, recolta lor arsă şi distrusă. Una din coloanele de soldaţi republicani îşi căpătase numele de 'infernala' prin atrocităţile oribile pe care le-a comis. La Pillau, au fript copiii şi femeile de vii într'o sobă înfierbântată" (p. 236) - metodă veche folosită de adoratorii lui Baal din antichitate încă (Baal este partea doua din cele trei părţi care constituie cuvântul suprem masonic Jabulon, numele ocult căutat de masoneria care-a organizat revoluţia franceză). Un administrator al armatei republicane care executa aceste fapte scrie: "N'am văzut nici un singur bărbat în oraşele Saint Hermand, Chantonney, sau Herbiers. Doar câteva femei au scăpat cu viaţă. Conace, colibe, locuinţe de orice fel, au fost arse. Turmele şi cirezile rătăceau terorizate din loc în loc în jurul adăposturilor lor arse şi fumegânde. S'a lăsat noaptea, dar groaznicele flăcări jucătoare luminau regiunea. Behăitului turmelor speriate şi mugetului vitelor îngrozite i se adăugau notele joase ale croncănitului vulturilor mâncători de cadavre, şi urletele animalelor sălbatice care veneau din codru să se înfrupte din cadavrele celor ucişi. Însfârşit o coloană de foc din depărtare care se mărea pe măsură ce ne apropiam de ea mi-a servit drept ghid. Când am sosit acolo nu mai era nici un om viu, decât câteva nenorocite de femei care se străduiau să salveze din focul general câteva rămăşite din bunurile lor" (p. 237). În La Vendée, distanţa dintre nobilime şi ţărănime era foarte mică, şi solidaritatea dintre ei era foarte mare; viaţa lor era patriarhală şi cinstită, şi de aceea republicanii exterminau cu atâta plăcere şi cruzime ţăranii şi păstorii de acolo. Fapte asemănătoare ilustrează victoriile armatelor republicane asupra oraşelor Bordeaux, Marseilles, Toulon şi Lyons, care se revoltaseră împotriva teroarei iacobine în 1793. Prima grijă a republicanilor după ocuparea acestor oraşe era masacrarea unui număr de civili, aleşi dintre cei mai buni cetăţeni; şi a doua grijă era îmbogăţirea prin jaf. După două nopţi de bombardament, oraşul Lyons, al doilea oras al Franţei, ardea în aproape toate cartierele. Lyonezii au ridicat un steag negru ca să indice locul spitalului, care în mod tradiţional nu era bombardat de trupe inamice; dar, ca aviaţia anglo-americană în timpul celui de-al doilea război mondial, armatele republicane au îndreptat

bombardamentul anume asupra spitalului şi a refugiilor necombatanţilor (pp. 264-265). După capitulare, furia republicană s'a revărsat nu numai asupra locuitorilor vii ai oraşului ci şi asupra clădirilor şi străzilor rămase nedărâmate de bombardament. Timp de şase luni muncitori plătiţi cu o sumă egală cu cea cu care Ludovic XIV construise măreţul hotel al Invalizilor, au dărâmat casele din centrul Lyonului, la indicaţiile a doi vajnici conducători republicani, Collot D'Herbois, de meserie actor a cărui lipsă de talent fusese fluierată cândva de publicul lyonez, şi paraliticul Couthon, care-şi revărsa ura împotriva omenirii asupra oraşului Lyons. Pentru că decapitarea de către călăi epuizase braţele călăilor, şi lama ghilotinei se tocise, actorul Collot D'Herbois a iniţiat executarea civililor cu ajutorul artileriei. Pâlcuri de 200-300 de victime erau adunate în piaţa de Brotteaux unde se trăgea cu şrapnel asupra lor, după care nenorociţii rămăneau mutilaţi zăcând în sângele lor şi implorând să fie ucişi ca să li se scurteze agonia. La rugăminţile lor erau înjunghiaţi cu săbii şi cu baionete cu atâta zel şi atâta poftă de către republicani încât din greşală au fost înjunghiaţi şi unii învingători alături de învinşi, după cum s'a văzut când s'au aruncat cadavrele în Rhone ca să le ducă apele la oraşul insurgent din devale Toulon. Cum râul refuza să le poarte şi le arunca la mal, republicanii s'au văzut obligaţi să permită îngroparea cadavrelor de teama infecţiilor. Iacobinii vroiau să lase o amintire de neşters, şi au lăsat-o; după căderea lui Robespierre, lyonezii s'au răsculat şi i-au ucis pe câţiva iacobini care ajutaseră trupele republicane la masacrarea lor (pp. 268-269).

Cum se explică docilitatea francezilor sub teroarea revoluţiei? După înfrângerea vendéenilor şi a oraşelor comerciale, "nu ne mai putem mira", scrie Scott, "că restul naţiunii s'a supus forţei predominante, cum nu ne mirăm când vedem zilnic o cireadă de vite puternice pline de forţă fizică mânate la abator de unul sau doi măcelari cu tot atâţia câini. Când se apropie victimele de abator şi simt mirosul sângelui celor care au suferit soarta ce le aşteaptă şi pe ele, sunt adesea văzute cum ezită, tresar, mugesc şi rag, şi-şi arată groaza de locul fatal, şi dorinţa instinctivă de a scăpa de-acolo; dar bâtele celor ce le mână, şi colţii dulăilor, rareori le permit să nu avanseze salivând şi gâfâind şi tremurând în spre soarta care le aşteaptă" (p. 277).

Exact ca cetăţenii ţărilor socialiste, sub republica nou instaurată francezii trebuiau să fie corecţi din punct de vedere politic. "Dacă tăceai despre treburi publice, dădeai dovadă de indiferenţă vinovată; dar şi mai rău erai privit dacă vorbeai despre ele altfel decât în cel mai violent ton arborat de partidul la putere" (p. 282). Cei vinovaţi de incorectitudine politică erau închişi, bunurile lor erau confiscate, nu mai aveau nici un drept cetăţenesc şi erau consideraţi morţi civil. Dacă erau eliberaţi puteau fi oricând arestaţi din nou pentru aceeaşi vină. Fiecare casă

trebuia să aibă afişată pe poartă lista locuitorilor ei. Percheziţiile caselor aveau loc tot timpul, şi lista de pe uşa casei uşura mult adunarea victimelor. Închisorile, golite prin ghilotinarea din Septembrie, au fost curând umplute din nou prin grija tribunalului revoluţionar, despre care Scott scrie: "Cantitatea de sânge pe care l-a vărsat nu poate fi comparată cu nimic în istorie, nici măcar cu proscripţiile de pe vremea imperiului roman; şi erau condamnaţi oameni acuzaţi de cele mai diverse crime, cu cele mai opuse personalităţi, şi cele mai opuse păreri ... Singurul principiu al instituţiilor iacobine era să incite împotriva tuturor persoanelor de la care se putea lua ceva mânia celor care nu aveau nimic şi care din naştere sau datorită împrejurărilor erau brutali şi ignoranţi şi invidiau toate avantajele claselor superioare. ... Era o crimă ... să ai şi mai ales să te bucuri în văzul altora de orice vecinul tău n'avea" (pp. 285-286). "Comitetele guvernului distribuiau mari sume de bani clubului iacobin şi societăţilor afiliate cu el considerând să este necesar s'o facă pentru propagarea principiilor politice juste", scrie Scott. "Cluburile au preluat exercitarea puterii în fiecare sat; şi membrii lor şedeau beţi, înjurând şi fumând, examinau paşapoartele, închideau cetăţenii, şi aplicau pe deplin beneficiile libertăţii şi egalităţii. 'Moartea sau fraternitatea' era scris deobicei deasupra locului unde se adunau ..." (p. 287). Ca în lumea sovietică, fiecare cetăţean era obligat să denunţe imediat dacă l-a auzit pe careva că nu este fericit să trăiască sub "cel mai liber, mai fericit şi mai uman guvern" (p. 291).

Toată cruzimea şi bestialitatea revoluţiei franceze care mutilase Franţa răpindu-i cei mai valoroşi cetăţeni avea un scop principal esenţial anticreştin; ce se urmărea nu era atât distrugerea unui popor cât distrugerea unei naţiuni creştine, distrugerea creştinismului. "Vasele de aur şi argint din biserici au fost confiscate şi desecrate", scrie Scott; "se intra în procesiune în faţa Convenţiei cu oameni travestiţi în preoţi care cântau cântecele cele mai murdare; în timp ce multe din pocalele şi vasele sfinte erau folosite de Chaumette şi Hebert în celebrarea orgiilor lor lipsite de Dumnezeu" (p. 305). S'a eliminat creştinismul şi s'a instaurat zeiţa Raţiunea în persoana unei dansatoare de operă îmbrăcată în stil antic, ale cărei farmece trupeşti le gustaseră foarte mulţi cu ochii şi un număr considerabil în mod mai intim; acestei zeiţe i s'a închinat în mod solemn Convenţia Naţională a Franţei şi după ea întreaga ţară. Bisericile au fost închise preoţilor şi credincioşilor, clopotele au fost topite şi turnate în tunuri, şi vestmintele clericale distruse, ca şi operele de artă, indiferent cât de scumpe erau. Ca în Statele Unite astăzi, eliberarea de religie a fost însoţită de eliberarea sexuală; căsătoria a fost înlocuită cu concubinajul ocazional de durată indecisă (pp. 306-307). Se spune, scrie Scott, că ambiţiosul Robespierre vedea cu bucurie cum excesele de ateism şi promiscuitate ale lui Hebert şi ale celorlalţi asociaţi ai lui din

Comuna Parisului care conducea Franţa îndepărtează simpatia maselor; căci Robespierre intenţiona să se erijeze singur într'un conducător suprem al Franţei readucându-i religia ca un nou Mahomet, motiv pentru care se consulta în secret cu Catherine Theot (sau Theos), o mistică exaltată care conducea întrunirile secrete ale câtorva vizionari împreună cu un fost călugăr numit Dom Gerle care-şi pierduse mâinile; acest grup l-au recunoscut pe Robespierre ca pe unul din cei aleşi, un mesia de tipul lui Maitreya al zilelor noastre. Scott nu ştie dacă Robespierre se credea într'adevăr un nou mesia sau se folosea doar de această recunoaştere; faptul cert este că refluxul începuse să se facă simţit, influenţa comunei scădea, principalii ei membri, inclusiv Anacharsis Klotz care-i adusese salutul popoarelor lumii ca la Naţiunile Unite, şi în cele din urmă chiar Danton, au fost arestaţi împreună cu conducătorii Armatei Revoluţionare, exact aşa cum au fost arestaţi troţkiştii în următoarea revoluţie bolşevică, pentru diverse acuze dar în realitate pentru vina de a fi rivalii lui Robespierre (pp. 311-312). Zeiţa Raţiunea a făcut loc unei dumnezeiri de tipul celei recunoscute în treptele inferioare ale masoneriei, şi din atei francezii au devenit deişti; ghilotina funcţiona ca şi înainte, devorând victime alese la întâmplare, dar ca şi Ducele de Orléans şi ca şi atâţia conducători revoluţionari după el, Robespierre nu şi-a văzut visul cu ochii. A căzut printr'un proces de alienare a Convenţiei pe care Walter Scott îl descrie fără a reuşi să vadă mâna ascunsă care a încetat să-l menţină pe acest dictator absolut la putere; căci Robespierre a căzut de la putere exact ca Nicolaie Ceauşescu, în timp ce ţinea un discurs în Convenţia Naţională, şi exact aşa cum s'a organizat demonstraţia împotriva lui Ceauşescu de către o mână ascunsă s'a organizat mişcarea împotriva lui Robespierre, măcelărit lapidar împreună cu fratele său şi cu colegii lui Saint Juste, Payan, Henriot, Le Bas, Couthon, cu aceeaşi cruzime cu care uciseseră ei atâţia alţii, şi acuzaţi de toate absurdităţile, între altele şi de faptul că vroiau să-i restaureze pe Bourboni pe tronul Franţei (pp. 330-353). După moartea lui Robespierre au început să devină cunoscute binefacerile "libertăţii, egalităţii şi fraternităţii" din satele şi oraşele de provincie. "De-abia atunci", scrie Scott, "a aflat metropola de mulţimile de cetăţeni ucişi, majoritatea din care fuseseră pentru republică, şi luptaseră împotriva regaliştilor din La Vendée în atacul lor împotriva oraşului Nantes; alţi oameni acuzaţi pe pretexte foarte subţiri care n'au putut fi dovedite, aruncaţi laolaltă în celule în care aierul era pestilenţial din cauza excrementelor, din cauza cadavrelor celor morţi, şi din cauza bolilor infecţioase ale muribunzilor. Atunci a auzit despre 'botezul republican' şi 'căsătoria republicană' - despre bărbaţii, femeile şi copiii legaţi şi aruncaţi laolaltă, ca broaştele şi brotăceii primăvara, în apele Loirei, care erau prea scăzute pentru a-i omorî repede. Atunci a auzit

despre sutele de alte astfel de abominaţii - cum cei aruncaţi deasupra mormanului de muribunzi implorau să fie împinşi în apă mai adâncă, ca să li se scurteze agonia - şi încă mai multe astfel de lucruri despre care omenia ne împiedecă să dăm amănunte; şi în comparaţie cu care tăişul ascuţit, precis şi sigur al ghilotinei pariziene era o binefacere". Acuzat de aceste atrocităţi de necrezut a fost Carrier, cel din ordinul căruia se făcuseră aceste orori, şi deşi autorităţile căutau să muşamalizeze acuzele, o scrisoare de-a lui a ieşit la iveală în care-i dădea ordine generalului Haxo după cum urmează: "Planul meu este să duc din ţara aceea blestemată orice fel de alimente sau provizii pentru oameni sau animale sau furaje - cu alte cuvinte, *totul* - toate clădirile să piară în foc, şi extermină întreaga populaţie. Să nu permiţi să primească nici un bob de grâu pentru ca să supravieţuiască. Îţi ordon în modul cel mai pozitiv şi mai strict. Eşti responsabil de executare din acest moment. Într'un cuvânt, nu lăsa nimic în ţara aceea blestemată - mijloacele de trai, proviziile, furajele, totul - absolut totul să fie cărat la Nantes" (pp. 365-366). Când a ucis peste 5 milioane de ucrainieni prin înfometare, Stalin n'a inventat, a repetat doar "libertatea, egalitatea şi fraternitatea". Apărându-se, Carrier a dezvăluit că el însuşi nu făcea decât să execute ordinele Convenţiei Naţionale; şi clubul iacobinilor a continuat să-l apere, motivând că cei chinuiţi cu atâta inumanitate, inclusiv ţăranii săraci ucişi în aceste chinuri prelungite, nu fuseseră în fond decât nişte aristocraţi care meritau să sufere atât de oribil (p.366). "Iacobinii au închis 300.000 dintre concetăţenii lor în numele libertăţii şi au ucis peste jumătate din ei în numele fraternităţii", scrie Scott (p. 375).

David Hume scria în 1742: "Deşi toate felurile de guverne s'au îmbunătăţit în epoca modernă, guvernul monarhic pare să fi avansat cel mai mult în spre perfecţiune. Putem afirma acum despre monarhiile civilizate ceea ce se spunea mai demult doar despre republici, şi anume că guvernează prin lege, nu prin oameni. Sunt capabile să fie ordonate, metodice, şi constante, în măsură surprinzătoare. Proprietatea este în siguranţă sub ele; hărnicia este încurajată; artele înfloresc; şi principele trăieşte între supuşii lui ca un părinte printre copiii lui" (*apud Free Speech*, vol. 2, no., 12, p. 2). Asta a încercat Ludovic XVI să fie pentru supuşii lui; şi grija pentru drepturile şi viaţa supuşilor l-a dus la ghilotină. În Franţa anului 1742 David Hume vedea un guvern mai cinstit şi mai puţin corupt decât în Anglia post-revoluţionară. "Există un acord general", scrie Scott Spencer în *Free Speech*, "că revoluţia franceză a fost organizată de o conspiraţie. Membrii moderaţi ai conspiraţiei, ca La Fayette, s'au îngrozit de rezultatul procesului căruia i-au ajutat să aibă loc. La Fayette şi mulţii alţii nu vroiau decât să instaureze o monarhie

constituţională ... Dar cu toată conspiraţia, Ludovic XVI n'ar fi putut fi răsturnat dacă nu s'ar fi lăsat răsturnat. Pare ciudat să spunem asta, dar Ludovic XVI s'a lăsat răsturnat, a lăsat să-i fie ruinată ţara, şi s'a supus pe sine şi pe alţii capriciilor unor degeneraţi scârnavi; căci **Ludovic XVI era liberal** [om cu idei progresiste - sublinierea noastră], ca şi liberalii [inteligheţia progresistă - nn] pe care-i întâlnim astăzi. Era duşmanul prietenilor lui şi prietenul duşmanilor lui. Întreaga revoluţie franceză ar fi putut fi de repetate ori înnăbuşită dacă regele ar fi permis gardei sale şi trupelor sale să trateze bandele de mercenari ticăloşi aşa cum o meritau din plin. Dar nu, regele Ludovic era un 'umanitarist'. La asediul Tuilleriilor cei din garda personală elveţiană a regelui au fost asasinaţi în mod brutal pur şi simplu pentru că el le interzisese să-şi folosească armele, chiar şi în legitimă apărare, împotriva acelor bandiţi plătiţi pe care regele îi considera în mod naiv că erau 'poporul'. Ludovic nu era idiot congenital, dar din copilărie capul lui fusese umplut cu idei false, aceleaşi idei false pe care şcolile publice şi mass media le bagă astăzi în capul copiilor. ... Peste un milion de francezi, mulţi dintre ei cei mai buni membri ai naţiunii, au fost asasinaţi - rezultatul 'umanitarismului' lui." Acest rege "umanitar" a fost decapitat la insistenţele membrilor lojei masonice franceze Grand Orient, care era dirijată de evrei, zice Spenser (*ibidem*, p. 10).

DIALECTICA

Asistăm astăzi la procesul distrugător prin care o mână de potentaţi conspirativi crează o problemă percepută de populaţie ca nocivă pentru ca să vină apoi tot ei cu soluţia problemei, care constă din măsuri prin care să înrobească gloatele de goimi. La 7 Aprilie 1997, plictisindu-se în timpul unui extemporal, 5 băieţi şi 4 fetiţe, toţi sub 10 ani, au părăsit clasa şi s'au dus într'o sală alăturată unde-şi petreceau timpul copulând, la una din cele mai bogat finanţate şcoli de stat din Washington, D.C. La protestele părinţilor, preşedintele consiliului şcolar judeţean Don Reeves a ripostat plictisit că nu înţelege de ce se face atâta caz pentru un fapt banal, un lucru care se întâmplă zilnic peste tot (*The New American*, 26 Mai 1997, p. 14). Astfel, guvernul a creat prin pornografia exacerbată şi încurajarea pe faţă a promiscuităţii în şcoli şi în industria distracţiilor o generaţie de bastarzi crescuţi de nimeni ca să devină derbedei şi criminali, pentru ca apoi să vină cu soluţia: numai cine are licenţă de la guvern să aibă voie să procreeze. Astfel plutocraţia va putea elimina populaţia cu caracteristici superioare nedorite de ea. Circulă prin cercurile dizidenţilor mai mult sau mai puţin sinceri, mai mult sau mai puţin cunoscători,

termenul "dialectică hegeliană", compusă din "teză, antiteză, şi sinteză"; adică crearea problemei, soluţia propusă, şi rezolvarea dorită. Dar nu hegelian e procesul acesta; ca tot ce aparţine Noii Ordini Mondiale, este cabalistic. Cabala, dezvoltată de rabini între secolele 7 şi 13, stă la baza masoneriei şi la baza ideologiei "iluminaţilor" ca Adam Weishaupt, cel a cărui conspiraţie de tip masonic fusese descoperită în secolul 18 în Bavaria. În secolul 16 Cabala s'a îmbogăţit cu o metodă care este de fapt conceptul descris azi sub numele de "dialectică hegeliană". Iată-l descris de scriitorul evreu Max Dimont în cartea sa *Jews, God and History*: "O nouă filozofie metafizică a fost injectată în cabalism în secolul 16 de către unul din marii învăţaţi ai Cabalei, Isaac Luria (1534-1572), cunoscut sub numele de Ari, 'leul'. Luria afirma că orice materie şi orice gândire evoluează într'un ciclu care are trei stadii: *tzintzum*, care înseamnă literalmente 'contracţie' sau teză, *shevirat hakeilim* care înseamnă literalmente 'spargerea pereţilor vasului' sau antiteză, şi *tikkun* care înseamnă literalmente 'restauraţie' sau sinteză." *Tikkun*, arată Scott Spencer (*Free Speech*, vol 2, no. 12, p. 10) este titlul periodicului evreiesc redactat de rabinul Michael Lerner, cel care este confidentul şi sfetnicul lui Hillary Clinton, soţia preşedintelui nostru Bill Clinton. De la rabinul Lerner a învăţat Hillary Clinton expresia "politica sensului" (*politics of meaning*) despre care nimeni nu ştie ce înseamnă dar cu care ne sunt împuiate urechile. Dar nu numai filozofia şi politica preşedintelui american derivă din Cabala, ci şi înseşi moravurile societăţii occidentale, imitate şi în România. Un alt conducător al evreimii este Jacob Frank, a cărui grupare, numită frankistă, a constituit mişcarea de "reformă a iudaismului" care include şi iudaismul hasidic. Istoricul evreu Norman F. Cantor scrie în cartea sa *The Sacred Chain: History of the Jews*: "Legitimitatea promiscuităţii sexuale este centrală doctrinei lui Frank şi era practicată de el şi de unii din adepţii lui; promiscuitate bazată pe teza derivată din cabala că activitatea sexuală este o formă de vindecare cosmică, care unifică domeniul spiritual cu cel material." N'a fost revoluţie bolşevică, n'a fost răsturnare şi distrugere a societăţii şi culturii care să nu fie acompaniată de amorul liber; eliberarea sexuală a fost una din tezele revoluţiei franceze, a activităţii revoluţionarilor ruşi sub ţarism, a mişcării abolioniste din America, a revoltei tineretului din anii 1960, scrie Scott Spencer (*ibidem*). Dezgustătoarea pornografie şi degenerescenţă care inundă cultura noastră în occident ca şi în ţările "fost" comuniste nu este nici o manifestare a gustului popular, şi nici întâmplătoare; este subvenţionată masiv de către guvern (prin fundaţii guvernamentale ca National Foundation of the Arts) şi de către bancheri, şi este impusă prin controlul asupra educaţiei, asupra mass mediei şi asupra evenimentelor

culturale. Dar elita care impune acestă degenerare şi decădere culturală n'o face numai din ură talmudică împotriva creştinismului şi a civilizaţiei albe, ci şi din scopuri practice pe care nu s'a sfiit să le afirme în secolul trecut, pe timpul mişcării abolioniste, când se făcea propaganda amorului liber între rase amestecate pentru a obţine mulatri mai docili decât sclavii albi care se răscoală într'una. James Russell Lowell scria: "Nu ne-am îndoit niciodată că rasa africană are scopul de a introduce un nou element în civilizaţie, şi că rasa caucaziană va beneficia mult de pe urma unei infuzii a calităţilor ei mai puţin egoiste şi mai blânde. Mintea caucaziană, care totdeauna caută să guverneze cu orice preţ, nu va atinge niciodată o aşa de frumoasă şi înaltă culme a civilizaţiei creştine cum ar atinge amestecându-se cu aceste calităţi aparent mai umile dar în realitate mai nobile care o învaţă să se supună" (*apud Free Speech, loc. cit.*, pp. 11-12). Prin ipocrizia verboasă a lui Lowell străbate adevăratul scop al amestecului raselor. Era acelaşi scop urmărit şi de geneticienii sovietici în toate experienţele lor genetice: obţinerea de sclavi goimi docili şi supuşi supremaţiei sioniste prin amestecul laşităţii şi incapacităţii africane cu capacitatea de a munci a rasei albe, sclavi care nu vor dori să se autoguverneze cu orice preţ şi-şi vor ocupa locul în cireada de goimi.

Iată un exemplu de înalta culme a "civilizaţiei creştine" atinsă de africani, cum predică Lowell: în Mai-Aprilie 1992 patru poliţişti din Los Angeles atacaţi cu furie de un criminal dement negru numit Rodney King care sub influenţa stupefiantelor demonstra o forţă fizică atât de mare încât cu mare greu a putut fi stăpânit, au fost judecaţi pentru că i-au violat chipurile drepturile acestui criminal şi au fost găsiţi nevinovaţi. A urmat o răzmeriţă a negrilor din Los Angeles imitaţi de negrii din alte oraşe, răzmeriţă în care negrii au ars şi devastat mii de clădiri şi prăvălii, printre care 700 de prăvălii ale coreenilor, deşi nici un negru nu fusese nicicând sclav în Coreea; au furat şi jefuit în stil mare; au ucis peste 100 de persoane; au rănit câteva mii; şi au paralizat oraşul oprind orice circulaţie în timp ce se desfăşura orgia lor de jaf, incendiu şi asasinat. Mulţi cred că negrii nu şi-au arătat culmea aceasta a civilizaţiei în mod spontan ci că răzmeriţa a fost orchestrată şi pregătită dinainte. Cu câteva săptămâni înainte, Partidul Comunist Revoluţionar împrăştiase manifeste în care se scria că va izbucni răzmeriţa, şi pompierii şi poliţiştii din Los Angeles spun că sute din clădirile arse au fost incendiate cu pricepere de profesionist şi folosind materiale speciale de incendiator pregătite dinainte, şi nu li s'a dat foc cu ce s'a găsit la îndemână. Desigur că şi banditii organizaţi din bandele de criminali, *street gangs*, au dat o mână de ajutor la incendiu, jaf şi ucidere. Mike Knox (*Gangsta in the House: Understand Gang Culture*)

face o analiză a acestor bande, care sunt bandele rivale Crips şi Bloods pe coasta de vest a Statelor Unite, bandele rivale Folk şi Family în centru, şi banda Low Riders peste tot, cu diverse alianţe şi subîmpărţiri locale. Ce e demn de remarcat e simbolistica acestor bande de răufăcători: steaua cu 6 colţuri, steaua lui David, este a bandei Folk, şi steaua luciferică şi masonică cu 5 colţuri este a bandei People, dar la colţurile acestor stele sunt scrise cuvintele pe care ne-am obişnuit să le găsim în literatura tuturor revoluţiilor: "iubirea" este în vârful ambelor stele, urmată de "viaţă", "loialitate", "înţelepciune", "cunoaştere", "înţelegere" la Folk, şi de "adevăr", "pace", "libertate", "dreptate" la People (*The McAlvany Intelligence Advisor*, Februarie 1997, pp. 7, 5; simbolurile reproduse după p. 5). Ne amintim în treacăt că

Folk Nation symbols

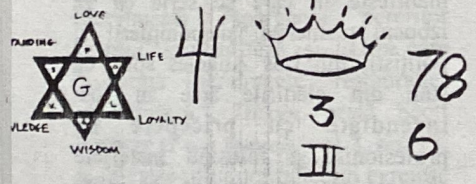

People Nation symbols

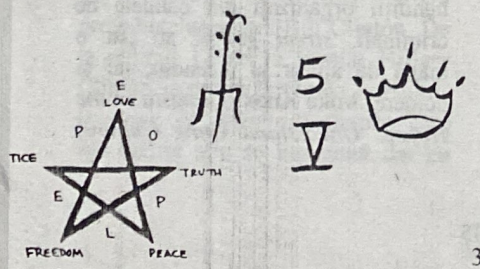

marele Stalin, Josif Djugaşvili, ca revoluţionar era bandit şi jefuia bănci, şi că asasinii, hoţii şi pe borfaşii erau "aliaţii sociali" ai orânduirii socialiste, cea mai dreaptă orânduire din lume. Cartea lui Wolfe *Three Who Made a Revolution*, deşi e scrisă ca să glorifice conspiraţia iudaică ce-a distrus Rusia în 1917, detaliază la pp. 371-398, programul leninist de banditism în slujba ideii comuniste.

*

"Contemplându-şi imperiul," scrie John Bell (*The Nationalist Times*, Februarie 1997, p. 11), "arhitecţii Noii Ordini Mondiale trebuie că îşi zic că lupta lor aproape că a învins. Statele Unite - cel mai puternic stat din lume, de fapt o Romă a zilelor noastre - sunt conduse de un preşedinte-marionetă de-a lor. Aproape fiecare instituţie, mijloc financiar sau de influenţare a publicului de oarecari proporţii este în mâna lor. Înţelegeri şi tratate internaţionale comerciale erodează suveranitatea naţională şi o transferă Naţiunilor Unite şi birocraţilor anonimi internaţionali - majoritatea înzestraţi cu o faţă hotărât sionistă dacă li se dă jos masca de pe faţă. Mai rău, occidentul este inundat de sclavi din lumea a treia care nu pot fi asimilaţi dar pe care se bazează oligarhia Noii Ordini Mondiale pentru obţinerea de 'voturi'. Deşi au mai rămas unele sâcâieli, ca de exemplu nevoia de a-i rezolva pe cei 70 milioane de deţinători de arme de foc din America, în mare trenul avansează lin pe şinele lui în spre

utopia elitelor şi iadul cetăţenilor albi din clasa de mijloc a Americii".

Plutocraţia internaţională are trei mari duşmani pe care se străduieşte să-i distrugă: creştinismul, naţionalismul, şi rasa albă. Primii doi sunt distruşi prin arme ideologice, dar pentru distrugerea acestuia din urmă se recurge la arme fizice. Dar "perspectivele de viitor nu sunt atât de roze cum cred elitele Noii Ordini Mondiale", scrie Bell. "Ele îşi distrug cu încetul resursa care le face hegemonia posibilă - rasa albă. Noua Ordine Mondială este clădită pe forţa militară a occidentului. Totuşi elitele ne inundează ţările cu nealbi cât pot de repede. Cândva aceşti străini din lumea a treia ne vor îngropa".

Acum 100 de ani albii erau 25 % din populaţia globului; astăzi sunt mai puţin de 10 %. Nou născuţii sunt 4% albi, 96 % de alte rase. Femeile albe au în medie câte 1,7 copii, iar numărul mediu de copii doar pentru menţinerea populaţiei actuale ar trebui să fie de 2,1. Iar celelalte rase se înmulţesc enorm, exponenţial. China are o populaţie de 1,2 miliarde, şi spre deosebire de alte ţări din lumea a treia, chinezii sunt inteligenţi şi productivi. Indexul lor de inteligenţă este aproximativ aproape de al albilor. Deşi au mult mai puţini oameni deosebit de dotaţi, fapt care explică de ce n'au inventatori, au mulţi lucrători capabili să dezvolte tehnologia, şi dacă n'ar avea lucrurile tot n'ar sta altfel căci guvernele occidentale se grăbesc care mai de care să vândă Chinei comuniste tehnologia avansată, zice Bell. Mai mult, nelegaţi de sentimentalismul occidental, chinezii practică eugenia, şi nu permit reproducerea de copiii monstruoşi şi cu defecte genetice. În timp ce în occident populaţia se prăbuşeşte sub povara influxului din lumea a treia, în China ea devine mai viguroasă. Iar politica de a permite un singur copil de familie schimbă total tabloul demografic: chinezii doresc să aibă doar băieţi şi avortează fetiţele. Astfel în scurtă vreme vor avea o populaţie cu un surplus enorm de bărbaţi, o populaţie foarte militantă.

John Bell se întreabă de ce pompează Bill Clinton atâta armament şi tehnologie în China comunistă, când aceasta le vinde arabilor, fapt care nu poate fi pe placul stăpânilor israelieni ai lui Bill Clinton. Părerea lui este că una din două: sau vânzarea de arme a Chinei către arabi este o stratagemă ca cea a fostei Uniuni Sovietice, ca să-i facă pe arabi să creadă că posedă arme eficiente când în realitate posedă arme proaste, sau plutocraţia crede că va putea manipula China cum manipulează ţările occidentale. "Aceasta ar fi o greşală de mare anvergură", scrie Bell.

Un indiciu că plutocraţia crede că va putea manipula China este primirea extrem de călduroasă pe care i-a făcut-o Preşedintele Clinton generalului chinez Ci Haotian, "măcelarul Beijingului" care masacrase peste 2.500 tineri paşnici neînarmaţi în piaţa Tiananmen. Dar între timp China ocupă Tibetul, primeşte Hong Kongul, plănuieşte să anexeze Taiwanul; nu are flotă dar

şi-o poate construi; şi are rachete nucleare pe care le dezvoltă. Experţii apreciază că în 25 de ani puterea militară a Chinei va fi mai mare decât a Statelor Unite. În 1993, generalul Ci Haotian, atât de cald îmbrăţişat de Clinton, numit ministru al apărării, a publicat o carte cu titlul: *Poate armata chineză câştiga următorul război?* în care răspunsul era că îl poate câştiga, şi inamicul principal erau Statele Unite.

"Noua Ordine Mondială, dacă se instaurează, va fi imperiul cu cea mai scurtă durată din istorie", scrie Bell. Albii vor fi o minoritate în ţara lor de baştină. Civilizaţia occidentală se va prăbuşi sub sutele de milioane de alte rase care distrug stabilitatea economică, politică şi socială a ţărilor, şi expansionismul chinez înarmat cu zeci de milioane de bărbaţi în plus şi o maşină militară puternică va fi mai rău decât năvălirea lui Gingis Khan.

În timp ce Clinton înarmează China comunistă, uitând despre retorica drepturilor omului, guvernul Chinei roşii şi-a intensificat oprimarea creştinilor chinezi, conform documentului oficial al partidului comunist chinez pentru provincia Jiangxi care descrie *Procedura legală de eradicare a activităţii ilegale a Bisericii Catolice ascunse* din China. Documentul descrie un plan în 7 părţi. Prima fază va fi realizat între 25 Noiembrie 1996 şi 31 Martie 1997, şi cuprinde activităţi de propagandă ca alcătuirea de dosare de securitate, blocarea satelor în ziua de Crăciun, interzicerea ca copii să deţină informaţii sau obiecte creştine. Faza a doua, între 1 Aprilie 1997 şi 30 Iunie 1997 va realiza "eradicarea influenţei catolice". Dar fazele nu sunt strict despărţite căci se "eradichează" deja în China. În 1955, 5.000 de soldaţi înarmaţi cu artilerie şi tancuri au distrus satul Dong Lu unde veniseră circa 100.000 de chinezi să se închine la o statuie a Fecioarei Maria, au distrus statuia şi au arestat episcopii şi mulţi preoţi şi credincioşi. Unul dintre episcopi n'a mai fost văzut niciodată în viaţă. Alt episcop de 75 de ani, Thomas Zeng Jingmu, a fost condamnat la 3 ani închisoare pentru că oficiase o slujbă religioasă. Alt episcop, Joannes Han Dingxiang, care a refuzat să se lase mituit, este şi el la închisoare. Preotul Charles Guo este la închisoare pe 2 ani pentru celebrarea slujbei. În Jiangxi au fost arestaţi 80 de credincioşi când s'a lansat documentul. Dar partidul comunist chinez nu e fericit. Căci în 1949 când a uzurpat el puterea erau 3 milioane de catolici în China; astăzi sunt peste 8 milioane (*The Catholic Family News*, Februarie 1997, p. 10).

Eugenia practicată de chinezi astăzi, şi de spartani în trecut, pare o idee bună elitelor, care o introduc uşurel folosind argumente sentimentale pentru ca s'o accepte masele de goimi. E desigur sfâşietor să vezi copilaşi lipsiţi de apărare cum suferă maltratări şi abuzuri la mâna părinţilor lor; de aceea, scrie Dr. Jack C. Westman de la Universitatea din Wisconsin - Madison, numai celor apţi de a fi părinţi trebuie să li se

permită să aibă şi să crească copii. Ideile lui sunt sprijinite de psihologi ca Foster Cline, directorul unui institut de Comportament Uman, şi David Lykken, profesor de psihologie la Universitatea din Minnesota, care preconizează ca mamelor care nu au o licenţă de reproducere să le fie confiscaţi noii-născuţi care să fie crescuţi de stat. Foster Cline propune ca cine n'a absolvit 6 clase la şcoala de stat să n'aibă voie să crească copii; David Lykken propune ca celor care nasc fără licenţă să le fie implantate chirurgical metode contraceptive. Desigur, văzând cum se proliferează mulţimea imensă de bastarzi născuţi din mame care abuzează de stupefiante şi nici nu-şi amintesc când şi cum au rămas gravide şi nici nu le pasă de copiii lor, ai fi înclinat să zici că permisiunea de a te reproduce nu e o idee rea; dar experienţa recentă arată că de câte ori a intervenit o agenţie guvernamentală şi a confiscat copii de la părinţii lor, i-a confiscat de la familii de creştini care-i creşteau în norme morale. Normele moralei creştine, zic psihologi ca Foster Cline şi David Lykken, constituie abuz şi mutilare mintală a copiilor. Principala grijă a agenţiilor guvernamentale de apărare a copiilor a fost să-i ferească de creştinism, nu de suferinţă, căci luându-i de la părinţi i-au dat pe copii pe mâna unor administratori care i-au folosit pentru abuz sexual şi fizic (vezi *Până unde am ajuns*, pp. 54-62). William Norman Grigg, care relatează aceste propuneri, ridică întrebări legitime: cine va hotărî care sunt cei care au dreptul să se reproducă şi care sunt cei care nu-l au? Cine-i va controla pe cei care eliberează licenţele de reproducere? Dacă se pot implanta cu forţa metode chirurgicale anticonceptionale, atunci se pot şi castra oamenii cu forţa. Dacă propunerea lui Foster este adoptată, atunci numai cei cu creierele spălate în şcolile de stat au voie să aibă copii (*Catholic Family News*, Februarie 1997, p. 7). Întrebarea noastră este însă: cine a creat hoardele de bastarzi deficienţi mintali născuţi din mame care abuzează de stupefiante? Exact aceiaşi care acum vor să ia dreptul de a avea copii de la anumite persoane desemnate de ei. Căci au muncit de 40 de ani la crearea clasei de cetăţeni născuţi fără familie ca să devină copii ai străzii şi apoi hoţi şi ucigaşi tocmai pentru a avea un argument pentru controlul reproducerii umane; şi cei pe care nu vor să-i vadă cum se reproduc nu sunt hoardele subumane din cartierele decăzute ci cei crescuţi cu morală, demnitate şi viaţă spirituală, cei care nu se supun Noii Ordini Mondiale.

Cine alcătuieşte nomenclatura elitei? Iată cum îl descria Richard Nixon într'o convorbire din Mai 1971 pe cel pe care-l va numi director la IRS, agenţia de colectare a impozitelor: "Vreau să fiu sigur că este un ticălos fără scrupule, că va face ce i se spune, că voi avea acces la orice dosar confidenţial doresc, şi că-i va ataca pe duşmanii noştri nu pe prietenii noştri. Simplu. Dacă nu e

aşa nu va fi numit" (*apud The Nationalist Times*, Februarie 1997, p. 13). "Toate elitele conducătoare tind să fie pline de psihopaţi demenţi de putere, mai ales atunci când votează masele. Cine minte mai bine se ridică la vârf. O astfel de elită îşi va vinde surorile şi fiicele ultimilor dintre oameni, îşi va vinde ţara celor mai răi duşmani ai ei, dacă pot obţine bani sau putere prin vânzare," scrie *Mythbusters* (reprodus în *The Nationalist Times, loc. cit.*, p. 13). Cine vinde Basarabia, Bucovina şi ţinutul Herţei celor mai răi duşmani?

Pe vremea sclaviei în statele din sud era ilegal să-l înveţi pe un sclav să scrie şi să citească. Proprietarii de sclavi ştiau că asta l-ar face periculos pe sclav. Azi toţi sclavii, albi ori negri, se duc la şcolile de stat unde educatorii au grijă ca copiii să nu înveţe să scrie şi să citească. Celor mai mulţi li se distruge mintea, şi o mână sunt aleşi dintre cei mai inteligenţi şi total lipsiţi de caracter ca să fie recrutaţi în nomenclatura elitei. Aceştia iau deciziile, iar masele îi votează pe actorii angajaţi ca să le declame în public din funcţiile de stat pe care le ocupă. Una din deciziile elitei a fost crearea unei criminalităţi exacerbate atât prin sistemul de învăţământ cât şi prin industria distracţiilor, promovând violenţa, abuzul de stupefiante şi promiscuitatea sexuală care nu pot fi stăvilite, zice elita, decât prin confiscarea armelor de la cetăţeni şi instaurarea unui regim poliţienesc totalitar. În această propagandă se uită că din cele circa 200 milioane de arme de foc deţinute de americani, doar 0,00009 %, adică 9 sute-miimi din 1 %, din acestea au dăunat în vreun fel unui om cinstit şi nevinovat; şi că în statele în care cetăţnii au voie să umble înarmaţi dacă au permis de port-armă, omorurile au scăzut cu 8,5 %, violurile cu 5 , şi banditismul cu 3 imediat ce s'au eliberat permisele (*Point Blank*, Februarie 1997, pp 5-6).

Statele Unite, scrie *Mythbusters*, au fără nici o îndoială rolul conducător în terorismul de stat. Au început cu pieile roşii, apoi cu albii din statele din sud, apoi cu Germania după primul război mondial şi cu masacrarea civililor europeni în cel de-al doilea. Acum îşi continuă acţiunea de exterminare a rasei albe din America şi din restul lumii. Dar elitele plutocratice sunt majoritatea albi! Să nu uităm că elita românilor din Transilvania s'a maghiarizat, i-a trădat pe transilvăneni şi a militat pentru cea mai cruntă asuprire a lor.

*

Dar victoria Noii Ordini Mondiale n'a avut loc încă. În Italia, scrie Roberto Bianchi, dezintegrarea politică este însoţită de transformări şi apariţii neaşteptate. Astfel, Fini, unul din conducătorii Mişcării Sociale Italiene care avea nuanţe naţionalist-neofasciste, a schimbat numele Mişcării în Alleanza Nationale şi odată cu numele şi ideologia; dintr'odată Mussolini a devenit rău şi francmasoneria şi sionismul au devenit bune. Unii membri ai partidului lui au acceptat

schimbarea zicând că e spre binele partidului; alţii au decis să rămână membri păstrându-şi pe ascuns vechile convingeri; iar cei incapabili de oportunism şi prefăcătorie au devenit demoralizaţi şi inactivi. Un alt grup înfine s'a desprins şi şi-a format partidul propriu pe vechile linii, numit Movimiento Sociale - Fiamma Tricolore sau, pe scurt, Fiamma. În ciuda blocajului etanş al mass mediei, Fiama a câştigat 800.000 de voturi asigurându-şi un loc în senat. Tabloul final pe care-l prezintă Italia conţine un nou guvern de stânga sprijinit de bancherii internaţionali, cu politică "antifascistă şi antirasistă", care se pregăteşte pentru represalii împotriva naţionaliştilor. Au fost aduse acuze împotriva a 66 de prizonieri politici pe baze ideologice, ca de exemplu "ură rasială sau religioasă" şi alte astfel de crime, dar teroriştii ne-italieni care bombardează casele italienilor de dreapta nu sunt arestaţi. Acum s'a trecut la persecutarea preoţilor necomunişti în Italia; au fost atacate organizaţii catolice pentru "diseminarea urii" atunci când protestează împotriva imigrării nestăvilite a teroriştilor şi criminalilor africani şi asiatici, şi când se opun legalizării activităţilor homosexualilor pe care în mod bizar guvernul italian i-a declarat o minoritate **etnică**.

Noul guvern italian se va ocupa imediat de "restructurarea economiei", ca cel român, de altfel. Asta înseamnă în Italia, scrie Bianchi [şi în România, zicem noi], că segmentele strategice ale economiei italiene vor fi acaparate de bancherii internaţionali, reducând salariile muncitorilor, scăzându-le nivelul de trai, ridicând numărul de şomeri şi importând mase de imigranţi din lumea a treia ca mână de lucru ieftină. Recent au fos răzmeriţe printre muncitorii italieni, care au început să simtă efectul globalismului, ceeace va aduce un câştig noii mişcări Fiamma, cu o conducere tânără din păcate lipsită de unitate. Platforma Fiammei este: 1) încetarea imigrării din ţări ne-europene; 2) abolirea avorturilor, sprijinirea familiilor tinere, creşterea natalităţii; 3) opoziţia împotriva organizaţiilor oculte ca francmasoneria, sionismul, şi centrele cosmopolitane ale plutocraţiei. Uneltele marxiste ale plutocraţiei, îngrijorate de succesele Fiammei în regiuni tradiţional bolşevice, au trecut la atacuri fizice care însă n'au rămas fără răspuns. Astfel, la Bologna marxiştii au început cu acte de terorism dar membrii Fiammei au ripostat; la Torino sediul Fiammei a trebuit apărat cu arma în mână; la Padova, marxiştii au atacat casele membrilor Fiammei cu explozive şi revolvere. Aceste atacuri sunt bineînţeles trecute sub totală tăcere de mass media. Forţele plutocraţiei aşteaptă o ripostă din partea Fiammei pentru a dezlănţui o represiune guvernamentală sângeroasă sprijinită pe plan internaţional (*apud The Nationalist Times*, Februarie 1997, p. 22).

Populismul creşte în Europa, cu victoriile în alegeri ale candidaţilor

Frontului Național Francez al lui Jean-Marie Le Pen în câteva regiuni, cu victoria în alegerile locale ale candidaților Partidului Libertății al lui Jürg Haider în Austria, și cu victoria lui Necmettin Erbakan, noul prim ministru în Turcia. Pierre Bourdieu, decan la Colegiul Franței, cunoscut intelectual fără vederi marxiste, a spus la convenția anuală a economiștilor și analiștilor Frontului Național Francez de la Paris din Decembrie 1996 că puterea guvernelor legitime ale popoarelor a fost "uzurpată cu aroganță" de piața financiară internațională și bișnițarii ei care sunt Banca Mondială, Fondul Monetar Internațional (International Monetary Fund, IMF), și băncile centrale de tipul Sistemului de Rezervă Federal din America (Federal Reserve System, despre care știm că este un consorțiu de bănci particulare majoritatea evreiești).

"Ca și cum ar fi o nouă religie, suntem împinși să credem că Noua Ordine Mondială este soarta noastră inevitabilă. Ni se spune că legile imuabile istorice și economice au decretat că liber-schimbiștii, speculanții și birocrația lor parazitară trebuie să ne stăpânească viețile și să ne determine viitorul. E cea mai mare minciună care a fost vreodată băgată pe gâtul omenirii. Globalizarea a câștigat teren numai când guvernele demoralizate, slabe și corupte din occident - și mai ales din Statele Unite - n'au mai vrut să-și îndeplinească rolul istoric," zice Bourdieu. Cuvintele lui au fost aplaudate de peste o sută de economiști și legiuitori din Austria, Germania, Marea Britanie, Italia și Țările de Jos care veniseră ca observatori - și nu ca să creeze o internațională populistă, căci reacția populistă împotriva socialismului este naționalistă; numai bolșevismul și sionismul sunt internaționaliste și globaliste. Dar mișcările naționaliste populiste trebuie să se sprijine reciproc, arată Dr. Giancarlo Modoni, fost senator italian, în lupta lor împotriva globalismului, așa-zisului comerț liber, speculei deșănțate a schimbului valutar, imigrărării nestăvilite și capitalismului care-și construiește imperii (*The Spotlight*, vol. 22, no., 52, Decembrie 1996, p. 1). Revoltându-se împotriva speculei deșănțate a globaliștilor, guvernul Venezuelei acuză banca lui Rockefeller, Chase Manhattan, și banca U.S. Import-Export Bank din New York de fraudă; aceste bănci falsifică documentele pentru a stoarce de la Venezuela de două ori plata dobânzilor pentru împrumutul pe care aceste bănci cu atâta generozitate l-au făcut poporului din Venezuela ca să nu îndure mizerie ... (*ibidem*, p. 2). În Canada, țară avansată pe drumul socialismului, s'a ridicat totuși vălul tăcerii de pe mașinațiile globaliștilor când cel mai mare ziar canadian, *The Toronto Star*, urmat de alte ziare și stații de radio, raportând întrunirea bilderbergherilor (despre ei vezi *Introducere în politica zilelor noastre*, pp. 22-23) din 1996 din Canada, a pus întrebarea de ce această întrunire unde se hotărăsc acțiunile pe care le iau guvernele țărilor occidentale este ținută în așa

mare secret. Din păcate, citind ziarul canadian de limbă română *Cuvântul românesc*, nu găsim nimic despre tot ce e mai important în pregătirea pentru lupta pentru supraviețuirea noastră și a națiunii noastre, deși aceste informații erau la îndemână, în *The Toronto Star*; nu găsim decât același adevăr vechi că comunismul este rău, și aceeași minciună nouă că globalismul sub călcâiul plutocrației internaționale este bun.

Întrunirea vârfurilor globaliștilor din Canada are toate motivele să fie ținută secretă, căci deciziile pe care le-au luat participanții sunt extrem de dăunătoare. Accentul în propaganda cu care sunt mânate ciurdele de goimi la abatorul Noii Ordini Mondiale se va pune de acum încolo nu pe "menținerea păcii în lume", gogoriță învechită de-acum, ci pe "scopuri umanitare". Principala sarcină este înfrângerea patriotismului care renaște în Franța și în Statele Unite și alte țări. S'a elaborat strategia de a publica "studii științifice" care să dezlănțuie în public isterie despre diverse dezastre naturale ca foametea rezultată din poluarea solului și-a apei, încălzirea globală, noua glaciațiune, gaura din ozon etc., care probleme nu pot fi rezolvate decât și numai de către guvernul supranațional al Națiunilor Unite. "De când ne-am întâlnit ultima dată [în 1995 în Elveția]", a spus un vorbitor, "am văzut cum crește problema naționalismului, nu cum scade, în Europa dar și mai mult în Statele Unite. Dacă vrem ca reformele noastre să aibă succes trebuie să convingem clasa de mijloc [care constituie grosul națiunii] că este o datorie patriotică să sprijine alocarea de puteri sporite Națiunilor Unite, ca să salveze țara de dezastre naturale." Un alt vorbitor a arătat că masele trebuie convinse că "dacă nu avem un guvern global puternic capabil să acționeze eficient, rapid și decisiv, dezastrul care va lovi cândva lumea le va afecta și pe ele și nu va avea atunci nici un rost să aibă un steag național" (*The Spotlight, loc. cit.*, p. 10). Un guvern global puternic capabil să acționeze eficient, rapid și decisiv a fost sovietul suprem când a "eliberat" România la 23 August 1944.

Iată un exemplu de faliment al guvernelor occidentale care cooperează cu Noua Ordine Mondială: guvernul american a abandonat cu cinism și cruzime 8.175 soldați și ofițeri americani care au luptat pentru acest guvern în Coreea, așa cum i-a abandonat și refuză să-i aducă acasă și pe prizonierii de război americani din Vietnam, dintre care unii mai sunt încă în viață. Generalul ceh Jan Czejna a depus în fața Congresului despre prizonierii de război americani din Coreea pe care i-a văzut cu ochii lui cum erau transportați în Uniunea Sovietică unde s'au făcut experiențe de laborator oribile mutilante și mortale asupra lor. El a arătat că de ani de zile aduce aceste lucruri la cunoștința autorităților din forțele armate americane - degeaba (*ibidem*, pp. 1-3). Guvernul american abandonase 25.000 de soldați și ofițeri căzuți în

mâinile sovietelor după cel de-al doilea mondial cu tot atâta nepăsare.

NOTE AMERICANE

La 5 Noiembrie 1996, 54 % din californienii care s'au prezentat la urne au votat pentru Propunerea 209. Un vot de 54 % în condiţiile fraudei electorale, în condiţiile inundaţiei de oameni fără drept de vot aduşi de peste graniţă din Mexic şi plătiţi ca să voteze în locul americanilor, şi în condiţiile propagandei intense în presa aservită împotriva acestei propuneri, înseamnă de fapt o majoritate covârşitoare. Dar judecătorul federal Thelton Henderson a decis să scoată propunerea 209 înafara legii. Judecătorul Henderson, fost membru al organizaţiei American Civil Liberties Union, ACLU, şi negru, are un trecut împănat de activităţi menite să asigure privilegii şi favoruri nemeritate "minorităţilor". Astfel, ca judecător sub preşedintele Kennedy, a ordonat angajarea preferenţială a negrilor pe bază de rasă şi nu de capacitate, şi l-a achitat pe un ucigaş terorist membru al panterelor negre dovedit vinovat de asasinat (Curtea Supremă l-a condamnat ulterior pe protejatul lui Henderson).

Propoziţia 209 ar fi interzis nedreptăţile care se fac astăzi din ordinul guvernului în angajare, în contracte şi în şcoli, prin cote rasiale preferenţiale acordate aşa-ziselor "minorităţi", care sunt angajate, promovate, favorizate şi răsplătite în ciuda faptului că nu au capacitatea de a face munca, în dauna celor care fac munca dar a căror plată este confiscată pentru a o aloca "minorităţilor".

La 16 Ianuarie 1997, o mie de persoane au demonstrat în faţa clădirii federale din San Francisco împotriva aroganţei judecătorului federal Henderson. Aceşti oameni nu au fost aduşi cu camioanele de către organizaţii plătite ca să furnizeze "demonstranţi" pentru "cauze" politice, ci au venit singuri sacrificându-şi interesele. Deşi propunerea 209 ar fi eliminat metoda prin care negrii şi hispanicii sunt favorizaţi şi primesc bani şi beneficii ce nu li se cuvin, la această demonstraţie au participat şi negri. David Lawrence, un negru în vârstă de 43 de ani, explică participarea sa astfel: "Cotele rasiale distrug nivelul şi baremele. Cotele îi fac pe ai mei, în special pe copii, să crească cu ideea că li se va face un locşor anume pentru ei şi nu trebuie să facă nimic ca să-l merite". Toţi participanţii la protest au afirmat că motivul demonstraţiei nu este rasial; este un motiv civic. Ni se spune că trăim într'o republică unde decidem politica ţării votând conform intereselor noastre; ni se spune să ne prezentăm la urne, şi să votăm ca oameni conştienţi; ca apoi votul nostru să fie aruncat la gunoi de aroganţa unui slujbaş federal (*The Spotlight*, vol. 23, no. 5, 3 Februarie 1997, pp. 4-6).

Dar aroganţa nomenclaturii federale

merge atât de departe încât ajunge literalmente la asasinat fără jenă. Activistul şi patriotul Maynard Campbell, care supărase guvernul federal pentru că dezvăluise complotul guvernului federal împotriva lui Gordon Kahl şi asasinarea acestuia în stil mafiot de către salariaţii guvernului federal, zăcea de ani de zile ca deţinut politic în închisoarea federală, aruncat acolo sub un pretext pentru care pedeapsa maximă ar fi fost o amendă de $500 (pentru că tăiase un copac). Întorcându-se în celula pe care o împărţea cu un alt deţinut, i s'a şoptit să caute să intre la arest căci un ucigaş a primit un contract pentru asasinarea lui. Peste două ore era mort în pragul celulei lui, înjunghiat cu 27 lovituri de cuţit, şi tovarăşul lui de celulă era şi el inconştient într'un lac de sânge, înjunghiat ca să nu spună ce-a văzut. Asta într'o închisoare federală de maximă securitate, unde nici musca nu poate intra fără să treacă prin zeci de uşi ermetice şi fără ştirea paznicilor. Maynard Campbell a fost asasinat zilele trecute în ajunul unei consfătuiri cu avocatul care se angajase să-l reprezinte în procesul său care ar fi dezvăluit samavolniciile procurorului federal.

Agenţii federali au la dispoziţie o nouă armă împotriva dizidenţilor. Compania Teltrac din Kansas City, Missouri, le oferă un dispozitiv care ataşat de un automobil fără ştirea proprietarului înregistrează toate mişcările celui care foloseşte automobilul. Se ştie că dispozitivul este folosit în Chicago, Dallas, Houston şi Miami. În acest din urmă oraş, procurorul federal adjunct Richard Gregorie a admis că cetăţenii sunt spionaţi cu ajutorul acestui dispozitiv fără mandat judecătoresc. Poliţia naţională şi internaţională (**căci avem acum şi poliţie internaţională**) a refuzat să răspundă la întrebări (*The Spotlight*, vol. 23, no. 5, 3 Februarie 1997, p. 11).

Prin eforturile Statelor Unite, supărate pentru că secretarul general al Naţiunilor Unite Boutros Gali (creştin egiptean), dezaprobase masacrarea palestinienilor, acesta a fost înlocuit cu Kofi Annan. Primul lucru pe care l-a făcut noul secretar al ONU-lui după instaurare a fost să ceară încă un miliard de dolari pentru "menţinerea păcii." Conform unei rezoluţii a Naţiunilor Unite, Statele Unite plătesc 25% din cheltuielile acestora în general şi 31% din cheltuielile de "menţinere a păcii". Cum Statele Unite au plătit între 1992 şi 1995 $6,6 miliarde în acest scop, Naţiunile Unite au restituit $79 milioane, dar restul de $4,7 miliarde au rămas la Naţiunile Unite. Scăzând miliardul pe care-l cere Kofi Annan acum, ar rămâne ca Naţiunile Unite să restituie Statelor Unite $3,7 miliarde. Dar în loc să le restituie, birocraţii Naţiunilor Unite s'au hotărât să trăiască bine. În ultimii 6 ani, salariul birocraţilor de vază de la Naţiunile Unite, aceia care varsă atâtea lacrimi de jalea celor ce îndură foamete în lume, a crescut cu 70 %. În 1991, un salariu tipic era de $156.429, la care se adaugă un buget de $22.500 cheltuieli de reprezentare

(adică festinuri etc.) În Mai 1995, acest salariu crescuse la $280.075 cu un plus de $25.000 pentru cheltuieli de reprezentare. Din aceste salarii birocraţii naţiunilor Unite nu plătesc nici un fel de impozit (*The Spotlight, loc. cit.*, p. 13). Oare ce valori produc aceşti birocraţi supranaţionali ca să merite astfel de salarii? Oare ce fac toată ziua?

Kofi Annan, noul secretar general al Naţiunilor Unite, este un negru adus din Gana acum 40 de ani în Statele Unite la un curs de studii patronat de CIA, numit "Proiectul de Studii al Viitorilor Conducători" şi administrat oficial de către Departamentul de Stat, povesteşte Dr. Keita Sassou, adus şi el din Africa la acest curs unde-a fost coleg cu Annan. Nu erau obligaţi să rămână în continuare agenţi ai CIA-ului deşi erau aleşi de CIA; el personal n'a rămas, zice Dr. Sassou, dar un jurnalist din Gana care l-a urmărit pe Annan în decursul carierei sale este de părere că Annan a rămas. De aceea în anii 1980, ajuns subsecretar la Naţiunile Unite, Annan n'a obiectat când CIA-ul l-a instalat pe călăul Mobutu în Zair, şi nici când mercenarii au oprimat cu brutalitate proprii lui conaţionali în Gana. Când devărsarea toxică a exploatării miniere gigantice din Ashanti a otrăvit apele din regiunea Obuasi lăsând locuitorii să moară de sete, aceştia s'au revoltat şi în 1993 firma internaţională din Ashanti a adus mercenari israelieni în Gana care au "restabilit ordinea". "Zeci de locuitori din Ashanţi au fost ucişi ca să reînceapă operaţiile miniere", scrie Thabo Sisuko, lucrător la o agenţie de prim ajutor; "lumea cerea intervenţia Naţiunilor Unite, chiar grupurile care militează pentru drepturile omului în occident o cereau. Dar Annan, care este din Ashanti şi are rude acolo în provincia Obuasi - a refuzat. S'a prefăcut că nu s'a întâmplat nimic."

O paranteză aici: megacompania internaţională minieră otrăveşte râurile pentru a-şi spori profiturile; iar populaţia săracă a naţiunii este apoi acuzată de distrugerea mediului înconjurător, pentru salvarea căruia trebuie demolată naţiunea şi instaurat guvernul mondial, şi trebuie eliminaţi dintre cei vii până la 90 % dintre oameni, după cum a declarat marele salvator al mediului înconjurător, Jacques Cousteau.

Kofi Annan este deci o unealtă docilă. Ce i se cere? În primul rând să schimbe macazul în problema palestinienilor, a căror masacrare şi deposedare de către israelieni pe malul de vest fusese condamnată de Naţiunile Unite într'una în ultimii 30 de ani.

Israelul s'ar părea că ştie cum să-şi rezolve problemele pe continentul african. Preşedinele Eritreii, Issayas Afeworki, se împotrivise cu tărie felului în care Israelul ocupă ţara altor popoare expulzându-le, oprimându-le şi exterminându-le; conducând războiul de independenţă al Eritreii în anii 1980, pe care dictatura comunistă din Etiopia căuta să-l înnăbuşe cu ajutorul Israelului, Afeworki rămăsese neclintit şi după ce Eritreea independentă l-a ales preşedinte - până când a fost lovit de

o boală misterioasă în 1993. Specialişii chemaţi din Statele Unite au declarat că nu poate fi tratat decât la un spital din Israel, unde a fost transportat fără cunoştinţă. De acolo s'a reîntors un om complet schimbat, o cu totul altă personalitate; dintr'un anti-sionist convins a devenit un "prieten şi aliat" al Israelului. Agenţii sionişti împânzesc Eritreea zicându-şi consultanţi acvatici, arheologi, cultivatori de banane, în realitate pregătind un cap de pod israelian pe malul Mării Roşii (*The Spotlight*, vol. 23, no. 7, 17 Februarie 1997, p. 3).

Armonia dintre conducerea revoluţiei bolşevice din Statele Unite şi unul din instrumentele ei, minoritatea neagră, nu e deplină. "Liberalii albi au călărit prea mult pe problema rasială, şi acum tot mai mulţi negri vor să se separe", scrie ziarul *The Nationalist Times*, Decembrie-Ianuarie 1997, la p. 6. Trimisă să scrie un reportaj despre şcoala Marcus Garvey din Washington, D.C., şcoală în întregime neagră, pentru ziarul *The Washington Times*, jurnalista Susan Ferrechio a fost brutalizată de directoarea şcolii, Mary A. T. Anigbo, ajutată de elevi, care i-au cerut să le predea notele ce le luase. Ziua precedentă reporterul de la radio Alan Etter fusese atacat de huligani mascaţi, elevi la această şcoală, când încercase să scrie un reportaj despre două înjunghieri ce avuseseră loc printre elevi în ziua precedentă. După ce-au bătut-o pe Susan Ferrechio, directoarea şi alţi profesori negri nu s'au liniştit ci au continuat să acţioneze cu furie dementă şi după sosirea poliţiei. Şcolile din Washington frecventate de negri au înregistrat între Ianuarie şi Septembrie 1996, 338 de crime, de la atac fizic la atac cu bombe. Încurajaţi de aceste "succese", birocraţii care pun în practică politica Noii Ordini Mondiale au introdus limba "ebonică" ca limbă de studiu şi predare alături de limba engleză în Oakland, California. "Ebonica" este limba rezultată din distorsiunile rudimentelor de limbă engleză vorbite de gansterii din cartierele negre. Iar la o şcoală din Compton, California, elevii se adună zilnic în careu la ridicarea steagului - nu american, ci "african-american", steag roşu-negru-verde. Separatismul negru îi încântă însă pe patrioţii albi, care sunt de părere că cele două rase ar trebui să trăiască separat, fiecare în stilul ei specific cu capacităţile sale. Planul lui Lincoln fusese de a repatria negrii în Africa după războiul de secesiune; poate acesta este unul din motivele pentru care s'a organizat asasinarea lui.

Unul care înţelege problema negrilor din Statele Unite este Anatolii Goliţân, KGB-ist de frunte fugit în 1961 în occident care-a scris două cărţi revelatoare, *New Lies for Old* şi *The Perestroika Deception*. În deceniul 1950 conducătorii sovietici s'au decis la o falsă prăbuşire a comunismului care să adoarmă sensibilităţile maselor din occident. Acestea, convinse că nu mai există comunism, se vor lăsa cu uşurinţă

integrate treptat într'un comunism extins pe tot globul. "Strategii comuniști sunt înarmați, urmărindu-și politica, cu manevre și stratageme la care imaginația lui Marx sau spiritul practic al lui Lenin și Stalin nici n'ar fi visat. Printre aceste stratageme de neimaginat în trecut se numără falsa liberalizare a țărilor din Europa Răsăriteană ... Scopul final este schimbarea balanței puterii în favoarea blocului [comunist] ca o condiție preliminară la obiectivul ideologic final al instaurării unei federații mondiale de state comuniste". În 1985, Golițân a prezis apariția unui reformator în conducerea sovietică [Gorbaciov], succesul Solidarității în Polonia, independența țărilor Europei Răsăritene, desmembrarea Pactului de la Varșovia, eliberarea deținuților politici, reducerea monopolului partidelor comuniste la putere, demolarea zidului Berlinului, și reunificarea Germaniei. Editorul celei de-a doua cărți a lui Golițân din 1995 scrie că prezicerile lui s'au adeverit în proporție de 94 % până azi. Comuniștii n'au fost aduși în fața justiției pentru crimele bolșevismului; după 1945 s'a instaurat un program de "denazificare", dar după 1989 n'a urmat nici un program de "decomunizare" (recenzia lui John Bell la cărțile lui Golițân, *The Nationalist Times*, Decembrie-Ianuarie 1997, pp. 20-21).

Dacă unii occidentali au văzut că "revolta comuniștilor înveterați" împotriva lui Gorbaciov în Rusia fusese joc de teatru, nimeni n'a văzut însă că demonstrația studențească din piața Tienanmen din China comunistă fusese tot o acțiune orchestrată, care însă n'a decurs întocmai conform planului. Golițân povestește că studenții care au organizat protestul în piața Tienanmen erau copiii bonzilor partidului comunist chinez, care aveau revendicări "revoluționare" de tipul: "cerem o conducere corectă a Partidului Comunist". La început mass media occidentală avea permisiunea să transmită în direct. Dar dintr'o dată reporterii occidentali au fost eliminați și a început vărsarea de sânge. Schimbarea de macaz se datorește, zice Golițân, faptului că mișcarea studențească înscenată adusese în piață și elemente protestatare reale și astfel jocul de scenă amenința să se transforme într'o demonstrație autentică, așa cum se întâmplase în Cehoslovacia în 1968, când "primăvara de la Praga" a fost înnecată în sânge sub tancurile sovietice. Golițân sugerează că masacrul din piața Tienanmen a fost selectiv, ucigându-i doar pe adevărații dizidenți, nu și pe cei ce orchestrau jocul de scenă.

Pentru Statele Unite, planul făurit în anii 1950 și urmat cu strictețe până astăzi era să se aleagă un președinte radical stângist în 1992 - rol pe care Bill Clinton, cu misterioasa lui ședere la Moscova pe când era student la Oxford, este chemat să-l îndeplinească. Iar societatea americană se prevede să fie imobilizată și fărâmițată prin exacerbarea conflictului rasial și a "drepturilorminorităților". "Problema

'drepturilor omului' oferă ocazia de a 'restructura' Statele Unite și alte țări, și de a înlocui democrația adevărată cu una falsă ... Preocupându-se de drepturile omului, occidentul și serviciile sale de informații au uitat de adevăratele activități ale KGB-ului care-au pregătit 'perestroika' și de ostilitatea perpetuă nealinată împotriva occidentului", scrie Golițân. În timp ce occidentul se dezarmează și Statele Unite își trimit trupele ce le-au mai rămas în Somalia și Haiti și alte astfel de misiuni, forțele armate și de securitate rusești și chineze se dezvoltă fără precedent. "O reală schimbare în echilibrul puterii în favoarea alianței sino-sovietice împotriva lumii libere va avea loc dându-le rușilor și chinezilor o parte preponderentă în formarea noului Guvern Mondial și lăsându-i occidentului doar posibilitatea de a se întrece cu ei în alcătuirea Noii Ordini Mondiale". Iată cum vede el viitoarea revoluție bolșevică pe tot globul:

"Perioada finală de 'restructurare' în Statele Unite și Europa Occidentală va fi însoțită nu numai de exterminarea fizică a elitelor politice, militare, financiare și religioase [aici Golițân nu se referă la plutocrația internațională, la unii membrii ai elitei ca Rothschilzii sau ca Robert Maxwell, ci la cei ca Iuliu Maniu, Brătienii sau Lucrețiu Pătrășcanu din România]. Se va vărsa sânge și se vor introduce lagărele de reeducare politică. Comuniștii nu vor ezita să repete represiunea în masă din 1917, sau ocuparea Europei Răsăritene de către trupele sovietice după cel de-al doilea război mondial sau după victoria comuniștilor chinezi din 1949.

"De data asta vor face represalii de masă ca să evite orice posibilitate de revoltă din partea învinșilor și ca să-și finalizeze victoria. Autorul își bazează concluzia pe următoarea informație. Pe când se formula strategia de termen lung pe la sfârșitul deceniului 1950, strategii sovietici au cerut de la KGB o aproximare a numărului de nemți din Germania de Vest care trebuie izolați pentru neutralizarea Germaniei. KGB-ul a estimat circa 150.000 de nemți".

În lumina spuselor lui Golițân, profet cu 94 % realizare a profețiilor sale, cele relatate de Steven Quayle la 22 Ianuarie 1997 la emisiunea sa radiofonică Blueprint for Survival nu ni se par fantastice. Steven Quayle îi acordase microfonul unui oaspe care a ținut să-și păstreze anonimatul, un fost ofițer de carieră cu un activ de 22 de ani și decorat în repetate rânduri, care vorbește cursiv 5 limbi și a petrecut 15 ani în țări străine, și care lucrase la Cartierul Major al Armatelor Reunite la Pentagon. Acest oaspe, numit Dl. C, inspectase personal multe din facilitățile militare în curs de construire astăzi pe teritoriul Statelor Unite. Nu atât cele văzute i-au deschis ochii asupra planurilor Noii Ordini Mondiale cât priceperea lui în finanțele militare; căci examinând bugetul și balanța financiară a guvernului înțelegi, dacă te pricepi, ce face guvernul.

Dl. C. este de părere că

nomenclatura Noii Ordini Mondiale se va folosi de nomenclatura guvernului federal ca de o unealtă pe care o va distruge după întrebuințare [exact cum au făcut bolşevicii cu Lucreţiu Pătrăşcanu în România]. Nici un american nu va purta armă şi nu va avea nici o putere; iar poliţiştii de azi vor ajunge în aceleaşi lagăre şi închisori ca şi victimele lor Yorie Kahl sau Maynard Campbell. Lagărele de concentrare sunt deja construite pentru "cei care rezistă" şi pentru "dizidenţi". Cei care "rezistă" sunt cei care nu vor să-şi predea armele. "Dizidenţii" sunt creştinii, patrioţii, cei care cred în constituţie. Sunt două închisori enorme la Camp Buckner, North Carolina, înconjurate cu sârmă ghimpată, ultima construită anul trecut, cu un turn de control la mijloc. Fiecare bază militară a fost înzestrată cu un lagăr. La baza aeriană Seymour Johnson este un lagăr federal înconjurat cu sârmă ghimpată; altul este lângă Warrington, în Virginia. Ce are loc azi în Bosnia şi Somalia va avea loc în Statele Unite. În prezent se construiesc rampe care să ascundă vederii punctele de tranzit al prizonierilor lângă Warrington, Virginia. Punctele de tranzit sunt construite aproape de calea ferată. La Beech Grove, în sudul oraşului Indianapolis, este un lagăr de exterminare. La antrepozitul căilor ferate Amtrack sunt 10 hangare; şi un paznic i-a spus Dlui C. că deja li s'au ditribuit uniformele negre. Hangarele sunt înconjurate de sârmă ghimpată **construită astfel încât se înclină înspre interior**; dacă vrei să excluzi intruşii, faci gardul de sârmă ghimpată înclinat înspre exterior. Gardurile de sârmă ghimpată înclinate astfel înconjoară hangarele de două ori; şi ferestrele hangarelor au fost zidite cu cărămizi. Sunt acestea hangare de reparat vagoane vechi?! Hangarele lipsite astfel de ferestre sunt echipate cu ventilatoare de 3 ori mai puternice decât cele folosite pentru materii chimice. S'au alocat $6 milioane pentru restructurarea acestei clădiri vechi din 1910. Acum are turnuri de pază, lumini de mare securitate, şi este defalcată în zone roşii şi zone albastre. Într'unul din hangarele acestea fără ferestre dar cu deschizături mici în acoperiş încap 4 vagoane. Acesta va fi un lagăr de exterminare a celor de pe lista roşie şi lista albastră.

Prizonierii vor fi triaţi şi transportaţi prin puncte de tranzit, cum sunt la Oklahoma City şi la Seattle-Tacoma. Unele parcuri de pe parcursul şoselelor naţionale au fost închise pentru public şi sunt baricadate. Au început să apară acolo lumini proiectoare, garduri de sârmă ghimpată, porţi de înaltă securitate. S'au construit aeropoarte înconjurate cu garduri de metal şi clădiri mari în mijlocul pădurii unde nu vezi ce se întâmplă. În 1995 guvernul federal a fost forţat să dezvăluie secretul noii clădiri de tranzit al prizonierilor construite în Oklahoma City, şi la 7 Aprilie au admis că au acolo o linie aeriană specială pentru prizonieri în care 12 avioane mari de tip 747 zboară din 38 de oraşe americane. Prizonierii sunt aduşi acolo de către

helicopterele negre pe care Bush le-a donat când a semnat Tratatul Cerului Liber. Aceste mijloace de transport stau gata aşteptând declararea stării de urgenţă în urma unui nou incident provocat ca cel cu bomba care a explodat la clădirea federală din Oklahoma City. Când se va declara legea marţială, gealaţii străini care stau ascunşi cu miile în diverse puncte din ţară vor începe să opereze. Mulţi dintre aceşti gealaţi au fost văzuţi şi fotografiaţi de cetăţeni; Dl. C. i-a văzut şi fotografiat şi el. Unii dintre ei sunt la munte şi-şi zic "ziarişti ruşi". Ei au listele cu persoanele pe care vor începe să le aresteze. Coordonarea helicopterelor se va face prin punctele de activitate meteorologică, unde sunt turnuri clădite de firma Scan. Piloţii helicopterelor au acces la numărul de telefon al acestor turnuri şi obţin informaţiile şi instrucţiunile de acolo, nu de la reţeaua publică dirijată de Federaţia Aeriană Americană. De aceea s'a interzis în 1996 folosirea telefoanelor celulare capabile să examineze toate lungimile de undă.

Lista "roşie" îi cuprinde pe cei arestaţi înainte de declararea legii marţiale. Aceştia sunt conducătorii grupurilor de oameni, care vor fi ridicaţi fără participarea poliţiei locale sau a şerifului, urcaţi în aceste helicoptere şi avioane pilotate de piloţi ai Agenţiei Federale pentru Starea de Urgenţă (FEMA) - pentru că nu sunt destui mercenari străini capabili să le piloteze - şi duşi sau direct sau prin punctul de tranzit la lagărul pentru "roşii" unde vor fi executaţi. Cei de pe lista "albastră" vor fi arestaţi după declararea legii marţiale. Aceştia sunt oameni care prezintă pericol dar ar putea fi "reeducaţi" [reeducare ca la Aiud].

Cei care fac aceste pregătiri sunt înscăunaţi la Capitol şi în cele mai înalte funcţii în guvern. Conform planului, au transformat şi uzinele electrice în lagăre, înconjurându-le cu sârmă ghimpată înclinată în spre interior, indiciu sigur, zice Dl. C., că este vorba de un lagăr şi nu de fereala de hoţi. Dl. C. încheie sfătuind conducătorii patriotici care fiind urmăriţi ar putea fi pe lista roşie cum să-şi organizeze apărarea şi continuitatea. Computerele guvernului federal au alcătuit deja listele; mercenarii străini se află deja cantonaţi pe teritoriul Statelor Unite; "au hotărât deja câţi morţi vor fi de ambele părţi", zice Dl. C. (*The Gospel News Alert*, Februarie 1997, pp. 1-4).

Listele sunt deja alcătuite în computerele guvernului federal, care, sub pretextul "bombelor teroriste" care chipurile au doborât avionul american de pasageri TWA 800 (în realitate doborât de către marina americană), îşi arogă dreptul să alcătuiască un dosar de securitate fiecărui pasager aerian. Pe baza acestui dosar i se va permite sau nu cetăţeanului să călătorească. Dar birocraţii şi nomenclatura vor primi cărţi de identitate care le va permite să evite controlul persoanelor la aeroport. Faptul că toate aceste "măsuri de siguranţă" la aeropoarte n'au nimic de-aface cu siguranţa se vede şi din faptul că numai călătorii

au dosare de securitate, nu şi angajaţii aeroportului, care ar putea cu uşurinţă strecura bombe unde vor. Scopul real este introducerea statului poliţienesc, pentru care Congresul a votat deja legea HR 3953. Această lege cere nu numai alcătuirea dosarelor de securitate, dar cere procuroarei generale Janet Reno să finalizeze lista de "indezirabili" care ar putea fi suspectaţi de "intenţii de acte teroriste". La această legislaţie se adaugă HR 3960, care ar institui spionarea generală a tuturor comunicaţiilor între cetăţeni prin ascultarea convorbirilor telefonice etc., care fusese de două ori eliminată în Congres anul trecut. Deja s'au montat aproximativ 2 milioane de dispozitive de interceptat convorbirile telefonice; dintre acestea, în ultimii 10 ani doar 9.553 au fost legale, însoţite de mandat judecătoresc; şi dintre acestea, doar 19 (nouăsprezece), adică 0,002 % erau în legătură cu bombe sau arme de foc. **Ce ascultă spionii guvernului la celelalte 1.990.447 de posturi telefonice?** (*ibidem*).

*

Ca o acţiune complementară importului de mercenari străini în Statele Unite, soldaţii americani sunt trimişi în ţări ca Belize, să înveţe cum să construiască drumuri şi şcoli şi să "dea ajutor medical populaţiei". Operaţia de numeşte Unitatea Comună Pelican şi face parte din Operaţia Orizonturi Noi 97 a Pentagonului. Maiorul Walter Dabany a explicat că operaţia are drept scop antrenarea trupelor să opereze în ţări străine, şi constituie un exerciţiu prin care se pun la punct toate amănuntele de îmbarcare, transport, cantonament, cazare, reîmbarcare etc. Între timp NATO execută exerciţii asemănătoare pentru prima dată pe teritoriul Statelor Unite la Research Park West de lângă Huntsville, Alabama, unde operaţiile au început cu o ceremonie prezidată de ofiţeri americani, nemţi şi italieni. Alte exerciţii militare au loc în pădurea naţională DeSoto din Mississippi şi în pădurea naţională Kisatchie din Louisiana, exerciţii care Pentagonul neagă că ar avea loc (*The Spotlight*, vol 23, no. 7, 17 Februarie 1997, p. 19). S'ar părea că pescarii, fermierii şi turiştii deranjează mediul înconjurător şi sperie păsărelele din păduri, dar operaţiile militare nu. Dar cu atâta pace în lume garantată de Naţiunile Unite, împotriva cui se antrenează toţi mercenarii ăştia?

Statele Unite nu se zgârcesc când e vorba de "pacea în lume" şi de "fericirea popoarelor". Amestecul Statelor Unite a început în Afganistan acum 12 ani unde cu ajutorul Mossad-ului israelian a reuşit să prelungească vărsarea de sânge. Au murit circa un milion de oameni. Contribuabilul american a plătit $17 milioane. Pe acestea le-a incasat complexul militaro-industrial.

Capul sârbilor, Slobodan Milosevic, le-a plătit foştilor Secretari de Stat americani Henry Kissinger şi Lawrence Eagleburger sume mari pentru "sfaturile" şi "sprijinul" acordat. Încă nu se ştie cât costă războiul din Bosnia.

Fundaţia Birmană din San Francisco, California, condusă de Andrew E. Allen, şi Fundaţia Naţională pentru Democraţie condusă de funcţionarul ADL-ului Carl Gershman, este generos subvenţionată de miliardarul sionist George Soros, pentru a organiza antipatie pentru guvernul popular din Birmania - azi Mianmar. Mossadul israelian este duşmanul acestui regim.

Intervenţia americană din 1991 a lăsat Cambogia într'un război civil prelungit care l-a costat pe contribuabilul american 3 miliarde şi pe cambogieni peste 10.000 de morţi.

În Columbia nu se duce lipsă de bani dar ţara este măcinată de violenţa bandelor paramilitare ale diverselor facţiuni politice şi narcotice. Americanii au contribuit cu circa $5,2 miliarde în armament şi armată. Nu se ştie exact numărul morţilor, dar ziarul *The Economist* îl apreciază la circa 300.000.

În Palestina atrocităţile săvârşite de israelieni timp de decenii au adus ţara la marginea unei izbucniri sângeroase. Până acum americanii au cheltuit acolo $300 de miliarde.

În Sri Lanka intervenţia trupelor "de pacificare" ale Mossad-ului au creat un război civil între sinhalezi şi tamilezi, al cărui cost nu se ştie dar care a lăsat până acum 1 milion de morţi.

În Sudan intervenţia comună americano-israeliană care a căutat să-l impună pe Gaafar Nimeiry provocând astfel războiul civil din 1989, l-a costat pe contribuabilul american peste $1 miliard şi pe sudanezi peste 100.000 de vieţi.

În Zair americanii l-au instaurat pe Mobutu, un ucigaş corupt care boleşte în ultimele faze ale cancerului în timp ce în Zair izbucneşte războiul civil. Contribuabilul american a donat peste $10 milioane, şi în Zair au murit peste un milion (*The Spotlight*, vol. 23, no. 1, 6 Ianuarie 1997, p. 11).

Reinaugurat în Ianuarie 1997, preşedintele Clinton îşi continuă opera de talmudizare a guvernului american. Ca şef al Comitetului Naţional al Partidului Democrat l-a numit pe Steven Grossman, preşedintele Comitetului American-Iaraelian pentru Afaceri Publice (American Israel Public Affairs Committee, AIPAC). "Nu mai înseamnă doar că tot ce vrea Israelul se îndeplineşte de către acest guvern; cu asta ne-am obişnuit de-acum," spune Alton Lutz, care colabora ca salariat al Casei Albe la discursurile fostului preşedinte Carter; "înseamnă că ne întrebăm dacă preşedintele mai are oarecare libertate de acţiune ignorând presiunile sioniste dacă ar dori s'o facă. Răspunsul este că nu - n'ar mai putea-o face".

Acest preşedinte al nostru, Slick Willie, "Willie cel uns cu toate unsorile", cu tot delirul lui de grandoare, este o marionetă ale cărui sfori se vede clar cine le trage examinând pe cine numeşte el în posturi cheie. Astfel, în 1994 l-a numit pe Ray Mabus ambasador în Arabia Saudită, un fost guvernator al statului Mississippi plin de cele mai fierbinţi sentimente sioniste. Toate

informațiile despre țările arabe sosesc la Washington redactate în stil pro-israelian. "Securitatea" americană, Central Intelligence Agency, CIA, este complet posedată de sioniști și agenți ai Israelului, spune un diplomat francez. Fostul director John Deutsch, a cărui familie locuia în Israel, vizitată des de el pe banii noștri, era loial întâi Israelului și abia în al doilea rând Statelor Unite, și este înlocuit în 1997 cu marioneta liberală Anthony Lake, care va continua opera lui Deutsch. La fel ca Deutsch sunt cinci din cei 7 subdirectori ai CIA-ului și directorul adjunct și directorul executiv, care dețin posturi cheie. Secretar de Stat (echivalent primului ministru) este Madeleine Albright, o evreică fervent sionistă a cărei activitate în favoarea Israelului a ilustrat ani de zile ședera ei la ONU ca reprezentantă a Statelor Unite (până recent Madeleine Albright pretindea că este catolică și "cehoslovacă", deși nimeni nu este "cehoslovac"; sunt sau cehi sau slovaci. Reproșându-i-se că nu s'a mândrit cum se cuvine cu etnicitatea ei, Madeleine Albright a declarat că e adevărat că este evreică, dar ea n'a știut acest lucru - ?!). La Departamentul Justiției se spune că cea care-i spunea ucigașei Janet Reno ce să facă era procuroarea adjunctă Jamie Gorelick, fervent sionistă a cărei patrie este Israelul, nu Statele Unite. Janet Reno, evreică ea însăși, fusese președinta filialei din Miami a ADL-ului. La fel sunt directorul Securității Naționale Samuel R. Berger, directorul politic al Casei Albe Rahm I. Emanuel, șeful operațiilor Casei Albe Evelyn Lieberman și șeful politicii interne Jeremy Ben-Ami (remarcăm că de-acum nu se mai ostenesc să-și schimbe numele; sunt siguri că au supus cirezile de goimi). Procesul "încheierii păcii" în Orientul Mijlociu este dirijat de ambasadorul Martin S. Indyk și ambasadorul Dennis Ross, ambii brațe ale Israelului care colaborează strâns cu Peter Tarnoff, director executiv la Council of Foreign Relations, CFR (vezi *Introducere în politica zilelor noastre*, pp. 24-25). Iar capul Trezoreriei este Robert Rubin și adjunctul său Lawrence H. Summers, ambii descriși de un diplomat ca "născuți și crescuți sioniști" (*The Spotlight,* vol. 23, no. 5, 3 Februarie 1997, pp. 18-19).

Deci Noua Secretară de Stat a fost dintotdeauna evreică (ani de zile delegațiile arabe susțineau acest lucru pe când era ambasadoarea noastră la Națiunile Unite, și ani de zile americanii au susținut că e o "catolică convertită la anglicanism"). Revelația aceasta a surprins-o, zice ea, căci părinții nu-i spuseseră că sunt evrei cu toții. Ca să-i scutească pe alți potentați numiți de Clinton de șocul de a descoperi că fără știrea lor au fost dintotdeauna evrei, P. Samuel Foner îi informează de acest lucru în *The Spotlight,* vol. 23, no. 7, 17 Februarie 1997, la p. 17. Înafară de cei înșirați mai sus, mai sunt evrei următorii: Gene Sperling, șeful Consiliului Național Economic; Charlene Barshefski, reprezentanta comercială, și adjunctul ei Ira

Shapiro; secretarul Agriculturii, Dan Glickman, care n'a văzut în viața lui o fermă și n'a fost în viața lui agricultor; Janet Yellen, șefa Comitetului Consilierilor Economici; Rahm Emanuel, consilierul politic; Doug Sosnik, consilierul președintelui; Victoria Radd, șefă adjunctă la cadre; Jim Steinberg, adjunctul șefului securității naționale; Samuel Berger, șeful Consiliului Securității Naționale; Jane Sherburne, consilieră la Casa Albă; Robert Nash, alt șef adjunct la cadre; John Podesta, adjunct pentru proiecte speciale; Sarah Erman, consilier politic principal; și Jay Footlik, agent special de legătură între Bill Clinton și comunitatea evreiască din Statele Unite. Secretarul Apărării William Cohen are din păcate doar unul din părinți evrei. Foner încheie zicând că nu știe de nici un arab în administrația lui Clinton, nici măcar din aceia care s'au convertit de formă de la islam sau din aceia cărora părinții nu le-au spus că sunt arabi.

Madeleine Albright a promis la audierile de confirmare că "va pune punctul pe i", adică nu va mai permite indisciplina țărilor nealiniate în imperiul Noii Ordini Mondiale. William Cohen, care-și corectează faptul că trece drept convertit la creștinism printr'o căsătorie corectă politic cu o negresă și prin cele mai internaționaliste convingeri, militează și el pentru intervenții militare americane în țări unde trupele americane n'au ce căuta, asigurând astfel bugetul Pentagonului (închiderea bazelor militare e praf în ochii publicului; bazele militare americane din Statele Unite nu sunt închise, sunt transformate în lagăre de concentrare și în baze militare internaționale). Dar și alte agenții ale guvernului federal au grijă să asigure o cât mai mare înglodare în datorii a națiunii. Serviciul Parcurilor Publice, de exemplu, cumpără aspiratoarele de praf cu $800.015 bucata, nu cu $150 bucata cum se vând ele pe piață (oare unde se duc restul de $799.865 plătiți pentru fiecare aspirator de praf?). Pentru o mașină de spălat vase care costă $350, acest Serviciu plătește $700.035. Iar pentru 16.277 obiecte care nu pot fi găsite în inventar s'au plătit 27 milioane. Serviciul Imigrării și Naturalizării își plătește lucrătorii cu odată și jumătate plata atunci când lucrează peste normă; pentru o oră de lucru peste normă, lucrătorii încasează plata odată și jumătate pe 16 ore, și când pleacă în concediu în loc de bani de concediu ei încasează tot odată și jumătate plata, ca și cum ar lucra în plus. Departamentul Interiorului nu este generos numai cu salariații ci și cu prietenii salariaților săi, de la care nu încasează taxele pentru exploatarea petrolului (desigur, magnații petrolului sunt oameni mici și necăjiți, de aceea trebuie ajutați). Furtul și frauda la asistența medicală plătită de stat administrată de Medicaid și Medicare însumează $27 miliarde, și frauda la ajutorul în alimente oferit de către Departamentul Agriculturii săracilor este de circa $2 miliarde (*The Nationalist Times*, Februarie 1997, pp. 1, 5). Cu cât este mai centralizat

guvernul şi mai departe fizic de cei guvernaţi cu atât este furtul şi jaful mai crunt. Cum va fi guvernul mondial global? S'ar părea că bulgarii au oarecari bănuieli. În ultimele luni bulgarii au ieşit în stradă în demonstraţii de masă împotriva jafului economic din Bulgaria "eliberată" de comuniştii care au rămas tot acolo unde erau şi se globalizează (*ibidem*, p. 6).

*

La infrastructura Noii Ordini Mondiale nu colaborează numai guvernele ci şi întreprinderile. În numărul din 29 August-4 Septembrie 1996, ziarul *The European* scria că Acorn Computer Group din Anglia, Oracle Software din California şi Things That Think din Massachusetts împreună cu alte 40 de firme mai mici care reprezită, zice ziarul, comunitatea industrială, cooperează la realizarea "casei cibernetice". Aceasta, explică Neal Gershenfeld, purtătorul lor de cuvânt, va înzestra obiectele casnice cu inteligenţă. Controlul central va fi în computerul casnic, legat de reţeaua globală. Nimic nu va putea face nimeni la el acasă până n'a introdus în computer cartoteca electronică, cartea lui de identitate biometrică universală. Nu vei putea deschide uşile, aprinde lumina, pregăti mâncarea, folosi closetul, încălzi sau aerisi casa fără acest buletin de identitate electronic. Cine emite acest buletin este stăpân pe viaţa şi moartea ta (*apud Flashpoint*, Februarie 1997, p. 1).

Banii individului vor fi la fel de perfect controlaţi, explică un articol din 23 Septembrie 1996 publicat în Austin, Texas, Seattle, Washington şi alte oraşe. Microsoft lucrează împreună cu Hewlett-Packard şi alte firme la o cartotecă financiară care să conţină programată istoria medicală a individului şi suma de bani pe care o posedă. Clienţii vor putea avea acces la contul lor bancar prin Internet ca să-şi umple buzunarele cu bani electronici. "În curând nu vei putea vinde sau cumpăra fără acest buletin de identitate electronic special numerotat", scrie Texe Marrs (*ibidem*). La obiecţia unui cititor care se declară împotriva acestui buletin de identitate electronic, revistei *PC Computing* din Februarie 1997 i-a alunecat masca de pe faţă o secundă; redactorul răspunde: "cartotecile de credit de până acum vor expira şi vor fi înlocuite cu buletine de identitate electronice indiferent de ce părere are publicul" (p. 29).

Texe Marrs este de părere că Bill Gates, cel mai bogat miliardar american şi proprietarul firmei Microsoft, a primit ordinul să execute aceste buletine de identitate electronice la Forumul lui Gorbaciov despre Situaţia Lumii din 1966 de la San Francisco. Unul din salariaţii lui, Prady Misra, declară că în curând toate computerele vor avea construită în structura lor comunicarea cu Internet-ul, iar dispozitivul de citit buletinul de identitate electronic integrat în computer costă mai puţin de $30. Hewlett Packard a şi anunţat că va pune în vânzare astfel de computere. Iar Oracle lucrează la transformarea televizorului într'o

astfel de centrală a operaţiilor casnice computerizate, care lucrează pe baza cartotecii biometrice universale de identitate. Fondatorul firmei Oracle este miliardarul Larry Ellison, văzut recent în California în limuzina lui Bill Clinton alături de acesta. Oracle a primit anul trecut de la Agenţia Naţională de Securitate, National Security Agency, de la CIA şi de la Departamentul de Stat al Statelor Unite sarcina de a produce buletinele de identitate pentru Mexic care vor pune chipurile capăt fraudei electorale şi corupţiei în Mexic. La 15 Iulie 1996 preşedintele Clinton a semnat decizia prezidenţială 13010, care a devenit lege înregistrată în registrul federal la 17 Iulie, şi care instituie o birocraţie gigantică cu scopul de a supraveghea forţarea populaţiei să trăiască sub aceste buletine de identitate electronice. Ea se numeşte Comisia Prezidenţială pentru Protejarea Infrastructurii Critice şi este compusă din persoane de la departamentele Trezoreriei, Justiţiei, Apărării, Comerţului, Energiei şi Transporturilor. La dispoziţia acestei birocraţii este o poliţie globală numită Forţa de Şoc a Protejării Infrastructurii (Infrastructure Protection Task Force, IPTF) constituită din FEMA, CIA, FBI şi NSA. Internetul şi toate computerele individuale vor fi controlate; căci, declară Dan Gelber, consilier la comitetul Senatului cu privire la spaţiul cibernetic, intenţionăm să creăm o "cultură a securităţii. Avem nevoie de cooperare internaţională în controlul poliţienesc". John Deutsch, la vremea aceea director la CIA, explica la 29 Septembrie 1996 în revista *Parade* că aceste măsuri sunt necesare pentru a preveni atacurile teroriste împotriva computerelor, căci "pericolul atacurilor teroriste asupra computerelor pe Internetul global este aproape la fel de mare ca pericolul armamentului nuclear şi al altor arme de distrugere în masă, care este cel mai mare pericol din lume" (*Flashpoint*, Februarie 1997, p. 2).

Dar parcă cel mai mare pericol era suprapopulatia omenească pe care globul n'o mai poate suporta?! Acuma pericolul cel mare este din nou dispariţia omenirii de pe pământ?!

O paranteză aici: dezvăluirea acestor planuri şi lucrări diabolice îndreptate împotriva noastră **nu trebuie să fie interpretată ca o concluzie defetistă, cum că duşmanul a pregătit totul şi nu mai e nimica de făcut. Căci forţa Noii Ordini Mondiale stă în ignoranţa maselor. Răspândirea adevărului despre Noua Ordine Mondială va face imposibilă instaurarea ei. Ca să opereze are nevoie de unelte omeneşti. Cu cât se vor trezi mai mulţi, cu atât va avea mai mulţi inamici şi mai puţine unelte. Plutocraţia internaţională ştie asta; de aceea şi-a exprimat Rockefeller îngrijorarea.**

*

Tabloul politic nu e în întregime sumbru. Madalyn Murray O'Hair, eroina ateismului care şi-a câştigat recunoştinţa tuturor anti-creştinilor

prin acțiunea ei care a dus la interzicerea creștinismului în școli, desigur a fost adânc rănită în inima ei sensibilă de mamă când fiul ei s'a convertit la creștinism; dar mai răniți au fost restul ateilor în sensibilitățile lor când de la organizația lor a dispărut Madalyn Murray O'Hair - împreună cu fondul lor bănesc de $675.000 (*The Rothbard-Rockwell Report,* Martie 1997, p. 6).

ELECTRONICA SI COMERTUL

În Decembrie 1996 un grup de profesori de la universitatea Princeton a publicat un articol în care demonstrează cum este posibil ca toată activitatea ta pe Internet să fie interceptată și trecută printr'o adresă despre existența căreia habar să n'ai și care să înregistreze absolut tot ce faci, adresele pe care le vizitezi, materialele afectate, cuvintele de ordine și conturile în care faci tranzacții bănești. Raportul poate fi citit la http://www.cs.princeton.edu/sip/pub/spoofing/html. Cum acest lucru este facilitat de Javascript, este o idee bună să se elimine Javascript și să se mențină mereu vizibilă adresa vizitată. Aceeași sursă care transmite aceste sfaturi (Glenn Farkas, în *The Spotlight*, 3 Februarie 1997, p. 20) recomandă http://www.iquest.net/~rjtavel/ ca o sursă extrem de utilă americanilor în lupta lor împotriva dictaturii bolșevico-sioniste care se instaurează.

Internetul, creat de complexul militaro-industrial ca Arpanet, fusese adus în domeniul public ca să fie o unealtă a guvernului și mai ales a guvernului din umbră, pentru înrobirea mintală și fizică a maselor, prin centralizarea informației și perfecționarea spionajului corespondenței cetățenilor. Dar imediat ce publicul a avut acces la Internet a înflorit pe el schimbul de informații neizvorâte din propaganda și agitația Noii Ordini Mondiale, informații care dezvăluie acțiunile guvernului din umbră împotriva vieții și libertății popoarelor, și demască minciunile cu care sunt spălate creierele maselor. Uneltele plutocrației internaționale știau asta și aveau în plan să instaureze cenzura "ca să salveze copiii" de "atacul pornografiei deșănțate" pe care tot uneltele plutocrației internaționale o proliferează. Conform propagandei guvernului, copiii, care sunt scufundați în pornografie până peste cap în școli de către profesorii lor de "educație sexuală", ar suferi enorm dacă ar vedea pe Internet ceea ce văd la școală în orele de clasă; de aceea trebuie cenzurat Internetul de pornografie și de "literatură care îndeamnă la ură". Dar interesul pentru alte informații decât cele izvorâte din birourile de propagandă și agitație ale Noii Ordini Mondiale este mult mai mare decât se aștepta guvernul din umbră - atât de mare încât acesta a intrat în panică. La 2 Martie 1997, emisiunea *60 Minutes* difuzată pe canalele de televiziune publice subvenționate de guvern a difuzat un segment menit să

pregătească cenzura Internetului. Segmentul conținea două idei: 1) nu te poți încrede în ce afli de pe Internet căci oricine poate modifica orice mesaj schimbându-i atât conținutul cât și adresa de origine, și 2) nu te poți încrede în ce afli de pe Internet pentru că în absența cenzurii oricine poate publica informații care nu sunt demne de crezare. Concluzia redactorei (Leslie Stahl) pe care o repeta cu insistență a fost că este urgent necesară cenzurarea Internetului în așa fel încât să nu se permită decât celor aprobați de guvern să publice pe Internet. Ca să ajungă la această concluzie Leslie Stahl a luat două interviewuri. Primul interview i-a fost luat unui tânăr, evreu ca și ea, priceput în programarea în Java și C care demonstra cum se pot schimba adresele de origine și conținutul mesajelor. Al doilea i-a fost luat unuia care nu părea nici tânăr și nici evreu și nici prea priceput, ales pentru o înfățișare puțin simpatică și pentru că făcea afirmații gratuite (ca de exemplu "eu nu cred mai nimic din toate") care au fost scoase din context și utilizate în sensul dorit de Leslie Stahl. Dar cu primul interview Leslie Stahl n'a avut noroc. Căci după ce a demonstrat că orice poate fi falsificat pe Internet, la întrebarea lui Leslie Stahl dacă nu este imperios necesară cenzura pentru a evita dezinformarea și inducerea în eroare a publicului (din nou s'a apelat la "copii": imaginează-ți pericolul pentru un copil nevinovat care dă peste astfel de grozăvii de falsificare, trebuie să sărim în apărarea lui etc. etc.), interlocutorul ei i-a ripostat că este foarte util pentru toată lumea inclusiv copiii nevinovați să aibă libertatea să-și publice ideile chiar eronate, și să aibă libertatea să le examineze chiar și pe cele eronate ca să judece apoi și să aleagă ce este corect și ce nu este corect. Concluzia lui Leslie Stahl, cam știrbită, a fost că nu trebuie să crezi ce găsești pe Internet.

Emisiunea *60 Minutes* a intervenit anul trecut cu un interview luat lui Ernst Zündel, pe care l-a prezentat publicului, natural, trunchiat și citând fragmente rupte din context pentru a-l zugrăvi ca pe un nebun care se îndoiește de veracitatea legendei holocaustului cu cele 6 milioane de evrei gazați. Rezultatul a fost că a crescut interesul publicului pentru a afla ce zic astfel de "nebuni". Sperăm că și de data aceasta rezultatul intervenției emisiunii *60 Minutes* va fi invers celui scontat.

*

Ca și în fosta Uniune Sovietică, e greu să-i deosebești pe membrii poliției secrete Central Intelligence Agency (Agenția Centrală de Informații - CIA) de membrii criminalității organizate, și din același motiv: în ultima vreme au început să fie unii și aceiași. Martin Mann scrie în *The Spotlight* (vol. 23, no. 4, 27 Ianuarie 1997, p. 1): "În decursul anilor, CIA-ul a cultivat o rețea internațională enorm de puternică de politicieni și birocrați corupți care le execută ordinele în schimbul profitului din stupefiante care le este protejat, după cum arată

Howell DeLaney, vameş pensionat".

În 1977, bolivienii s'au trezit într'o bună dimineaţă ca să afle că guvernul lor este de-acum sub dictatura generalului Luis Garcia Meza Tajada, un "cocalero" notoriu protejat de Roberto Suarez Levy, "cocalero" miliardar care a organizat lovitura de stat cu ajutorul CIA-ului american care transporta arme din Miami în Bolivia în ambulanţe care aduceau "ajutor medical" ("cocalero"=membru al cartelului cocainei). În cei doi ani cât Bolivia a fost stăpânită de Meza Tajada, Suarez Levy a cumpărat întreaga recoltă de cocaină a Boliviei, şi CIA-ul a avut în Meza Tejada un colaborator docil, gata la orice. Dar CIA-ul, ale cărui greşeli erau uneori criticate în Congres, avea un partener experimentat în aceste întreprinderi: Mossadul israelian, care n'a fost niciodată criticat nicăieri. În Nicaragua, aceşti doi parteneri, CIA-ul şi Mossad-ul, au folosit sentimentul patriotic anti-comunist al populaţiei ca să-şi continuie comerţul cu arme şi stupefiante, vânzând dizidenţilor arme pe cocaină care vândută ulterior pe bani cumpără moşii şi pământuri pentru elită; şi anti-comuniştii (noi inclusiv) se simţeau lezaţi când lupta sfântă anti-comunistă era criticată din acest motiv. În Sudan, magnatul african al stupefiantelor Aharon Amidi, agent al Mossad-ului, a colaborat strâns cu CIA-ul ca să-l instaureze pe Gafaar Nimeiry. În Liban, rebeli maroniţi au devenit o bună armată auxiliară a Mossad-ului cu ajutorul CIA-ului, fapt revelat uneori de elveţienii iritaţi de amestecul băncii Credit Suisse în spălarea banilor CIA-ului proveniţi din stupefiantele libaneze. În Australia, agenţii CIA Michael Hand şi Frank Nugen şi-au deschis propria bancă, Nugan-Hand, ca să spele banii de pe stupefiantele din Asia, în recoltarea cărora era amestecat şi şeful poliţiei Tailandei din 1970, generalul Phao, şi alte persoane marcante. Paul Mackland, directorul unei companii aeriene regionale de atunci, spune că întreprinderea lui era "un paravan pentru CIA. Transportam arme şi provizii de război armatelor tribale sprijnite de CIA la frontiera Burmei şi a statelor Shan, şi de acolo scoteam opiu neprelucrat la întoarcere. Agenţia [CIA] avea specialişti care se ocupau cu procesarea şi distribuirea opiului." În Miami, banca de spălare a acestor bani, Castle Bank, era utilizată să transfere bani pentru alegerile din insulele Caraibe, ca să fie ales un prieten al CIA-ului. "Când a fost împuşcat Frank Nugan în Ianuarie 1980", spune inspectorul vamal pensionat DeLaney, "am fost trimis la Sidney să investighez cazul. Am descoperit că în afară de CIA, cel mai mare partener ascuns al băncii Nugan Hand la spălarea banilor proveniţi din narcotice era nimeni altul decât David Rockefeller, şeful băncii Chase Manhattan. Cazul a fost închis imediat după aceea" (*ibidem*, p. 4).

În spălarea banilor proveniţi din traficul cu stupefiante, bancherii sunt mult ajutaţi de imigranţii evrei din Rusia şi Israel stabiliţi la New York cu meseria de bijutieri. Industria

aurului şi a diamantelor transferă sume mari de bani peşin, în care se introduc uşor banii de pe narcotice. Rabinul Yosef Crozer i-a spus unui prieten: "Mă ocup cu spălarea banilor, o grămadă de bani. În fiecare zi iau $300.000 din strada 47 [unde sunt concentraţi bijutierii] din Manhattan, îi duc la sinagogă, eliberez o chitanţă, şi-mi iau comisionul". Când a fost arestat, rabinul Crozer avea asupra lui $280.000 bani peşin şi 5 paşapoarte diferite. Jumătate din comercianţii de diamante vin din Israel la New York, şi din ceilalţi o altă jumătate sunt evrei veniţi din alte ţări. Comerţul cu diamante a decăzut mult în ultima vreme, şi bijutierii evită falimentul spălând banii stupefiantelor. O operaţie recent descoperită constă din trei braţe: narcoplutocraţia colombiană, manipulatorii de bani israelieni, şi aşa-zisa mafie "rusească" care constă din evrei veniţi din Rusia. Aceste lucruri sunt povestite în ziarul israelian *Maariv*, care arată cum israelianul Aharon Sharir stabilit la New York şi-a deschis o prăvălie de bijuterii de aur, prin intermediul căreia spăla $160.000 în fiecare zi a săptămânii în afară de Sâmbăta. În 1985 a fost sub investigaţie pentru că furase $3 milioane de la o bancă, pe care i-a restituit plătind o amendă şi şi-a continuat apoi spălarea banilor de pe stupefiante. "Primeam banii de trei ori pe săptămână", a declarat Sharir la procesul său, "soseau în saci de pânză, în cutii de carton, sau în geamantane. Uneori un transport era de un milion". Sharir fusese arestat împreună cu soţia lui, pentru eliberarea căreia acceptase să dea depoziţiile. El însuşi fusese denunţat de rabinul Crozer care negocia astfel o sentinţă mai blândă. Cartelul evreiesc al stupefiantelor Cali din Columbia caută acum să-l elimine pe Sharir. Partenerul lui Sharir, Lihu Ichilov, acuzat şi el, a fugit în Israel (*The Spotlight*, vol. 23, no. 5, 3 Februarie 1997, p. 22).

Nu numai în insulele Caraibe finanţează banii proveniţi din narcotice alegerile. Un detectiv de la Departamentul Justiţiei, Charles Trommer, a cărui sarcină era să urmărească cum finanţează cartelurile stupefiantelor alegerile din America Latină, mergând pe firul banilor, a ajuns la contribuţii de milioane de dolari proveniţi din traficul cu stupefiante donate lui Bill Clinton şi prietenilor lui. Alţi detectivi confirmă spusele lui Trommer, dar cer să-şi păstreze anonimatul, de teamă. Robert Rubin, fostul preşedinte la Goldman Sachs care s'a îmbogăţit ruinând economia Mexicului, a fost unul din cei mai generoşi donatori la campania electorală a Preşedintelui Clinton; drept răsplată a fost numit Secretar al Trezoreriei în guvernul lui Clinton. În timp ce cei 149 de proprietari ai firmei Goldman Sachs incasau profituri între $5 şi $12 milioane fiecare, în Decembrie 1996, în ziua de Crăciun, poliţia mexicană împrăştia o demonstraţie a 100.000 de şomeri pe care Goldman Sachs îi făcuse muritori de foame în Mexic. Când Chase Manhattan, Citibank şi Goldman Sachs au invadat economia

mexicană cu "ajutorul" lor, au intrat în legătură cu cartelul drogurilor. "Majoritatea banilor care animează bursa şi economia mexicană provin din traficul cu stupefiante astăzi", zice Jack Kelley, inspector vamal care comandă vama din San Diego, California. Numai banca Citibank a fost prinsă spălând $140 milioane de la un singur client: Raul Salinas, fratele fostului preşedinte al Mexicului, prietenul lui Clinton, Carlos Salinas de Gortari. Tranzacţii discrete băneşti au avut loc între cei doi preşedinţi, zice Dr. Vincente Vargas Torres, procuror din Mexico City. Dar preşedintele american n'a fost singurul beneficiar. Tranzacţii discrete băneşti asemănătoare au avut loc între vice-preşedintele Al Gore şi senatorul John Kerry, şi cartelul drogurilor din Columbia prin intermediul băncii Orexana din Miami. Senatorul John Kerry era preşedintele Comitetului Senatorial pentru Stupefiante şi Terorism. Nu s'a putut afla cine îi mai dădea ajutor în "lupta lui împotriva stupefiantelor şi a terorismului" căci imediat ce detectivii de la Departamentul Justiţiei au aflat că şeful de la cartelul columbian care dirija operaţiile băncii Orexana era Harry Beda, agent al Mossad-ului, procuroarea generală a Statelor Unite, Janet Reno, a dat ordin să se înceteze cercetările (*The Spotlight*, vol. 23, no. 4, 27 Ianuarie 1997, p. 3).

Traficul cu stupefiante este cel mai mare comerţ din lume, cu un schimb de $500 miliarde anual făcut în bani peşin, căci consumatorii de droguri nu plătesc cu cec sau cu cartoteci de credit. Cine "spală" banii aceştia şi-i canalizează în acapararea de moşii, castele, tablouri şi statui valoroase, diamante, vapoare, avioane şi aur? Băncile, căci toţi aceşti bani peşin sunt depozitaţi la bancă şi tranzacţiile de acaparare a moşiilor şi valorilor se fac apoi prin transfer bancar. Marile bănci americane participă în acest trafic (*ibidem*, editorialul, p. 1). Pentru agenţii unei poliţii secrete cum sunt CIA-ul sau Mossad-ul, organizarea unui astfel de comerţ este foarte la îndemână, căci sunt selectaţi anume pentru talent organizatoric şi logistic în afaceri ascunse, şi sunt instruiţi pentru a deveni foarte capabili în astfel de operaţii. Dar arhitectul grandioasei reţele internaţionale care-i cuprinde pe aceşti agenţi talentaţi şi îmbogăţiţi rapid prin aventuri palpitante este un evreu născut în Rusia, Meyer Lansky, "preşedintele" sindicatului crimei, care a consolidat alianţa de astăzi dintre mafia, CIA şi Mossad.

Primul care a zugrăvit talentele acestui mare organizator pe hârtie a fost profesorul Alfred McCoy de la Universitatea din Wisconsin, a cărui carte *The Politics of Heroin in South-East Asia* din 1972 a rămas o operă clasică. În 1992, profesorul McCoy a tipărit o ediţie adăugită sub titlul *The Politics of Heroin: CIA Complicity in the Global Drug Trade*. McCoy arată cum după deportarea lui Lucky Luciano în 1946, locotenentul său, Meyer Lansky, a rămas să-i gireze afacerile în Statele Unite. Legăturile lui Lansky cu familia Trafficante din

Florida şi cu mari bancheri din Zürich (prin John Pullman, un prieten de-al său de pe vremea prohibiţiei), i-au permis să organizeze tranzitul heroinei prin Cuba şi Marsilia, şi tranzitul banilor în Elveţia în conturi secrete. Una din principalele bănci folosite de Meyer Lanski era Banque de Credit International (BCI), fondată în 1959 în Elveţia de Tibor Rosenbaum, ofiţer al Mossad-ului israelian. Acordul încheiat între Lansky şi mafia corsicană a determinat apariţia laboratoarelor de heroină la Marsilia şi trecerea treptată a traficului european de heroină din mâinile mafiei siciliene în mâinile mafiei corsicane, trecere în care a jucat un rol şi ofiţerul american James J. Angleton de la Office of Special Services, care urma să devină ulterior director la CIA şi aliat puternic al Mossad-ului. CIA-ul furniza mafiei corsicane din Marsilia, condusă de fraţii Antoine şi Barthelemy Guerini, armele cu care luptau împotriva comuniştilor între 1947 şi 1950. Aceeaşi tactică au aplicat-o apoi în Laos, înarmând tribul hmong să lupte împotriva comuniştilor laoţieni. Dar principala recoltă a tribului hmong era opiul, şi cu acesta îşi plătea Generalul Vang armamentul primit; compania aeriană Air America a CIA-ului strângea încărcăturile de opiu din satele din munţi. La sfârşitul anului 1969, scrie McCoy, clienţi ai CIA-ului îşi deschiseseră laboratoare în care prelucrau opiul care era apoi distribuit soldaţilor americani care luptau în Vietnam. După încetarea războiului cu Vietnam-ul, exportul s'a făcut în Statele Unite.

Meyer Lansky s'a pensionat şi s'a dus să-şi desfete anii bătrâneţii în Israel, lăsând organizarea traficului în mâinile capabile ale lui Santo Trafficante Jr. Meyer Lansky a fost tot timpul intens preocupat de opere de "binefacere", contribuind din belşug la organizaţii ca ADL (The Jewish Anti-Defamation League). De aceea când au început să apară scrieri în care se pomeneşte despre activitatea lui Meyer Lansky, ADL-ul a intervenit viguros arătând că tot ce se scrie şi se spune nu este decât o dovadă crasă de antisemitismul şi bigotismul creştinilor. În 1985, ADL-ul l-a onorat pe protejatul lui Meyer Lansky, Morris Dalitz, care se pensionase şi el investindu-şi milioanele provenite din stupefiante în cazinouri din Nevada, conferindu-i medalia "Torţei Libertăţii". Alt generos donator la această organizaţie civică, ADL, este Larry Flynt, ale cărui milioane provin din pornografie, şi care a fost recent glorificat într'un film produs la Hollywood de Oliver Stone. Hollywood-ul este o altă afacere în care îşi investesc banii regii stupefiantelor când se pensionează. Arnon Milchan, traficant de arme israelian, este strâns asociat cu marele nostru regizor şi producător de filme Oliver Stone (*The Spotlight, loc. cit.*, p. 7).

Dar contrabanda cu alcool de pe vremea prohibiţiei şi traficul cu stupefiante le sunt utile întregii naţiuni americane; căci din averile adunate astfel se fac donaţii atât

partidului Republican cât şi celui Democrat - dar nu în mod imparţial; credem că democraţii primesc mai mult bacşiş decât republicanii. Campaniile electorale ale ambelor partide au fost generos subvenţionate în 1996 de către Edgar Bronfman, a cărui familie deţine imperiul produselor spirtoase Seagram, imensa corporaţie de produse chimice DuPont, şi conglomeratul mediatic gigantic Time-Warner. Ca să-i asigure familiei Bronfman profituri şi mai mari, Departamentul Justiţiei din Statele Unite a interzis folosirea freonului(cloroflorocarbon,CFC-12), folosit cu mult succes ca gaz de răcire, şi permite doar folosirea unui produs al companiei DuPont numit SUVA care costă de 40 de ori mai mult decât freonul. Astfel profitul companiei DuPont va creşte de 40 de ori; cheltuielile micului cetăţean vor spori (toţi avem nevoie de refrigerare, mai ales în statele din sud); şi toate frigiderele vor trebui înlocuite, căci produsul SUVA nu poate fi folosit în frigiderele vechi. Micul cetăţean caută să se petecească cumpărând freon la negru, dar preşedintele nostru Bill Clinton a ordonat vameşilor şi agenţilor să nu se mai ocupe de traficul cu stupefiante şi să-i prindă doar pe contrabandiştii de freon; aceştia sunt inamicii profitului stăpânilor lui, dintre care unul este Edgar Bronfman. În Ianuarie 1997, procuroarea generală Janet Reno a anunţat marea ei victorie: arestase 12 contrabandişti de freon, care ştirbeau prin criminala lor contrabandă cu freon profitul lui Edgar Bronfman, a căui avere fusese făcută în anii prohibiţiei prin contrabandă cu alcool. Dar simetria nu este perfectă: căci freonul este un gaz inert care nu strică nimica şi nu dăunează absolut nimănui, în timp ce otrava din băuturile de contrabandă ale lui Bronfman au băgat în groapă pe foarte mulţi. Dar cinstita procuroare generală se felicită că eforturile ei salvează "gaura din ozon" (*ibidem*, p. 9).

Dr. Dixy Lee Ray a calculat că profitul familiei Bronfman va costa omenirea circa $5 trilioane şi între 20 şi 40 de milioane de morţi anual datorită foametei şi intoxicaţiilor alimentare. Acţiunea de "salvare a stratului de ozon" se bazează pe un model computerizat, nu pe observaţii ştiinţifice; oricine foloseşte computerul ştie bine că orice model computerizat poate fi făcut să dovedească concluzii contrare la bunul plac al programatorului, şi un model computerizat în sine nu dovedeşte absolut nimic. Dar pe astfel de baze se sprijină acţiunile guvernului de a elimina freonul, sau DDT-ul, insecticid care eradicase malaria din multe regiuni. Când un jurnalist a obiectat că interzicerea DDT-ului condamnă la moarte milioane de oameni în regiunile cu friguri endemice, Dr. Charles Wurster, cercetător principal la Fondul Apărării Mediului Înconjurător, a răspuns că şi aşa sunt prea mulţi oameni, şi cu cât mor mai mulţi cu atât mai bine. Dr. LaMont Cole de la Universitatea Yale este şi el de părere că "hrănind un copil care

moare de foame exacerbăm problema suprapopulaţiei". Faimosul oceanograf Jacques Cousteau a declarat într'un interview din Noiembrie 1991 că stabilizarea populaţiei lumii se poate face doar eliminând 350.000 de oameni zilnic (*The New American*, vol. 13, no. 4, 17 februarie 1997, p. 8). Dar această grijă a elitei şi a guvernului din umbră că globul nu va putea suporta suprapopulaţia omenească este în mod ciudat contrazisă de acţiunile lor. Căci dacă ar fi într'adevă doritori să stăvilească înmulţirea catastrofală a omenirii, n'ar promova înmulţirea catastrofală prin educaţia sexuală care determină fetiţele să se reproducă fără limită de la pubertate, şi prin acordarea de premii băneşti pentru această reproducere iresponsabilă înafara căsătoriei şi înafara oricărei obligaţii de întreţinere a copiilor. Mai demult existau reguli de conduită care interziceau reproducerea înafara căsătoriei şi-a responsabilităţilor de întreţinere; aceleaşi figuri care finanţează astăzi studiile despre suprapopulaţie au finanţat eliberarea sexuală care a dezlănţuit reproducerea deşănţată a oamenilor. Biroul Statisticii Populaţiei din Statele Unite arată o creştere a coabitării sexuale în afara căsătoriei de 85 % în ultimii 10 ani (*ibidem*, p. 38).

Nu numai guvernul Statelor Unite se preocupă de augmentarea accelerată a profiturilor familiei Bronfman. Protocolul Naţiunilor Unite din 1987 de la Montreal (Bronfmanii sunt canadieni) a cerut interzicerea totală a freonului până în anul 2000. În 1992, Al Gore, pe atunci senator, i-a cerut preşedintelui Bush să interzică producerea de freon astfel încât aceasta să înceteze total în 1995, şi Bush a făcut-o. Dar numai Statele Unite se conformează edictului Naţiunilor Unite şi-i arestează pe cei ce aduc freon în ţară; Rusia, India, China, Mexicul produc şi folosesc freonul exact ca mai înainte, fără să se sinchisească de edictul Naţiunilor Unite şi de iluzoria gaură din ozon. Dacă numărăm miliardele de oameni din China, India şi Mexic, şi le comparăm cu cele 240 de milioane de americani, vedem clar că aceştia din urmă ar contribui mult mai puţin la gaura din ozon (dacă ar exista acea gaură) decât miliardele de asiatici şi de mexicani. De ce nu se sinchisesc Naţiunile Unite de cum distrug aceste miliarde de oameni stratul de ozon? Pentru că americanii sunt mai uşor de jefuit pe piaţă, şi doar scopul este îmbogăţirea clanului Bronfman. Sau poate pentru că Naţiunile Unite ştiu foarte bine că freonul nu cauzează nici o gaură în nici un ozon.

Legenda despre gaura din ozon decurge astfel: particule de clor scapă din freon şi se duc în stratul superior unde atacă ozonul care subţiindu-se permite razelor ultraviolete să pătrundă mult mai uşor, şi le facilitează producerea unui cancer al pielii la unii indivizi expuşi la mai multe raze ultraviolete. Dar Dr. Hugh W. Ellsaesser, metereolog care lucrase la aviaţia americană, actualmente unul dintre experţii recunoscuţi ai naţiunii în probleme

meteorologice, care actualmente lucrează la laboratorul național Lawrence Livermore din California, insistă că freonul nu-i face nimic ozonului. La 18 Octombrie 1996 a declarat public la o conferință din California că eliminarea freonului din refrigerare este o mare greşală. Lucrarea lui *What You Never Hear About the Ozone Layer* dovedeşte cu amplă documentare cât de falsă este teza despre gaura din ozon. Descreşterea de 5 % a stratului de ozon din 1979 încoace nu se datoreşte nici unei cauze cunoscute; şi o descreştere de 1 % este echivalentă cu o deplasare de circa 22 de km. înspre ecuator, astfel încât ultravioletele nu dau buzna cum se pretinde; iar pătrunderea razelor ultraviolete pe pământ este esențială pentru viața omului, care suferă de boli ca rahitismul în absența lor. "Efectele binefăcătoare asupra sănătății ale razelor ultraviolete au fost falsificate, şi consecințele benigne ale pătrunderii ultravioletelor au fost ignorate", spune Dr. Ellsaesser. Richard Elliott Benedick, negociatorul american de la conferința Națiunilor Unite de la Montreal, a remarcat cum se cer cheltuieli imediate mari pentru o pretinsă protejare a sănătății oamenilor de un pericol presupus dar nedovedit şi nesprijinit de nimic. Isteria publicului despre pericolul găurii din ozon este alimentată doar de afirmații emise de NASA, care a sugerat în 1992 că există o gaură în ozon deasupra localității Kennebunkport din Maine (unde Bush îşi are o moşioară de vară), sugestie nedocumentată şi nesprijinită de nimica. La 13 Martie 1994 Dr. James Anderson de la NASA a afirmat în *The New York Times Magazine* că stratul de ozon se subțiază mai repede deasupra altor părți ale globului, dar "nu înțelegem de ce, şi nu ştim cât de repede. Nu ştim ce anume factori determină mişcarea ozonului din stratosferă. Nu ştim cu cât contribuie dinamica naturală a atmosferei la această subțiere, şi nici cu cât contribuie materiile chimice produse de om. Nu prea ştim mare lucru despre nimica ... Am confundat modelele atmosferice generate de computer cu atmosfera în sine. Am făcut extrapolări gigantice bazându-ne doar pe modele, şi modelele sunt adesea greşite". Cei 12 arestați la ordinele beției şi detracatei Janet Reno şed în închisoare pentru că au cumpărat freon - un gaz despre care nu s'a putut dovedi că face nici un rău. Dar nu e numai profitul clanului Bronfman la mijloc. Dr. Ellsaesser explică: "Literalmente sute de organizații neguvernamentale plus cei cu protecția mediului înconjurător, mass media, organizațiile Națiunilor Unite, şi alții exploatează teme ca ploaia acidă, stratul de ozon, încălzirea globală, şi altele, ca să promoveze alte scopuri inclusiv instaurarea unui guvern global" (*ibidem*, p. 44).

*

Elita plutocratică disprețuieşte milioanele de oameni pe care le

jefuieşte, considerându-se superioară. Iată portretul unui membru al elitei plutocratice: Robert Maxwell.

Pe numele adevărat Jan Koch, Robert Maxwell este fiul unei familii de evrei ortodocşi de la granița dintre Ungaria şi Republica Cehă. Meseria întregii lui familii era de hoți de cai şi contrabandişti, lucru pentru care se ațineau la graniță. Ca şi familia lui, Jan Koch - Robert Maxwell şi-a petrecut tinerețea furând şi făcând contrabandă, dar în 1939 a ajuns cumva înrolat în Legiunea Cehă din Marea Britanie, unde n'a legat prea multe prietenii din cauza, zice el, a "antisemitismului" soldaților; apoi a devenit simplu soldat în armata britanică. Acolo şi-a asumat întâi numele de Jones, apoi cel de Du Maurier, şi înfine cel de Maxwell pe care l-a păstrat până la dispariția lui misterioasă de pe iachtul lui, după care a fost declarat mort. Un fost ofițer al regimentului din Staffordshire de nord în care fusese transferat Robert Maxwell în 1945 a declarat că Maxwell era notoriu ca unul ce jefuise enorm de la populația civilă germană sub ocupație. Ceilalți soldați îl ocoleau cu mult dezgust, dar averile furate de la nemți i-au permis lui Maxwell să-i mituiască pe cei care l-au avansat făcându-l ofițer, grad pe care l-a folosit în poveştile sale inventate despre vitejia lui. Tot averile jefuite i-au cumpărat lui Robert Maxwell decorația Crucii Militare. Maxwell n'a cheltuit pe cariera lui militară tot ce furase; a trimis o mare parte în Anglia, între altele serviciul de porțelan antic de Dresda vândut apoi la licitație ca o operă de artă unică după moartea lui.

Pe când se afla la Berlin în 1946, ajutat de serviciul de securitate britanic, Robert Maxwell a acaparat de la văduva lui Springer pe un preț de nimica manuscrisele şi datele ştiințifice valoroase rămase de la Editura Springer. Cu acestea şi-a fondat şi dezvoltat editura sa proprie numită Pergamon Press la Oxford, centrul imperiului lui. A lucrat un timp după război pentru Ministerul de Externe Britanic, de unde a trebuit să plece însă căci operațiile lui de bursă neagră îl făcuseră nedorit. Sprijinit de ceilalți evrei britanici, a ajuns membru în Parlament, unde manierele lui de geambaş şi hoț de cai jenau partidul laburist care-l promovase, astfel încât a fost uşurel retras din Parlament. Toată viața a rămas cu obiceiul de a scuipa pe podea, umplând de flegme prețioasele covoare care acopereau pardoselele castelului lui de la Oxford; şi când pleca cu helicopterul de pe acoperişul clădirii conglomeratului său mediatic *The Mirror* din Londra avea obiceiul să-şi invite oaspeții să urineze pe capul trecătorilor de pe stradă, cum o făcea el. Dar obiceiurile lui de hoț de cai i-au servit în lumea financiară şi industrială britanică, unde a acaparat 400 de companii prin fraudă şi corupție.

Robert Maxwell a fost foarte prețios guvernului britanic, care-l plătea ca să spioneze. În realitate, Maxwell era spion sovietic, şi informațiile pe care le vindea serviciului de spionaj britanic erau de multe ori probabil false. Cele mai puternice legături le-a

avut cu Mossadul israelian, care se crede că este amestecat în misterioasa dispariţie a lui Maxwell.

În ultimii ani accesele de furie şi grosolănie birjărească ale acestui membru al elitei deveniseră tot mai dese, şi el devenise tot mai mohorât şi mai retras, încuindu-se singur sau în tovărăşia unei prostituate scumpe, pe care o concedia după câteva ore cu cadouri de parfumuri scumpe şi de bani. Era foarte vanitos şi-şi punea frizerul să-i vopsească părul şi sprâncenele; i se făceau şi intervenţii cosmetice ca să-i întinerească faţa. Dorinţa lui de a fura era aşa de mare încât nu se mărginea să fure prin tranzacţii bancare şi financiare, în care era mult ajutat de ceilalţi membri ai elitei şi ai nomenclaturii pe care-i mituia, ci băga repede în buzunar banii altora găsiţi oriunde: un fost salariat de-al lui povesteşte cum într'una din pungăşiile lui publice (un concurs pentru copii pentru care se plătea o mică sumă de înregistrare dar la care nimeni nu câştiga niciodată, organizat de ziarele lui) se adunase pe o masă un teanc de bani de la participanţi, şi miliardarul Robert Maxwell şi-a înfundat repede cu pumnii banii în buzunare după care a fugit râzând în hohote.

La data dispariţiei lui, Robert Maxwell jefuise un miliard de dolari din fondurile de pensii ale salariaţilor, şi aceştia au intentat proces căutând să-şi recupereze pensiile. Dar judecătorii şi birocraţii nu puteau să-l părăsească pe acest suflet nobil, care se dusese să plângă la "zidul plângerii" din Ierusalim şi povestea acolo cu lacrimi în ochi şi cu iarmulca pe cap cum mama lui îl învăţase din copilăie "ce e bine şi ce e rău". Justiţia britanică a tergiversat şi în cele din urmă a demolat capetele de acuzare împotriva fiilor lui Maxwell, Ian şi Kevin, punându-l în libertate pe acesta din urmă pe motiv că "a suferit destul" - ca şi Nicu Ceauşescu.

Încă din 1969 se raportase într'un raport special al Comitetului Comerţului Britanic că Robert Maxwell nu este competent să conducă o companie comercială din cauza necinstei lui, dar ceilalţi membri ai elitei britanice l-au susţinut în continuare, părtaşi şi ei la jaful lui. Printre ei se numără Peter Jay, fost ambasador britanic în Statele Unite; apoi Lordul Donoghue, consilierul primului ministru laburist Harold Wilson, pe care Maxwell îl numise în comitetul de conducere la First Tokyo Trust, de unde lordul a plecat cu $85 milioane în buzunar, lăsând lipsuri de $95 milioane în urma lui ($10 milioane le furaseră alţii). Alt prieten de-al lui Maxwell este Peter Walker, fost membru în cabinet, numit de Maxwell ca succesorul lui la conglomeratul mediatic care a falimentat lăsându-l pe Peter Walker cu o primă de $850.000 şi lăsând pensionarii jefuiţi de pensii muritori de foame.

După dispariţia lui Robert Maxwell, s'a făcut o somptuoasă ceremonie funerară la Muntele Măslinilor, în Israel, unde mulţi membri ai elitei au ţinut cuvântări extrem de elogioase la adresa lui Robert Maxwell (*The*

Spotlight, vol. 23, no. 5, 3 Februarie 1997, pp. 16-17).

*

Când dizidenţii critică sistemul şcolar american, mass media stabilimentului îi ponegreşte pe dizidenţi, zicând că sunt nişte paranoici ce nu merită crezare. Dar iată ce spune un studiu al stabilimentului, care dezvăluie frânturi de adevăr atunci când acestea ar putea servi unei anumite propagande:

Citâm din Raportul Final al Proiectului Centrului Model pentru Educarea în Sensul Dezvoltării (*Final Report of the Developmental Education Demonstration Center Project)*, publicat de Liga pentru Inovaţie în Colegiile Comunitare (*The League for Innovation in Community College*). Pentru cititorii mai puţin familiarizaţi cu structurile birocratice americane, subliniem că Colegiile Comunitare sunt instituţii de studii post-liceale de stat, adică subvenţionate de guvern din banii publici. Ele se situează între liceu şi universitate, oferind cursuri approximativ echivalente cu cele oferite şi în primii doi ani de universitate, şi eliberând o diplomă de "Associate", care ar corespunde aproximativ unui tehnician, sau unui absolvent al Şcolii Normale din trecut. O astfel de diplomă îi permite recipientului să ocupe un post care cere calificare medie sau să predea în şcoli. Iar "Liga pentru Inovaţie etc." este o creaţie de tipul celor a căror proliferare este preconizată de Organizaţia Naţiunilor Unite pentru a crea o bază largă birocraţiei Noii Ordini Mondiale care să aibă aierul că nu este guvernamentală ci este "de mase". Raportul a fost subvenţionat parţial de editura Simon & Schuster (şi ştim cui îi aparţine acea editură) care îl foloseşte ca reclamă pentru a-şi vinde produsele; nu ştim cine subvenţionează activitatea costisitoare a Ligii (este probabil posibil de aflat cu oarecare timp şi efort).

"De la înfiinţarea primelor Colegii Comunitare pe la începutul secolului," scrie raportul, "s'a considerat că ele oferă încă o şansă adulţilor ca să înveţe ce n'au putut învăţa la liceu ... le-au oferit la mii de oameni şansa de a participa la studii superioare. ... Pe măsură ce creştea numărul studenţilor, ... un număr tot mai mare a fost admis din cei care au deficienţe serioase la citit şi socotit. Pe la sfârşitul deceniului 1960, jumătate din cei admişi în Colegiile Comunitare aveau deficienţe la elementele esenţiale ale alfabetizării. ... Cope arată (în studiul său din 1978) că mai puţin de jumătate din studenţii din anul întâi se întorceau pentru anul doi. Mai puţin de 20 % obţineau diploma [de absolvire] de asociat (Associate), şi mai puţin de 10 % continuau la facultate. Wiener arată (în studiul său din 1984) că 60 până la 70 % din toţi studenţii Colegiilor Comunitare au nevoie de meditatori pentru a fi alfabetizaţi. Descriind situaţia din California, el remarcă efectul analfabetismului celor admişi. La începutul anului clasele erau pline ochi; pe la sfârşitul primului examen, jumătate din studenţi dispăruseră,

incapabili să facă faţă cursurilor. Pe la sfârşitul celui de-al doilea examen, după 10 săptămâni, rămâneseră doar un sfert sau o treime din studenţi. ... După cum observă Roueche şi Roueche (în studiul lor din 1993), **sistemul de şcolarizare publică nu produce studenţi alfabetizaţi şi bine pregătiţi** [sublinierea noastră] - a patra parte din tinerii americani părăsesc şcoala înainte de a intra în câmpul muncii [adică: se dedică furtului, prostituţiei şi banditismului de stradă, neavând nici un fel de ocupaţie legală - nota noastră]... Hardesty şi Matthews (în studiul lor din 1991) arată că 37 % din întreprinderile participante la un studiu naţional declară că au trebuit să-şi înveţe salariaţii să scrie, să citească şi să socotească la nivel elementar. Şcolarizarea şi instruirea salariaţilor costă întreprinderile particulare peste $60 miliarde anual, aproape la fel de mult cât costă toate studiile în universităţi şi colegii. Mare parte din aceste cheltuieli se fac pentru învăţarea cititului, scrisului şi socotitului" (*loc. cit.*, pp. 1-2).

Autorii Raportului Final clasifică apoi studenţii analfabeţi care dispar din Colegiile Comunitare în diverse categorii pe criterii corecte din punct de vedere politic, folosind termenii politici de rigoare ("single parents - părinţi unici", adică fete care fac copii din flori, "displaced homemakers - casnici deplasaţi", adică oameni care n'au muncit în viaţa lor, etc.). O categorie aparte este cea a studenţilor care suferă de "prea puţină admiraţie pentru sine", *low self-esteem*, o boală psihologică inventată recent care explică tot analfabetismul, toată incapacitatea de muncă, şi tot comportamentul anti-social din lume. "Aceşti studenţi par să fie lipsiţi de disciplină, în general nu frecventează cursurile, şi adeseaori trebuie dusă muncă de lămurire cu ei despre necesitatea şcolarizării. În a patra categorie intră studenţii care nu se aşteaptă să realizeze nimica şi nu au admiraţie pentru sine; Colegiile Comunitare adesea reprezintă ultima şansă de succes a multora din acest grup. Cea mai grea problemă o prezintă pentru profesorii şi tutorii Colegiilor Comunitare aceste două categorii de studenţi, pentru care s'a folosit o listă de termeni printre care *dezavantajaţi, netradiţionali, subpregătiţi, care au nevoie de meditator, care sunt în curs de dezvoltare, care comportă un risc, care dau rezultate scăzute.* ... mulţi dintre ei rămâneau din ce în ce mai mult în urmă la liceu şi se stabileau în ultima treime din clasă ... adesea vin la cursuri fără creion şi hârtie, amână procurarea manualelor, şed lângă uşă, nu fac temele de casă, încep să lipsească. Într'o bună zi pur şi simplu dispar" (pp. 2-3). Alţi studenţi vin cu creion şi hârtie la cursuri, citesc manualele, frecventează regulat, ascultă prelegerile, şi fac temele de casă. Dar nu aceia trebuie promovaţi. Trebuie promovaţi cei care vin fără creion şi hârtie, nu ascultă nimic, nu citesc nimic, şi adesea nici nu vin deloc; căci, scrie raportul cu candoare,

există "o tot mai mare presiune asupra Colegiilor să documenteze şi să înregistreze succesul în aceste cazuri", pentrucă "ei nu crează un risc doar pentru viaţa lor individuală ci crează un risc pentru o întreagă societate **progresistă** [sublinierea noastră]". Acesta este cuvântul cheie: este retrograd să faci cântăreţi din cei care au voce şi dorinţa de a cânta, este retrograd să faci chirurgi din cei care au deprinderea şi dorinţa de a învăţa, este retrograd să faci matematicieni din cei care pricep matematica şi doresc să şi-o însuşească; aceştia trebuie trimişi la munca de jos, iar locul lor trebuie să fie luat de cei care nu au nici abilitate naturală şi nici dorinţa de a învăţa, căci aşa cere societatea "progresistă". Şi pentru a uşura această transformare, **toţi** copiii sunt analfabetizaţi prin şcolarizarea de stat, iar apoi dintre ei sunt aleşi cei mai incapabili, mai refractari, mai leneşi şi cu mai multă rea voinţă şi sunt făcuţi intelectuali cu forţa. **Căci acest "intelectual de tip nou" va fi servil Noii Ordini Mondiale, ştiind bine că este incapabil de funcţia în care a fost cocoţat şi că doar servilismul îl va menţine acolo.**

Dar cireada de goimi a început să-şi piardă placiditatea. "Măsurile luate în anii 1990 de către state pentru evaluarea rezultatelor şi eficienţei instituţiilor de învăţământ demonstrează nemulţumirea crescândă şi părerea crescândă că şcolarizarea publică este falimentară, arată Green şi Gilbert în studiul lor din 1995", scrie Raportul Final. Şi apoi oferă soluţia: şcolile să cumpere produsul firmei Simon & Schuster, care constă din computere şi programe de computere care le permit studenţilor "să colaboreze la temele de scris şi redactat, în procesele de înţelegere critică, în proiectele de învăţare a matematicii, sau în proiectele de dezvoltare personală în care învaţă să joace diverse roluri" (p.9). Rezultatele miraculoase ale acestui produs obţinute cu 2.381 de studenţi sunt demonstrate prin diverse formule statistice în restul acestui studiu de 16 pagini. Desigur, directorii care decid cumpărarea acestui produs sunt şi ei intelectuali de tip nou care nu numai că habar n'au de statistică şi nu pricep ce demonstrează formulele, dar au dificultăţi să citească 16 pagini de text în limba maternă. Dar decizia lor este uşor de luat: câtă vreme cumpărarea acestui produs poate fi raportată ca un ajutor dat studenţilor *dezavantajaţi, netradiţionali, subpregătiţi, care au nevoie de meditator, care sunt în curs de dezvoltare, care comportă un risc, care dau rezultate scăzute*, şi câtă vreme cumpărarea acestui produs va facilita colaborarea ştergând diferenţele dintre cei capabili şi cei incapabili, cei pregătiţi şi cei nepregătiţi, produsul va fi cumpărat şi banii vor ajunge la Simon & Schuster.

ROMANIAN HISTORICAL STUDIES

Traian Golea
901 N.E. 14th Avenue, Apt. 601
Hallandale, Florida 33009, U.S.A.